Ilie MIHĂLȚEANU

Istoria maleficei Dinastii de Hohenzollern din România

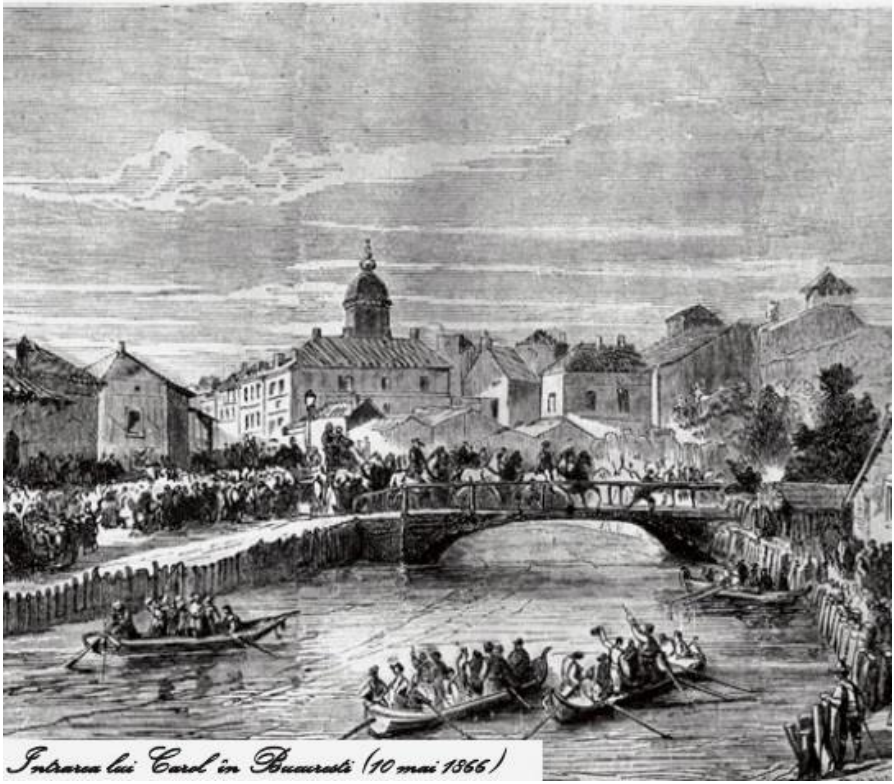

Intrarea lui Carol în București (10 mai 1866)

Motto:

„Patria este norodul, iar nu tagma jefuitorilor!”

Tudor Vladimirescu

INTRODUCERE ÎN XENOCRAŢIE

Xenocraţia reprezintă conducere unui stat de către reprezentanţii unei etnii străine, care provin dintr-o ţară care ocupă statul respectiv, sau care provin din alte ţări şi pot deveni conductătorii acelui stat prin impunerea lor în fruntea statului respectiv de către imperiul ocupant al statului, sau de către elita indigenă, trădătoare a intereselor naţionale.

Regimurile xenocratice sunt cunoscute încă din antichitate, în ambele forme: xenocraţia directă şi xenocraţia indirectă. Xenocraţia directă are loc atunci când unui popor invadat îi este impus un conducător alogen, de regulă aparţinând poporului invadator – rege, vicerege, guvernator etc. – care însă poate rămâne în funcţie şi după ce puterea ocupantă se retrage, sau când poporului ocupat îi este impus un indigen, susţinut de ocupantul străin. Xenocraţia indirectă are loc atunci când puterea invadatoare se retrage, sau este prezentă în conducerea statului subjugat numai prin elita indigenă, xenofilocratică, menţinută în fruntea statului respectiv de către puterea ocupantă, sau când în fruntea statului se află un alogen – de regulă monarh – care provine din alta tară. Aceste forme, concepute încă din antichitate, au fost funcţionale permanent şi sunt prezente şi azi în lume. Prima formă, xenocraţia directă, a existat în

principatele române care făceau parte din Imperiului Otoman, turcii stabilind persoana domului indigen, dar şi a domului alogen, în timpul domniilor fanariote şi în timpul regulamentelor organice, iar în Transilvania în timpul Imperiului Habsburgic, când românii majoritari erau conduşi de alogeni impuşi de ocupanţi. A doua formă a existat în România în timpul dinastiei de Hohenzollern, cu exacerbarea din timpul dictaturii fasciste antonesciano-regaliste, când peste forma de xenocraţie indirecta (rege de Hohenzollern) s-a suprapus şi xenocraţia directă, prin aservirea României mai întâi Germaniei naziste, prin indigenul Antonescu şi prin alogenul Mihai de Hohenzollern. Xenocraţia directă s-a menţinut în România şi după trădarea de la 23 august 1944, când alogenul rege Mihai de Hohenzollern a fost menţinut în fruntea statului român de Imperiului bolşevic de la Kremlin, ocupantul României, care a perpetuat această formă de xenocraţie chiar şi după abolirea monarhiei din România, impunând şi susţinând în fruntea statului român indigeni xenofilocraţi.

După cum lesne se poate observa, xenocraţia directă, impusă de imperialişti, beneficiază de circumstanţe atenuante, poporul obidit care acceptă xenocraţia având scuza că xenocraţia îi este impusă coercitiv de către ocupant, pe când

xenocraţia indirectă, impusă coercitiv poporului chiar de către propria elită, nu are nicio scuză şi i se atribuie circumstanţe agravante, fiind o manifestare a trădării intereselor naţionale şi a alienării demnităţii naţionale, prin care elita trădătoare aserveşte ţara unui popor străin sau unui monarh provenind dintr-o altă ţară.

Xenofilia şi xenofobia sunt manifestări ale egotismului fiinţelor umane şi sunt reflectate şi în scrierile istorice, în artă, în politică, în filosofia socială, în religie etc. Şi presupun atribuirea reală sau falsă de calităţi maximizate şi de defecte minimalizate unora (tabăra învingătorilor, a hegemonilor din care face parte istoricul respectiv) precum şi exagerarea prin minimalizare a calităţilor şi maximizarea defectelor celor din tabăra învinşilor. Xenofilia şi xenofobia generează invariabil manifestările specifice antagonismului socio-relaţional, xenofilii justificându-şi de regula trădările faţa de tabăra din care fac parte cu aşa-zisele sentimente xenofile, pretinse a fi generate de patriotismul lor, iar xenofobii îşi justifică aşa-zisul patriotism naţionalist prin manifestarea sentimentelor xenofobe fată de toţi cei consideraţi străini, chiar şi atunci când străinii nu trebuie blamati şi chiar şi atunci când nu sunt străini, ci aparţin aceleiaşi etnii, dar provin din regiuni diferite ale statului respectiv.

Xenofilocraţia este manifestarea aberantă a simpatiei sau chiar a iubirii indigenilor fată de conducătorii străini de neam şi de tară, impuşi de regulă de ocupanţii ţării lor, dublată de ura xenofilocraţilor fată de propriul popor şi fată de conducătorii proveniţi dintre indigeni. De regulă xenofilocraţii sunt susţinătorii regimurilor antinaţionale şi susţin făţiş puterea străină ocupantă a ţării lor, aşa cum a fost în România între 1940 şi 1944, când xenofilocraţii fascişti au aservit România Germaniei, şi după 23 august 1944, când xenofilocraţii reaglisto-comunişti au aservit România Imperiului sovietic.

Xenofilocraţia politicienilor români este determinată de românofobia nejustificată a unor membri ai elitei fată de plebea poporului român, din care ei provin; popor pe care de regulă ei îl asupresc nemilos. Antiromânismul lor, determinat de dispreţul lor fată de demninatea naţională şi de lipsa conştiinţei proprii, este considerat de ei patriotism, deşi etica lor demagogică demonstrează josnicia acestor politicieni, care urmăresc să-şi realizeze doleanţele proprii, de înavuţire nemeritată prin fraudarea ststului român. Acest deziderat pervers al lor se realizează prin susţinerea şi promovarea antiromânismului în politica xenofilocratică, cu complicitatea unui monarh alogen, ilegitim, impus nelegal şi susţinut de ei în fruntea statului

român, prin legiferarea abuzivă a xenocraţiei ca doctrină politico-religioasă oficială a statului, sau prin susţinerea unui român în fruntea statului, susţinut sau impus de o putere străina.

Toţi politicienii xenofilocraţi care s-au afirmat în politica românească în timpul criminalei dinastii de Hohenzollern şi au susţinut xenocraţia hohenzollernistă s-au îmbogăţit prin furtul bogătiilor naturale ale ţării şi prin exploatarea nemiloasă a ţăranilor şi a celorlalte categorii sociale sărace, îmbogăţirea proprie fiind adevăratul motiv pentru care ei au susţinut monarhia xenocratică: protectoare necondiţionată a mercantililor xenofilocraţi români. Patriotismul de paradă al xenofilocraţilor, demagogia politică, ipocrizia, perfidia şi imoralitatea lor sunt singurele „argumente” mercantile, cu care ei justifică aberanta xenofilocraţie hohenzollernistă. Conform acestor principii venale ale trădătorilor xenofilocraţi, politicienii români consideră că în politică este bine să te faci frate cu dracul (străinul) pentru a-ţi atinge scopurile personale meschine şi de aceea ei acţionează în consecinţă, cea mai cunoscută şi criminală manifestare a xenofilocraţiei politicienilor români fiind detronarea lui Al. I. Cuza şi întemeierea criminalei dinastii de Hohenzollern în România.

Xenofilocraţia este, totodată, manifestarea cumplitului

complex de inferioritate, care afectează indivizii labili psihic, cu raţiunea alterată de misticismul specific, care nu sunt capabili să distingă binele de rău, fiind deci o manifestare psihică specifică sclavilor, care îşi venerează iraţional stăpânii, tot aşa cum o persoană educată necorespunzător îşi venerează preotul, pe care îl confundă cu zeitatea cultului la care a aderat. Xenofilocraţia este, de asemenea, şi cea mai demagogică manifestare a perfidiei politicianiste şi este cunoscută încă din antichitate, când imperiile impuneau xenocraţia în teritoriile cucerite. De regulă xenocraţia era susţinută de ocupanţi, deseori fiind susţinută şi cu ajutorul xenofilocraţiei ipocrite a indigenilor, care însă erau şi atunci, ca şi acum, xenofilocraţi de circumstanţă, care găseau în susţinerea ipocrită a xenocraţiei doar o oportunitate cu ajutorul căreia îşi conservau privilegiile anterioare, sau puteau obţine noi privilegii.

ISTORIA TENDENŢIOASĂ

Istoria socială este de regulă o scriere tendenţioasă (mai rar imparţială) şi reprezintă descrierea unor evenimente socio-relaţionale precum şi (sau) a unor fenomene naturale care au avut loc într-o societate umană, într-o anumită perioadă, vizată de istoricii respectivi. Orice scriere istorică prezintă acele evenimente socio-relaţionale într-o succesiune cronologică şi

analizează acele evenimente conform principiilor dualismului ontic bine-rău, istoricii apreciind de regulă tendenţios modul în care acele evenimente au afectat societatea respectivă: pozitiv şi (sau) negativ, istoricii care practică scrierea istoriilor tendenţioase susţinând deseori că, pentru poporul respectiv, pozitivul este negativ şi negativul este pozitiv. Autorii acestor istorii subiective relatează şi analizează de regulă tendenţios acele evenimente, punând accentul mai mult pe eroizarea sau victimizarea elitei societăţii respective, fiind preocupaţi mai puţin de soarta poporului obidit, omiţând intenţionat caracterul obiectiv, imparţial, care ar trebui să se regăsească în oricare scriere istorică imparţială.

De regulă istoriile tendenţioase şi subiective sunt afectate negativ de principiile concepţiilor politico-filosofico-religoase (care sunt şi xenofile, xenofobe şi xenocrate) ale celui care scrie istoria respectivă şi prezintă realităţile istorice deformate intenţionat: fie prin omiterea relatării şi analizării unor evenimente politico-sociale care incriminează eroii săi; fie prin prezentarea şi interpretarea tendenţioasă pro domo a evenimentelor analizate; fie chiar prin falsificarea unor realităţi istorice, pentru a eroiza personajele elitei, portretizând în imagini pozitive false, realele personaje negative, deseori

criminale.

Autorii istoriilor tendenţioase minimalizează efectele negative generate în societate de către elita conducătoare; efecte negative care de regulă afectează rândurile celor mai săraci membrii ai societăţii respective. Pentru a-şi realiza scopurile tendenţioase, ignobile, istoricii tendenţioşi, obedienţi elitei, maximizează efectele pozitive generate de către elită prin rezolvarea pozitivă a unor evenimente socio-relaţionale şi chiar trec succesele socio-relaţionale făptuite de popor în seama conducătorilor vremelnici şi nevrednici ai poporului respectiv, chiar şi atunci când acei conducători nevrednici nu au avut niciun merit personal în obţinerea acelor rezultate socio-relaţionale pozitive.

Istoria unui popor este înfăptuită de poporul respectiv – fie prin implicarea sa benevolă, fie prin implicarea sa coercitivă – însă deşi poporul respectiv este făptuitorul istoriei, elita conducătoare, care exercită coerciţia socio-relaţională, îşi arogă integral meritele făuririi istoriei respective, trecându-şi în contul său şi meritele succeselor dobândite de poporul care făureşte istoria. Evident că în astfel de cazuri elita face abstracţie de eşecurile şi dramele socio-relaţionale provocate poporului chiar de către elita care, deseori, cu ipocrizie, învinuieşte poporul de

dramele socio-relaţionale generate propriului popor chiar de către elita conducătoare. Istoricii obedienţi elitei folosesc istoria doar pentru a eroiza elita, atribuind merite exagerate elitei, minimalizând rolul primordial al poporului în făurirea propriei istorii şi, pentru a-şi îndeplini interesele meschine, subiective, istoricii obedienţi elitei chiar falsifică adevărurile istorice ale momentului respectiv.

Deseori istoriile tendenţioase devin criminale, deoarece eroizează criminalii din tabăra învingătorilor (de regulă tabăra elitei), minimalizând efectele crimelor lor şi maximizând aşa-zisul eroism al conducătorilor respectivi, justificându-le toate crimele făptuite: fie politic; fie rasial; fie religios; fie social, fie juridic, prin acordarea impunităţii etc. Istoriile tendenţioase devin criminale chiar şi atunci când omit intenţionat din relatarea istorică respectivă toate crimele conducătorilor, dar maximizează crimele făptuite de către cei din tabăra învinşilor (de regulă plebea) sau când, pentru a justifica ferocitatea criminalilor din tabăra învingătorilor, chiar inventează crime pe care le-ar fi făptuit învinşii. Acest gen de istorii separă invariabil criminalii în criminali buni – criminalii din tabăra învingătorilor – şi criminali răi – criminalii din tabăra învinşilor – autorii istoriilor tendenţioase respective devenind

astfel avocaţii criminalilor pe care îi eroizează în scrierile lor, transformând astfel scrierile istorice tendenţioase în adevărate pledoarii avocăţeşti, care au rolul de a exonera de răspundere criminalii din tabăra învingătorilor (de regulă tabăra elitei) şi, totodată, au rolul de a-i eroiza şi consacra drept criminali buni şi eroi pe elitistii criminali ai societăţii respective!!!

Toate istoriile tendenţioase sunt concepute conform principiului dualist al binelui şi al răului socio-relaţional, istoricii elitocraţi şi xenofilocraţi români, obedienţi elitei, prezentându-i invariabil pe conducătorii politici ai momentului analizat drept campioni ai promovării binelui socio-relaţional, prezentându-i pe adversarii acestora ca pe adversari ai binelui şi promotori ai răului socio-relaţional.

În total contrast cu acest tip de istorie-pledoarie, pro domo dinastie elitistă, xenofilocratică, istoria de faţă este o istorie-rechizitoriu antielitistă, antixenofilocratică şi antixenocratică, şi de aceea în cuprinsul acestei istorii se vor regăsi numai anumite evenimente ale istoriei dinastiei de Hohenzollern: de regulă numai acele evenimente nefaste, malefice poporului român – generate poporului român de către xenofilocrata elită regalistă – care au generat poporului român cele mai cumplite drame socio-relaţionale: de la instaurarea

dinastiei de Hohenzollern şi până la dispariţia monarhiei dinastice ca formă de stat în România.

Ţinând cont de toate aceste considerente, vom putea să reinterpretăm istoria dinastiei de Hohenzollern din România, reiterând în totalitate numai cele mai terifiante efecte negative generate poporului român de manierele – deseori criminale – folosite de elita regalistă pentru a rezolva evenimentele socio-relaţionale foarte grave, care au afectat negativ societatea românească: fie societatea românească integral, fie numai anumite clase sociale ale societăţii româneşti. De regulă, în astfel de cazuri, cele mai afectate pături ale populaţiei erau tocmai păturile cele mai exploatate şi mai obidite, adică ţăranii şi orăşenii săraci, care reprezentau peste 95 % din populaţia ţării.

Toate acele efecte malefice care afectau negativ cele mai defavorizate pături ale poporului român au fost generate în totalitate de către regii dinastiei de Hohenzollern, precum şi de către elita politică xenofilocrată, obedientă regalităţii xenocratice din România. Acea xenofilocrată elită românească – politică, religioasă, culturală etc. – obedientă până la saturaţie dinastiei de Hohenzollern; elită care devine astfel principala clasă socială vinovată de generarea tuturor efectelor

socio-relaţionale negative poporului român, fiind totodată vinovată şi de alienarea demnităţii naţionale a românilor, prin cultivarea şi impunerea coercitvă a xenofilocraţiei ca politică oficială a statului român.

Astfel, ipocrita elită xenofilocrată, obedinetă Hohenzollernilor, devine principala clasă socială românească responsabilă de generarea tuturor efectelor socio-relaţionale negative care au afectat poporul român în perioada istorică de la 1866 până la 1947. Dacă luăm în calcul şi toate efectele negative tardive, postmonarhie, generate de proasta gospodărire a tării de către regii României şi de către politicienii români xenofilocraţi, care au guvernat România în toată perioada dinastiei de Hohenzollern, rezultă că aceste efecte negative au afectat grav poporul român chiar şi după 1947 şi afectează poporul român şi în prezent.

Istoriile tendenţioase dedicate de către istoricii elitocraţi şi xenofilocraţi dinastiei de Hohenzollern din România se încadrează perfect în aceste tipare ale istoriei-pledoarii tendenţioase, subiective, căci aceşti istorici îi prezintă invariabil pe toţi regii României drept modele de integritate morală şi de competenţă politică, iar cei mai exaltaţi dintre istoricii xenofilocraţi îi prezintă pe regii României (străini de neam şi de

tară) ca pe nişte adevăraţi eroi civilizatori ai poporului român, deşi, fără excepţie, toţi regii României au dispreţuit poporul român şi au urmărit doar îmbogaţirea membrilor dinastiei de Hohemzollern şi a politicienilor obedienţi lor, prin însuşirea frauduloasă a unor avuţii imense ale patrimoniului economic al ţării: atât de către membrii dinastiei de Hohenzollern, cât şi de către politicenii care au făcut parte din camarila regală. Rezultă că că realul profil al regilor de Hohenzollern este, de fapt, mefistofelic, căci în realitate regii României chiar erau modele, însă erau modele ale imoralităţii şi ale laşităţii; ale venalităţii; ale dispreţului xenofob şi şovin al teutonilor regi de Hohenzollern fată de poporul român şi chiar şi faţă de istoria şi de cultura românilor. Istoricii români elitocraţi şi xenofilocraţi, obedienţi hohenzollernilor, nu evidenţiază în scrierile lor tendenţioase că regii României erau consecvenţi în menţinerea privilegiilor elitei prin exploatarea cruntă a poporului şi prin menţinerea sărăciei majorităţii populaţiei. Având în vedere că toţi regii de Honezollern susţineau, impuneau şi menţineau continuitatea pauperizării poporului, iar exemplul personal real al regilor poate fi prezentat doar ca exemplul negativ al unor personaje imorale şi corupte, mefistofelice, într-o deplină corelaţie cu întreaga elită xenofilocrată, care conducea România

în acea perioadă nefastă poporului român, se desprinde facil adevărata imagine a României dinastice. Imagine care nu este idilică, aşa cum fals o prezintă istoricii elitocarţi şi xenofilocraţi de circumstanţă, ci este de fapt mefistofelică, total nefavorabilă poporului român. Popor român sărac şi sărăcit de rapacitatea elitei xenofilocrate, în frunte cu regii României.

Deşi în istoriile istoricilor xenofilocraţi obedienţi dinastiei de Hohenzollern monarhia este prezentată invariabil drept garantă a stabilităţii sociale şi a continuităţii socio-relaţionale tradiţionale, (în realitate regalitatea hohenzollernistă a fost consecventă în păstrarea şi chiar amplificarea sărăciei poporului român) istoricii xenofilocraţi, obedienţi regalităţii, omit intenţionat să menţioneze că progresele socio-relaţionale, tehnice, ştiinţifice, culturale etc. Înregistrate în România acelor ani s-au datorat numai într-o mică măsură regilor din dinastia de Hohenzollern şi elitei politice xenofilocrate, deoarece în realitate aceste efecte benefice au fost generate aproape în totalitate de evoluţia socio-relaţională progresistă, spre democratizare progresivă, care s-a manifestat în acele vremuri în toate ţările occidentale şi care a migrat spre Orientul Europei, generând efecte benefice tuturor popoarelor europene şi deci şi poporului român.

Trebuie să remarcăm că progresele sociale şi tehnice din acea perioadă au fost iniţiate şi introduse mai mult de întreprinzătorii privaţi şi foarte puţin sau chiar deloc de către autorităţile centrale ale statului, în frunte cu regii.

De asemenea, trebuie să menţionăm că efectele benefice generate de progresul tehnic şi socio-relaţional în restul Europei au pătruns extrem de lent în România, din mai multe motive, dintre care mai importante erau:

interesul politic scăzut al elitei, în frunte cu regele, faţă de progresul tehnic şi socio-relaţional occidental, elita din România opunându-se deseori vehement tuturor concepţiilor sociale progresiste, deşi declarativ le agrea; din cauza gradului redus de instruire al populaţiei, România fiind fruntaşă la numărul de analfabeţi (peste 50% dintre români erau analfabeţi); din cauza sărăciei generalizate, care nu îngăduia săracilor să folosească cele mai noi tehnici, care permiteau obţinerea de producţii sporite în agricultură şi în rudimentara industrie etc.

Este clar că în România efectele benefice erau generate mai ales de progresul tehnico-ştiinţific şi mai puţin de progresul socio-relaţional: progres care în România evolua foarte lent şi din cauză că regii României şi politicienii xenofilocraţi erau în general ostili ideilor novatoare şi, mai ales, din cauză că regii şi

politiceinii, deopotrivă, erau obsedaţi doar de realizarea doleantelor lor sociale, mercantile, care le asigurau huzurul, şi rămâneau insensibili la doleanţele maselor, care trăiau într-o sărăcie extremă, cvasigenerală, specifică poporului român, România fiind, în acest sens, una dintre ţările fruntaşe ale Europei, despre care se spunea că este o ţară bogată în care trăiesc cei mai mulţi săraci.

Întrucât potenţialul economico-industrial al ţării era slab exploatat de către moşierime, de către cler şi de către burghezii care deţineau cea mai mare parte a terenurilor fertile din România, dar şi pentru că această elită opulentă – care era formată numai dintr-o infimă parte a poporului român – nu se implica în introducerea progresului, ba chiar se opunea în unele cazuri, România a rămas o ţară înapoiată, cu o industrie sub posibilităţi şi cu o agricultură fără performanţe deosebite, şi din cauză că elita politică, în frunte cu hohenzolernii, se implica foarte puţin în introducerea şi stimularea progresului socio-relaţional şi tehnico-ştiinţific.

Deşi istoricii xenofilocraţi obedienti dinastiei maximizează tendenţios aportul real al regalităţii şi îi prezintă pe regii României ca pe nişte eroi civilizatori ai poporului român şi, deşi ei susţn că dinastia de Hohenzollern ar fi fost factorul decisiv al

modernizării societăţii româneşti, influenţând benefic toate aspectele socio-relaţionale, dacă facem abstracţie de aceste efecte benefice (mai puţin reale, mai mult imaginare) şi luăm în considerare numai efectele malefice generate de această dinastie străină românilor, (efecte malefice ignorate sau minimalizate de către toţi istoricii xenofilocraţi) vom înţelege ce a însemnat dinastia străina pentru poporul român şi cum au influenţat regii străini de neam şi de ţară existenţa românilor, prin generarea răului socio-relaţional şi prin consacrarea în viaţa publică a unor tendinţe regaliste antiromâneşti, xenofilocratice – specifice dinastiei de Hohenzollern – tendinţe permanent antiromâneşti, manifestate foarte pregnant în: istorie, cultură, politică, economie, religie etc: adică în întregul ansamblu socio-relaţional al românilor.

domn IA LUI CAROL I

MONSTRUOASA COALIŢIE DE LA 1866

Carol I, pe numele său complet, Karl Citel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen, a fost domnitorul străin, apoi regele, de origine prusacă al României şi a domnit în România după detronarea lui Alexandru Ioan Cuza, adică de la 1866 până la 1914, domnia lui Carol fiind cea mai lungă domnie a unui conducător al poporului român.

După cum se ştie, Alexandru Ioan Cuza a fost întemeietorul statului unitar România şi a fost singurul domn (principe) elective din istoria românilor, el fiind consacrat ca domn prin alegerea sa succesivă de către Adunările Elective din cele două principate: Moldova şi Ţara Românească. Cuza a fost ales ca domn mai întâi în Moldova (la 5/17 ianuarie 1859) unde a avut doi contracandidaţi: Mihail Sturza, fostul domn şi fiul acestuia, Grigore Sturza, Cuza fiind ultimul candidat propus de unionişti. Cuza a fost preferat de către votantii Adunării Elective şi a fost ales domn al Moldovei.

În Ţara Românească alegerea noului domn era programată la 24 ianuarie / 5 februarie 1859, iar Adunarea Electivă din Ţara Românească acceptase două candidaturi – foştii domnitori Gheorghe Bibescu şi Barbu Ştirbei – şi nu agrea alegerea lui Cuza şi ca domn al Ţării Româneşti, aşa cum dorea poporul adunat încă din data de 23 ianuarie /4 februarie în faţa sălii unde Adunarea Electivă urma să treacă la vot pentru a desemna viitorul domn. Ca urmare a presiunilor enorme făcute de miile de manifestanţi, şi temându-se de furia mulţimii adunate în faţa sălii unde se organizase alegerea noului domn, membrii Adunării Elective au respectat voinţa maselor şi nu l-au declarat domn pe Bibescu (agreat de membrii adunării) şi au hotărât să

supună la vot alegerea lui Cuza şi ca domn al Ţării Româneşti. Astfel, Cuza a fost ales cu unanimitate de voturi şi ca domn al Ţării Româneşti, deşi elita dâmboviţeană conservatoare se opunea.

Putem considera că de fapt Cuza a fost ales ca domn în Ţara Românească de către poporul român, care a silit Adunarea Electivă să-i respecte voinţa, însă această alegere intempestivă a lui Cuza a avut repercusiuni xenofobe, căci elita munteană îl considera străin pe Cuza şi nu agrea faptul că alegerea sa a fost forţată de mulţime şi de aceea Cuza a rezistat ca domn al României numai până la data de 11/23 februarie 1866, când aşa-numita Monstruoasa Coaliţie l-a detronat printr-o lovitură de stat, silindu-l pe Cuza să părăsească România.

Cauzele reale care au generat aversiunea elitei din acea vreme fată de Cuza erau multiple, însă capii loviturii de stat şi-au motivat acţiunea învinuindu-l pe Cuza de despotism şi de imoralitate, deşi în realitate Cuza a fost detronat deoarece iniţiase o serie de reforme sociale şi politice care afectau interesele elitei laice şi clericale. Reformele lui Cuza afectau în special interesele moşierimii, care domina clasa politică a vremii, precum şi interesele clerului, care deţinea peste 25% din suprafaţa agricolă a celor două principate şi restrângeau

iniţiativele antidemocratice ale burghezo-moşierimii din acea vreme. O altă cauză a detronării lui Cuza a fost xenofobia elitei burghezo-moşiereşti şi clericale a muntenilor, care nu accepta ca un moldovean (Cuza, considerat străin) să conducă România.

Această detronare a lui Cuza putea avea consecinţe foarte grave pentru România, deoarece după înlăturarea lui Cuza, în lunile aprilie-mai, au apărut tensiuni sociale în satele româneşti, care au culminat cu răscoala grănicerilor de pe Dunăre, întrucât ţăranii se temeau că reforma agrară iniţiată de Cuza la 1864 ar putea fi anulată de noul domn. Totodată, lovitura de stat de la 1866 reactiva mişcările separtiste, care considerau că abdicarea lui Cuza era un eveniment politic deosebit de favorabil antiunioniştilor şi facilita anularea unirii de la 1859 şi, la 3/15 aprilie 1866, la Iaşi a avut loc o demonstraţie a Mişcării Separatiste, care a cerut anularea unirii Moldovei cu Ţara Românească şi a propus un candidat obscur la tronul Moldovei (un anume Nunuţă Roznovanu), însă Locotenenţa Domnească instituită după detronarea lui Cuza a reprimat acea mişcare separatistă şi a înlăturat pericolul anulării unirii.

Şi Poarta Otomană (puterea suzerană în România) a periclitat unirea, căci a mobilizat armata turcă la Dunăre, pentru a interveni în România, întrucât Poarta Otomană considera că

unirea celor două principate (recunoscută de otomani şi considerată valabilă doar pe timpul domniei lui Cuza), nu mai era legală şi deci detronarea lui Cuza îndreptăţea puterea suzerană – Turcia – să intervină militar în România, pentru a impune propria soluţie politică – favorabilă Porţii Otomane – pentru rezolvarea crizei politice din România.

Lovitura de stat de la 1866 a pus în pericol unirea, însă pentru pucişti vanitatea xenofobă (faţă de Cuza) şi interesele proprii, mercantile, erau mai importante decât existenţa României unite şi de aceea ei au ignorat pericolele pe care le-a generat acţiunea lor antiromânească şi, cu multă diplomaţie, au reuşit să evite desfiinţarea statului unit România, deoarece acţiunea lor a beneficiat şi de susţinerea politică a unora dintre aşa-zisele şapte puteri europene, garante ale unirii (Marea Britanie, Franţa, Austria, Prusia, Rusia şi Regatul Sardiniei) care au organizat în februarie 1866 aşa-numita Conferinţă de la Paris, în cadrul căreia puterile occidentale au reuşit să determine Turcia (a şaptea putere) să renunţe la acea prevedere prin care unirea celor două principate într-un stat unitar era recunoscută numai pe timpul domniei lui Cuza.

După ce pericolul anulării unirii a fost evitat, s-a pus problema succesiunii la tron şi, contrar voinţei poporului şi chiar

contrar voinţei unei părţi a opoziţiei, care se opunea instalării unui străin pe tronul României, elita xeonofobo-xenofilocrată dominantă, care deţinea puterea în urma loviturii de stat, a hotărât ca viitorul domn (principe) al României nu trebuie să mai fie român, ci trebuie să fie străin de neam şi de ţară (ca în vremea domniilor xenocrate fanariote) însă Poarta Otomană nu mai agrea domnii fanarioţi, iar elita xenofilocrată susţinea că dacă va impune pe tronul României un principe (domn) provenit dintr-o ţară occidentală (eventual dintr-o dinastie domnitoare într-o monarhie occidentală) România va beneficia de unele avantaje politice, aşa că Locotenenţa Domnească a hotărât că viitorul domn al României trebuie să fie străin de neam şi de ţară şi să provină dintr-o familie occidentală cu tradiţii dinastice.

În acest mod pervers a debutat în România monarhia xenocratică, impusă de membrii odioasei coaliţii anticuziste, împotriva voinţei poporului, aceşti vânzători ai demnităţii naţionale motivându-şi xenofilocraţia şi susţinerea xenocraţiei cu aşa-zisul lor patriotism, deşi ei sperau şi urmăreau ca prin impunerea xenocraţiei să îşi păstreze privilegiile, periclitate de reformele lui Cuza. Este clar că ţelul real al loviturii de stat de la 1866 era doar realizarea imundelor interese ale puciştilor şi nu înlăturarea unui dictator, aşa cu demagogic s-a susţinut atunci.

Chiar din prima zi a fiinţării Locotenenţei Domneşti, Camera şi Senatul, reunite sub preşedinţia mitropolitului primat Nifon, oferea tronul României unui oarecare Filip Eugeniu Ferdinand Maria Clement Balduin Leopold George, comite de Flandra şi Duce de Saxonia, proclamându-l principe sub numele de Filip I, deşi acest Filip Eugeniu Ferdinand Clement Balduin, Leopold George, comite de Flandra şi Duce de Saxonia, în afară de faptul că era nepotul (după unele surse fratele) regelui Belgiei şi că avea un nume ciudat şi foarte lung, nu se remarca prin calităţi deosebite, singura lui „calitate" fiind faptul că era străin de neam şi de ţara (adică era aşa cum voia elita xenofilocrată). În grabă mare, pretindea elita xenofilocrată, acestui străin, propus şi impus pe tronul României de guvernul instalat după detronarea lui Cuza, trebuia să i se jure credinţă „de către toţi dregătorii şi de către întreaga ostăşime „căci prinţul străin – susţineau puciştii – avea să aducă liniştea „stricată de reformele lui Cuza". (sic).

Din această sintagmă – „… stricată de reformele lui Cuza". – reiese foarte clar adevăratul motiv al detronării lui Cuza (reformele sale şi xenofobia dâmboviţeană) şi cinismul antiromânesc al puciştilor xenofilocraţi, care de fapt puneau în prim-plan interesele lor meschine şi evidenţiau conservatorismul

antireformator al celor care au iniţiat lovitura de stat. Prin istoriile tendenţioase puciştii încă mai apar drept „revoluţionarii” de la 1848, căci majoritatea fruntaşilor pucişti de la 1866 era formată din munteni şi din indivizi care în 1848 se remarcaseră ca revoluţionari şi care, atunci, militau pentru reforme, dar care, acum, erau cât se poate de panicaţi de reformele iniţiate de Cuza (care lezau interesele lor) şi au devenit contrarevoluţionari, opunându-se reformelor iniţiate de Cuza, întocmai ca celebrul erou al lui Caragiale, care spune: „Să se reformeze, primesc, dar atunci să nu se schimbe nimic…”!

După cum se ştie, Filip a refuzat oferta Locotenenţei Doamneşti şi, din această cauză, puciştii au căutat sprijin în afara ţării, Locotenenţa Domnească fiind silită să caute în grabă un alt prinţ occidental, trimiţându-l în acest scop în Occident pe „revoluţionarul” pucist muntean I.C. Brătianu. După tentativa eşuată de instalare a unui străin pe tronul României, din cauza refuzului lui Filip, Brătianu încearcă să găsească un prinţ prin Franţa sau Prusia şi, la propunerea lui Napoleon al III-lea al Franţei, I.C. Brătianu se deplasează în martie 1866 în Prusia, hotărât să nu se întoarcă în România cu mâna goală şi, cu acordul şi cu împuternicirea plenipotenţiară ale guvernului, Brătianu merge la Düsseldorf, pentru a încerca să obţină

acceptul unuia dintre fiii lui Carol-Anton de Hohenzollern-Sigmaringen. În acest context, Brătianu negociază cu Karl Citel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen, (al doilea fiu al lui Carol-Anton de Hohenzollern) şi reuşeşte să-l determine pe acesta să accepte tronul României.

Ca şi Filip însă, şi Karl se remarca doar printr-un nume lung şi era străin de neam şi de ţară, el fiind un teuton autentic prin instruire, deşi ca prinţ el era un prinţ second hand, deoarece la acea dată el era aghiotantul unui prinţ prusac autentic. În Prusia acelor vremuri şi prinţii erau de calibru greu şi de calibru uşor, iar Karl făcea parte dintre prinţii de rang inferior, însă Brătianu s-a mulţumit cu ce a găsit la piaţă şi l-a proclamat pe Karl principe al României.

După cum se vede, cel care avea să devină domnul cu cea mai lungă domnie din istoria românilor a fost ales ca domn al României doar de către un singur individ – xenofoboxenofilocratul Brătianu – susţinut însă fără rezerve de către toţi puciştii dâmboviţeni exnofobo-xenofilocraţi, pentru care realizarea doleanţelor lor meschine, prin înscăunarea unui străin ca domnitor al României, era mai importantă decât mândria naţională şi decât propăşirea şi demnitatea poporului

român.

Pentru a crea o aparentă legitimitate acestei farse a desemnării lui Karl ca domn al României, Locotenenţa Domnească organizează în grabă un plebiscit, care are loc între 2 – 8 aprilie/14 – 20 aprilie 1866, însă plebiscitul avea doar rolul de a legitima post factum alegerea făcută de pucişti şi de a-l consacra pe Karl Citel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen ca domnitor al României şi nu era un act electiv real, căci în realitate Karl fusese desemnat de către puciştii xenofobo-xenofilocraţi ca domn şi chiar era considerat domn al României încă din momentul în care Karl a acceptat tronul. Puciştii, falsificând rezultatele plebiscitului, au susţinut că votanţii au legitimat domnia unui străin pe tronul României, deoarece s-ar fi pronunţat aproape în unanimitate în favoarea lui Karl Citel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen. În realitate, dacă luăm în considerare că plebiscitul a fost organizat post factum şi că rezultatele sale au fost falsificate de către organizatori, rezultă indubitabil că dinastia de Hohenzollern din România a fost ilegitimă ab iniţio, întrucât prinţul teuton Karl nu a fost ales ca domn de către o adunare electivă legală, aşa cum a fost ales Al. I. Cuza în 1859, însă, în urma consumării acestei farse

plebiscitare, Karl Citel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen a fost proclamat domn al României, sub numele de Carol I.

Istoria imparţială a dinastiei de Hohenzollern din România evidenţiază alienarea demnităţii naţionale a poporului român, căci Monstruoasa Coaliţie de la 1866, şi întreaga clasă politică din vremea dinastiei de Hohenzollern, au impus coercitiv poporului român alienarea demnităţii naţionale, prin instituirea xenocraţiei ca formă de stat. De regulă alienarea demnităţii naţionale era impusă de ocupanţi în toate provinciile româneşti, ocupate multe secole de către otomani, ţarişti şi habsburgi, însă această alienare a demnităţii naţionale a românilor era impusă acum de elita politică indigenă, fiind condamnabilă pentru că reprezenta trădarea intereselor naţionale ale românilor.

Xenofilocraţia elitei – politice, culturale şi clericale – a generat cumplita xenofilocraţie atât de dăunătoare poporului român şi a fost cea mai cumplita manifestare a lipsei sentimentelor patriotice şi naţionale ale elitei laico-clericale. Deşi elita se declara naţionalistă şi susţinea tendenţios că poporul român poate progresa numai prin încredinţarea funcţiei supreme în stat unei familii străine de neam şi de ţară, care ar fi jucat rolul miticului erou civilizator altruist şi ar fi generat

prosperitatea poporului român, în realitate dinastia de Hohenzollern a fost malefică pentru poporul român, de la început şi până la abolirea monarhiei.

Spre deosebire de politicienii xenofilocraţi care l-au detronat pe Cuza, istoria românilor consemnează însă şi patriotismul real al unui erou naţional al românilor, care a luptat pentru emanciparea românilor şi tocmai pentru a curma xenofilocraţia antinaţională a elitei din vremea sa. Acesta a fost Tudor Vladimirescu şi putem considera ca Tudor reprezintă o excepţie în istoria românilor, el fiind patriotul revoluţionar care a luptat pentru emanciparea românilor prin desfiinţarea xenocraţiei impuse de otomani şi pentru propăşirea poporului român, prin instalarea în fruntea ţării a unor politicieni autohtoni, oneşti, patrioţi şi competenţi, pentru care demnitatea naţională era mai importantă decât obţinerea unor avantaje personale sau de grup.

Mişcarea de la 1821 condusă de Tudor Vladimirescu a avut un pronunţat caracter social şi de eliberare naţională, fiind prima manifestare antixenocratică din Ţara Românească. Proclamaţia de la Padeş, prin care Tudor chema săracii la luptă pentru eliberare socială, pentru eliberare naţională şi pentru restabilirea demnităţii naţionale a românilor, este elocventă în acest sens,

după cum rezultă din următorul fragment:

„… Pre balaurii care ne înghit de vii, căpeteniile noastre zic, atât cele bisericeşti, cât şi cele politiceşti, până când să-i suferim a ne suge sângele din noi? Până când să le fim robi?…”

Acest pasaj din Proclamaţia de la Padeş, care chema românii la luptă împotriva „balaurilor” este, probabil, primul manifest antielitist şi antixenocrat din istoria recentă a românilor şi reprezintă cu siguranţă chintesenţa doleanţelor de emancipare naţională şi socială ale românilor din toate teritoriile locuite de ei în acele vremuri: teritorii româneşti care atunci erau ocupate şi împarţite între cele trei imperii vecine – Imperiul Habsburgic, Imperiul ţarist şi Imperiul Otoman – care se opuneau categoric emancipării naţionale a românilor asupriţi de străini în propria lor ţară.

Din păcate numai Tudor în Ţara Românească a îndrăznit să declanşeze o asemenea mişcare de eliberare socială şi naţională şi de recăpătare a demnităţii naţionale, deoarece românii, asupriţi multe secole de străini, ajunseseră la un grad foarte înalt de xenofilocraţie şi de resemnare laşă, demnitatea naţională a românilor fiind permanent într-o stare latentă şi din cauză că elita indigenă a românilor era laşă şi urmărea mai mult prosperitatea proprie şi mai puţin sau chiar deloc emanciparea

naţionala, moşierimea afişând uneori doar un patriotism de paradă, etalat doar pentru a-şi masca xenofilocraţia.

Trebuie să menţionăm ca Tudor s-a opus alienării demnităţii naţionale a românilor de către domnitorii fanarioţi, impuşi de otomani mai mult de un secol (în Ţara Românească şi în Moldova), Tudor dorind ca românii să fie conduşi de români şi nu de străini şi, deşi unii îl pot acuza de xenofobie, Tudor conştientiza că niciun străin ajuns conducător al românilor nu va fi un erou civilizator al românilor şi niciun mai bun conducător al lor, din cauză că străinii ajunşi conducători în principate urmăreau doar îmbogăţirea propriilor familii şi erau prea puţin sau deloc interesaţi de propăşirea poporului român.

Luptând împotriva alienării demnităţii naţionale a românilor, Vladimirescu a pornit lupta împotriva principilor fanarioţi impuşi de turci, precum şi împotriva clerului grecesc, care îşi subordonase biserica orodoxa română şi, deşi revolta lui Vladimirescu a fost înfrântă de otomani, iar Tudor a fost asasinat de „aliatul” grec Ipsilanti, otomanii au desfiinţat domniile xenocrate fanariote din cele două principate.

Din această scurtă prezentare a mişcării de la 1821 reiese foarte clar totala contradicţie dintre patriotul de la 1821 – Tudor Vladimirescu – şi „patrioţii” xenofobo-xenofilocraţi de la 1866,

căci în timp ce Tudor Vladimirescu reprezintă demnitatea românilor şi şi-a sacrificat viaţa luptând pentru propaşirea românilor, „patrioţii” care au organizat lovitura de stat şi l-au detronat pe Cuza reprezintă categoric xenofilocraţia trădătoare, căci „patrioţii” de la 1866 au pus setea lor de înavuţire mai presus decât propaşirea neamului românesc şi au impus abuziv alienarea demnităţii naţionale a românilor, prin promovarea xenocraţiei ca politică oficială a statului român.

Deşi în cele două principate au fost reinstalate domniile pământene – domni proveniţi din rândurile elitei româneşti locale – sentimentele xenofilocrate au rămas înrădăcinate puternic în rândurile elitei locale şi au determinat mai târziu aversiunea elitei faţă de Al. Ioan Cuza. Elita antinaţională trădătoare din România care, prin xenofilocraţie, îşi masca adevăratele motive ale aversiunii fată de Cuza.

Printre măsurile radicale iniţiate de Cuza, care au avut o contribuţie decisivă la declanşarea loviturii de stat de la 1866, trebuie evidenţiată şi măsura secularizării averilor mănăstirilor închinate, care a determinat şi clerul ortodox să se alăture puciştilor şi să susţină fără rezerve reînscăunarea unei familii străine pe tronul României şi, deşi clericii ortodocşi susţineau ca şi politicienii că ar fi acţionat din patriotism, ei au fost la fel de

xenofilocraţi şi trădători ca şi politicienii, căci şi ei au urmărit doar satisfacerea intereselor proprii, lezate de reformele lui Cuza. Deci, indubitabil, şi clericii ortodocşi sunt la fel de vinovaţi ca şi politicienii de alienarea demnităţii naţionale a poporului român, căci au acceptat ca un domn ortodox şi român să fie înlocuit cu un străin catolic.

Este clar că monarhia de Hohenzollern a fost instalată de puciştii de la 1866 care erau panicaţi de amploarea reformelor preconizate de reformatorul Cuza, deci putem spune că monarhia xenocrată de Hohenzollern a fost o manifestare a criminalei contrareforme liberalo-conservatoare, care urmărea ca prin detronarea lui Cuza să-şi păstreze ancestralele cutume moşiereşti feudale, moşierii şi clerul orotodox sperând că prin instaurarea monarhiei xenocrate îşi vor pereptua privilegiile suprimate deja sau periclitate de reformele preconizate de Cuza.

În totală contradicţie cu aceste realităţi istorice incontestabile, istoricii xenofilocraţi, obedienţi dinastiei de Hohenzollern, susţin cu înverşunare că meritele întemeierii României ar reveni primului Hohenzollern instalat de trădătorii de la 1866 în fruntea ţării, aceşti istorici falsificând grosolan istoria reală a tării, încât cei mai exaltaţi dintre ei neagă cu înverşunare rolul lui Cuza, de întemeietor şi reformator al

statului, aceşti pervertiţi denigrându-l pe Cuza, cu ajutorul falsurilor istorice, pe care le înserează cu perfidie în scrierile lor insalubre, în care îi eroizează pe hohenzollerni.

Istoricii xenofilocraţi, obedienţi dinstiei de Hohenzollern, omit cu intenţie vădită rolul de dictatură, nefastă poporului român, pe care dinastia de Hohenzollern l-a jucat în toată perioada istorică dominată de această dinastie antiromânească. Aceşti istorici xenofilocraţi, isterizaţi şi extaziaţi de cultul personalităţii şi de obedienţa specifică sclavilor, îşi manifestă dispreţul profund faţă de demnitatea naţională a românilor, denigrându-l pe Cuza şi eroizându-i nemeritat pe toţi regii României şi pe slugile lor credincioase: politicienii şi clericii xenofilocraţi, care de fapt la 1866 au întemeiat două dinastii la fel de ilegitime şi de criminale: una, a străinilor care dispreţuia poporul, cultura şi chiar istoria românilor – dinastia de Hohenzollernşi una la fel de malefică pentru poporul român, dar formată din trădătorii xenofoboxenofilocraţi de la 1866, în frunte cu Brătienii, C.A. Rosetti, I. Ghica etc. Această dinastie indigenă, a politicienilor xenofilocraţi, a avut un rol la fel de malefic ca şi dinastia de Hohenzollern, în promovarea alienării demnităţii naţionale a românilor: alienare impusă abuziv chiar de către reprezentanţii unor partide româneşti care au fost active

în toată perioada existenţei şi dominaţiei politicii româneşti de către dinastia antiromânească de Hohenzollern; partide care se autointitulau naţionaliste, deşi promovau xenofilocraţia ca doctrină politică antinaţională, comună celor două partide antinaţionale care au format Monstruoasa Coaliţie: Partidul Naţional Liberal şi Partidul Conservator.

INSTALAREA LUI KARL CA DOMNITOR

După ce Karl a acceptat tronul României şi a primit binecuvântarea tatălui său, dar şi binecuvântarea lui Otto von Bismark, Karl, însoţit de Brătianu, a purces către România în grabă mare şi travestit, căci relaţiile dintre ţara lui natală, Prusia, şi Imperiul austro-ungar, erau tensionate, iar drumurile către România treceau pe teritoriul acestui imperiu.

După o călătorie cu peripeţii picareşti, Karl şi Brătianu ajung la Turnu Severin, unde cei doi (adevărate nomina odiosa pentru români) schimbă mijlocul de transport şi, în scurt timp, ajung la Bucureşti, unde, la 10 mai, (după calendarul iulian, sau 22 mai după calendarul actual, gregorian) are loc instalarea grabnică pe tronul României a prinţului second hand Karl şi proclamarea sa oficială ca domn, sub numele de Carol I. Puciştii considerau însă că dacă tot au obţinut ceea ce au vrut şi au reuşit să impună ca domn al României un străin, era cazul să meargă

mai departe şi să legitimeze lovitura de stat prin legiferarea voinţei lor, aşa că, de îndată, ei au transformat Adunarea Legislativă în Adunare Constituantă şi au purces la elaboarea unei noi constituţii – aşa cum voia Carol I – constituţie care avea unele similitudini cu Statutul lui Cuza, însă se deosebea de acesta, întrucât îi acorda străinului catolic Carol I tot ceea ce i se refuzase ortodoxului Cuza, adică:

Carol I exercita funcţia legislativă împreună cu Parlamentul. („Puterea legislativă se exercită colectiv de către domnitor şi Reprezentaţiunea naţională” – art. 32, Constituţia din 1866, art. 34 al Constituţiei din 1923 şi art. 31 al Constituţiei din 1938) fiind totodată – împreună cu guvernul – şi puterea supremă executivă, ceea ce denotă statutul de dictator al domnitorului (mai târziu, regelui) României, care devenea dictator „constituţional”, căci deţinea de fapt atât puterea legislativă cât şi puterea executivă, însă era exonerat de răspundere, eventualele eşecuri politice ale sale fiind trecute în contul politicienilor care îşi asumau astfel şi răspunderea domnitorului, care, prin prevederile acestei constituţii iraţionale, antinaţionale, beneficia de imunitate, de impunitate şi chiar de infailibilitate;

— Succesorul la tronul României nu era desemnat pe baza

unor principii democratice, bazate pe meritocraţie şi majoritarocraţie, printr-un proces electiv democratic (aşa cum s-a procedat atunci când Al. I. Cuza a fost ales domn), ci era desemnat doar pe baza vetustelor principii dinastice ale ascendentocraţiei, specifice dictaturilor monarhiste, din antichitate până în prezent;

— Domnia lui Carol I era ereditară şi se transmitea numai primogeniturii de sex masculin, femeile fiind excluse, iar Hohenzollernii obţineau exclusivitatea perpetuă, fiind singura familie de pe mapamond care avea dreptul să-l numească pe cel mai important om al statului român, (poporul român nu avea dreptul să stabilească cine să fie şeful statului) oricare membru al familiei de Hohenzollern fiind considerat mai român decât românii, Hohenzolernii având în România privilegii pe care nu le-au avut nici în Prusia!!!

Această constituţie monarhistă, elaborată în grabă de către pucişti şi promulgată de Carol I la 1 / 13 iulie 1866, a fost valabilă până în 1947 şi a suferit unele modificări nesemnificative în 1879, în 1881, în 1884, în 1917, în 1923 şi în 1938 şi acorda puteri nelimitate domnitorului (asemenea faraonilor din anticul Egipt) dar, totodată, reprezenta şi baza

juridică a monstruoasei coaliţii dintre moşierii, burghezii şi clericii „patrioţi”, care au organizat lovitura de stat de la 1866 şi au dominat politica României până la abdicarea ultimului rege al dinastiei de Hohenzollern, Mihai.

Aceasta constituţie, aparent democratică, deşi stipula apărarea drepturilor cetăţeneşti ale românilor, era permanent încălcată de autorităţi, atunci când era vorba de respectarea drepturilor majore ale ţăranilor şi ale săracilor, în general.

De asemenea, aceasta constituţie evidenţiază caracterul malefic al partidelor xenofilocrate, obedinete dinstiei străine, care se succedau la putere printr-o alternanţă devenită tradiţie şi care, atunci când erau în opoziţie, solicitau respectarea constituţiei numai atunci când era vorba de încălcarea drepturilor elitei, partidele (atât opoziţia cât şi puterea) rămânând la fel de nepăsătoare faţă de încălcarea drepturilor constituţionale ale tăranilor şi ale săracilor de către autoritaţile centrale şi locale ale statului monarhist.

Deşi aparent constituţia de la 1866 era democratică, în realitate prevederile constituţiei se aplicau numai în cazurile în care erau implicaţi cei care făceau parte din elita vremii, plebeii fiind supuşi în continuare unor presiuni şi abuzuri exercitate de către moşieri, de către cler şi de către autorităţi. Abuzuri

exercitate mai mult în baza unor cutume feudale şi mai puţin pe baza prevederilor constituţiei şi, din această cauză, sărăcia poporului şi analfabetismul au persistat în societatea românească şi după înscăunarea lui Carol I, devenind astfel şi caracteristicile specifice monarhiei de Hohenzollern, regii României fiind mai degrabă personajele malefice, mefistofelice, care au influenţat negativ societatea românesca şi nu eroii civilizatori invocaţi de pucişti.

Atitudinea antinaţională a puciştilor iese în evidenţă şi mai pregnant, dacă luăm în considerare că prin instaurarea dinastiei de Hohenzollern, puciştii – laici şi clericali – au comis un atentat criminal antinaţional nu numai împotriva poporului român din vremea lor, ci şi împotriva generaţiilor următoare ale românilor, cărora xenofilocraţii le-au furat dreptul inalienabil la demnitate umană şi naţională, căci, prin prevederile xenocrate ale constituţiei din 1866, românii nu mai aveau dreptul de a-şi alege viitorul conducător al statului, de a-şi stabili politica internă şi externă conform voinţelor lor, căci aceste drepturi inalienabile ale unui popor demn fuseseră cedate de către xenofilocraţi unei familii străine, care, prin prevederile constituţiei xenocrate, dobândea dreptul perpetuu de a desemna persoana care devenea primul om al statului şi avea totodată şi

dreptul de a deţine toate pârghiile puterii – asemenea faraonilor egipteni – domnitorul fiind dictatorul „constituţional” al românilor, care stabilea de facto întreaga politică internă şi externă a României, căci voinţa domnitorului (regelui) era considerată „voinţă divină” şi devenea literă de lege.

În continuare vom analiza succint cele mai malefice acţiuni antisociale şi antiromâneşti ale lui Carol I şi ale guvernelor sale – acţiuni deseori criminale şi anticonstituţionale, impuse cu perfidie de către Carol I şi executate fără împotrivire de către miniştrii săi – şi vom demonstra că România nu a avut niciun fel de avantaje politice interne şi externe pentru că a fost condusă de regi străini: laitmotivul xenofilocraţilor, care susţineau că prin instalarea unui străin occidental în fruntea statului român, România ar fi beneficiat de creşterea prestigiului internaţional al ţării în Occident.

RĂZBOIUL DE INDEPENDENŢĂ

România din 1877 era o ţară aflată sub tutela Impeiului Otoman, căruia îi plătea un tribut anual, împovărător pentru bugetul sărăcăcios al ţării, iar politica externă a ţării nu putea depăşi anumite limite, impuse autoritaţilor de la Bucureşti de puterea suzerană şi, de aceea, tot mai mulţi politicieni militau pentru obţinerea independenţei totale a României faţă de

Imperiul Otoman.

În realitate România a beneficiat şi de o conjunctură externă favorabilă obţinerii acestui deziderat major al unei naţiuni demne şi, deoarece în primăvara anului 1877 Imperiul ţarist a început un nou război împotriva Imperiului Otoman, (pretextând că intervine pentru a susţine luptele de independenţă ale unor popoare balcanice, subjugate de otomani), România a folosit acest prilej pentru a-şi dobândi independenţa, încheind în acest sens o înţelegere cu Imperiul ţarist. În realitate ruşii, pretextând că ar proteja ortodoxia balcanică, nu erau interesaţi de eliberarea popoarelor balcanice, ci urmăreau doar să obţină revanşa şi eventual să recâştige teritoriile pierdute de ei în 1856 şi chiar să ocupe noi teritorii din Imperiul Otoman, care atunci era în declin.

Pentru românii care doreau independenţa ţării s-a ivit astfel o oportunitate şi de aceea, între guvernele celor două ţări se încheie la 4/16 aprile 1877 Convenţia româno-rusă, prin care statul român se angaja să faciliteze armatelor ruseşti tranzitarea teritoriului românesc, în drumul lor spre Balcani, iar guvernul ţarist se angaja să menţină şi să apere integritatea teritorială a României şi, bineînţeles, să respecte şi drepturile politice ale statului român. Rusia nu a încheiat cu România nicio înţelegere

privind o viitoare colaborare militară a României şi Rusiei la sudul Dunării, deoarece ţarul şi cancelarul guvernului ţarist s-au opus acestei colaborări, întrucât ruşii erau conştienţi că, în cazul unei victorii împotriva otomanilor, România ar fi putut emite pretenţii mai mari, iar ruşii, probabil, urmăreau să ocupe efectiv România, ca în timpul Regulamentelor organice.

Evident că România încheiase această convenţie cu Imperiul ţarist fără acordul puterii suzerane – Turcia – şi de aceea la 10/22 aprilie are loc ruperea relaţiilor diplomatice dintre România şi Turcia, iar în zilele următoare armatele ţariste pătrund în România iar Rusia declară război Turciei.

Desfăşurarea războiului este minuţios descrisă în multe istorii şi nu mai este nevoie să reluăm toate aceste episoade, de aceea vom menţiona doar ca la 9/21 mai 1877 România se procalmă oficial stat independent şi se angajează să-şi apere independenţa.

Armatele ţariste tranzitează România şi, după ce traversează Dunărea, încep confruntările armate dintre ţarişti şi otomani. În primele lupte ruşii obţin unele victorii, însă curând ruşii sunt înfrânţi în apropierea Plevnei şi nu mai pot înainta. În aceste circumstanţe, la 19/31 iulie, marele duce Nicolae, comandantul suprem al armatelor ţariste, îi trimite o telegramă

disperată principelui Carol, insistând ca trupele române să traverseze Dunărea, pentru a lupta alături de ruşi, deşi iniţial ţarul se opusese categoric participării armatei României la luptele directe antiotomane de pe teritoriul Bulgariei.

În acest context, România nu a dat curs cererii marelui duce Nicolae şi, după ce ducele s-a consultat rapid cu ţarul Alexandru al II-lea, ţariştii se hotărâră să ofere… un fel de premiu de consolare lui Carol, care primea simbolic comanda supremă a tuturor trupelor româno-ruse concentrate în faţa Plevnei, România primind astfel de la ruşi – în schimbul enormelor sacrificii pe care românii le vor face la Plevna – doar satisfacerea orgoliului teutonului Carol şi niciun fel de avantaje politice.

După cum se ştie, până la urmă Plevna a fost cucerită datorită eroismului exemplar al ţăranilor români înrolaţi în armată, iar Carol a fost gratulat nemeritat de către istoricii xenofilocraţi cu cognomenul „Marele căpitan”, acesta fiind cel mai important „câştig” al României – un aşa-zis prestigiu – căci după ce Turcia a încheiat armistiţiul cu Rusia, tratatul de pace de la San Stefano – de la 19 febr. /3 mart. 1878 – s-a încheiat numai între cele două imperii, (ţarist şi otoman) România fiind ignorată total, căci în acel tratat „aliatul” României – Imperiul

ţaristâşi rezerva dreptul suveran de a negocia cu Turcia viitoarea configuraţie teritorială a României, fără a consulta guvernul României şi încălcând grosolan prevederile convenţiei româno-ruse, prin care guvernul ţarist se angaja să menţină şi să respecte integritatea teritorială a României.

Întrucât tratatul de pace de la San Stefano nu mulţumea marile puteri europene, între 1/13 iunie – 1/13 iulie 1878 are loc Congresul internaţional de la Berlin, convocat în vederea revizuirii tratatului de la San Stefano, însă şi aici România este ignorată, căci reprezentanţii României – I.C. Brătianu şi M. Kogălniceanunu sunt admişi la lucrări, ei primind doar dreptul de a participa la o singură şedinţă – 19 iunie/1 iulie – numai pentru a fi ascultate pretenţiile lor şi nu pentru a fi consultaţi în privinţa revendicărilor României.

Pentru România nici Congresul de pace de la Berlin nu a fost benefic, căci ruşii obţineau şi de astă dată ceea ce au solicitat la San Stefano; adică Imperiul Otoman era obligat să cedeze Rusiei Dobrogea – străvechi pământ românesciar Rusia „ceda” Dobrogea României în schimbul celor trei judeţe din Moldova de Est, (impropriu numită de ruşi Basarabia) respectiv judeţele Bolgrad, Cahul şi Ismail, care reveniseră Moldovei în 1856, ceea ce reliefează că, de fapt, sacrificiul ostaşilor români

în acel război nu a contat, România primind ceea ce de drept îi aparţinea – Dobrogeafiind însă constrânsă de marile puteri să cedeze imperului ţarist teritoriile celor trei judeţe menţionate, care făceau parte din Moldova de Est, pe care Impeiul Otoman o cedase Imperiului ţarist în 1812.

Din acest context reiese foarte clar că Rusia s-a folosit cu perifidie de imensele sacrificii materiale ale poporului român, precum şi de sacrificiile făcute de armata româna pe câmpurile de luptă (peste 10.000 de români morţi sau răniţi), tocmai pentru a-şi atinge scopul dezmembrării României, Rusia nefiind deci aliatul dorit corect, Imperiul ţarist substituindu-se de fapt Imperiului Otoman, ruşii hotărând în locul românilor, ca şi când Impeiul ţarist ar fi devenit noua putere suzerană a României.

Din acesta scurtă prezentare a evenimentelor generate de participarea României la războiul ruso-turc din 1877 reiese clar ca prinţul străin, instalat de Brătianu cu atâta lejeritate pe tronul României, nu a adus României nici mult-trimbiţatul prestigiu internaţional şi nici măcar recunoaşterea drepturilor geo-politice ale României asupra unor străvechi teritorii româneşti. Pentru marile puteri ale Europei nu conta cine este domnitorul României, ci contau numai interesele marilor puteri: chiar dacă aceste interese criminale ale imperiilor europene afectau

deosebit de grav existenţa popoarelor balcanice şi a altor popoare mai mici din Europa.

În acest context, este firească întrebarea: dacă poporul român nu a avut niciun beneficiu real de pe urma alungării lui Cuza şi înlocuirea lui cu teutonul Carol, cui i-a folosit instalarea unui străin pe tronul României?

Răspunsul corect la această întrebare este: elitei xenofilocrate, în general şi lui I.C. Brătianu, în special, care, izgonindu-l pe Cuza, a devenit – alături de Carol I – codictator al României, întemeind de fapt două dinastii controlate cu perfidie de el: dinastia de Hohenzollern şi dinastia Brătienilor; ambele la fel de criminale în timp pentru poporul român, după cum vom vedea mai departe.

DESEMNAREA MOŞTENOTORULUI DINASTIEI

Întrucât Natura s-a opus alienării demnităţii naţionale a românilor şi cuplul dinastic de Hohenzollern nu a avut niciun urmaş, se punea problema rezolvării continuităţii acestei dinastii pe tronul României, conform prevederilor constituţionale, însă pentru Carol I şi pentru I.C. Brătianu, prevederile constituţionale nu au reprezentat niciodată un impediment major în calea orgoliilor lor şi de aceea aceste nomina odiosa ale românilor au tranşat această problemă în maniera consacrată deja: a

dispreţului lor profund faţă de principiile democratice, fată de constituţie şi fată de interesele majore ale poporului român.

Trebuie să menţionăm că atunci când a devenit clar că nu va exista un moştenitor natural şi legal al lui Carol, s-a pus problema rezolvării succesiunii la tron în parlamentul României, unde, în principiu, conducerea României de către o monarhie era agreată de majoritatea burgheziei şi moşierimii (partidele liberal şi conservator) însă erau şi unele voci care susţineau că se ivise o oportunitate pentru a se reveni la domniile elective indigene, renunţându-se la domniile străine ereditare. Parlamentarii xenofilocraţi, ostili domniilor elective indigene, au susţinut că domniile elective au mai multe dezavantaje decât domniile ereditare, xenocrate, uitând să menţioneze că domniile elective nu erau ereditare, ceea ce era un real avantaj democratic şi antidictatorial.

După cum se ştie, Ion C. Brătianu a hotărât să se ocupe personal (şi mai ales individual) de asigurarea succesiunii la tronul României şi de aceea perfidul I.C. Brătianu s-a gândit că el ar fi putut alege viitorul conducător al României dintre cei doi fii ai fratelui lui Carol, respectiv cei doi nepoţi ai principelui Carol: tinerii Ferdinand şi Wilhelm.

Pentru a-şi atinge scopurile malefice, I.C. Brătianu l-a

trimis în Germania pe Vasile Păun, ca profesor de româna şi latină al celor doi tineri nepoţi ai lui Carol, dar de fapt Vasile Păun a fost însărcinat de I.C. Brătianu să studieze caracterele şi comportamentele celor doi prinţi, Păun informându-l periodic pe Brătianu despre obiceiurile şi slăbiciunile lor. Conform unor mărturii din epocă, Wilhelm – fratele mai mare, care ar fi trebuit să devină moştenitorul prezumtiv al lui Carol I, conform principiului dinastic al primogeniturii era dotat cu un caracter puternic, cu aptitudini militare şi cu o inteligenţa superioară lui Ferdinand, însă, aparent paradoxal, Brătianu l-a preferat pe Ferdinand, despre care se spunea că era timid (introvertit) nesigur pe el şi foarte maleabil, fiind un individ fără personalitate puternică.

Această alegere perfidă a lui Brătianu a surprins clasa politică a vremii – mai ales că prin această alegere Brătianu încălca şi prevederile constituţionale, ale principiului drepturilor primogeniturilor dinastice – şi a trezit numeroase suspiciuni în epocă, adversarii săi politici, şi chiar şi unii dintre partizanii săi, lansând zvonul că I.C. Brătianu pregătea de fapt un viitor rege al României maleabil, fără personalitate, care să poată fi dominat de fiul sau Ionel I.C. Brătianu, moştenitorul său politic, care trebuia să devină adevăratul stăpân ocult al României.

Unii istorici mai sinceri recunosc astăzi că acel zvon a fost confirmat de realitate, stârnind aversiunea întemeiata a unor politiceini şi chiar şi a reginei Elisabeta, care din acel moment a rupt orice relaţie oficială cu Ion C. Brătianu, detestându-l până la sfârşitul vieţii sale, întrucât regina Elisabeta a înţeles că Brătianu s-a subsituit cu perfidie dictatorială atât familiei de Hohenzollern din Germania cât şi domnitorului Carol I, Brătianu fiind de fapt atotputernicul politician român care l-a desemnat pe Ferdinand ca fiind viitorul rege al României.

Această problemă foarte importantă pentru popor, care viza şi afecta viitorul mai multor generaţii de români, a fost tranşată aparent de o familie străină, la mii de kilometri de România, la data de 21/nov.3 dec.1880, la Sigmaringen, în Prusia, fiind considerată doar o problemă a familiei de Hohenzollern, deşi ar fi trebuit să fie o foarte importantă problemă de stat, care ar fi trebuit să fie rezolvată prin consultarea poporului român, însă I.C. Brătinau a vrut altfel, aşa ca cel de al doilea nepot de frate al lui Carol I, respectiv Ferdinand, a fost proclamat nelegal, dar oficial, drept moştenitorul prezumtiv al tronului României.

Analizând aceste aspecte ale desemnării prezumtivului moştenitor al tronului României, remarcăm că şi de astă dată voinţa unui singur om (tot perfidul I.C. Brătianu) a fost mai

presus decât constituţia României şi chiar a fost şi mai presus decât voinţa lui Carol I căci „vizirul” Brătianu era de fapt dictatorul real al României: lua deciziile majore şi stabilea direcţiile politicilor interne şi externe ale ţării. Din acesta cauză putem considera că şi desemnarea lui Ferdinand ca moştenitor al tronului de către un singur om – Brătianudenotă că şi Ferdinand poate fi considerat un moştenitor ilegitim, deoarece el a fost desemnat şi impus ca viitor rege prezumtiv al României printr-o fraudă constituţională, comisă de Brătianu, dar acceptată şi susţinută de întreaga clasă politică xenofilocrată a vremii şi chiar şi de Carol I.

După cum se ştie, Brătianu a condus România ca prim-ministru până în 1888 când, conform unor speculaţii, Carol I a fost convins de Opoziţia unită să-l demită pe Brătianu şi să încredinţeze puterea opoziţiei. Brătianu a cerut audienţă la rege, pentru a încerca să-l convingă pe Carol să nu-l demită. Arogantul teuton Carol I l-a primit în audientă pe Brătianu, dar l-a umilit pe arogantul prim-ministru al României, întinzându-i prim-ministrului doar două degete de la mână şi nici nu l-a invitat pe Brătianu să ia loc. Brătianu, înţelegând din aceasta atitudine arogantă a lui Carol că nu mai are şanse să rămâna la putere, îl anunţa pe rege că demisionează şi iese furios din

biroul regelui, trântind uşa.

Este clar ca regele Carol i-a plătit atunci arogantului Brătianu toate umilinţele pe care teutonul le suportase în toţi anii viziratului, şi, probabil, tot atunci a înţeles şi Brătianu că pentru Carol nu mai avea nicio importanţă că el, Brătianu, a fost cel care i-a oferit teutonului, absolut nemeritat, nu numai o viaţă de huzur, ci şi o ţară, făcută cadou de iresponsabilul xenofilocrat Brătianu lui Carol I şi ignobilului său urmaş, Ferdinand.

RĂSCOALELE DIN TIMPUL DOMNIEI LUI CAROL I

Deşi istoricii obedienţi dinastiei prezintă domnia lui Carol I ca pe o armonie socio-relaţională idilică, în care toţi românii trăiau într-o fericire perpetuă, chiar şi în scrierile lor se găsesc adevărate mostre care îi contrazic, căci ei prezintă involuntar realităţile dramatice, deosebit de dure, din timpul domniei lui Carol I, generate poporului român de către rege şi de către politicienii xenofilocraţi, obedienţi regelui străin, indiferent care partid deţinea puterea încredinţată de rege.

Partidele xenofilocrate, susţinătoare ale regalităţii străine, au avut o contribuţie decisivă la promovarea alienării demnităţii naţionale a românilor şi la menţinerea României printre cele mai primitive societăţi europene, deoarece aceste partide au promovat, au susţinut şi au aprobat în totalitate iniţiativele

legislative ale regelui, chiar şi atunci când iniţiativele legislative ale lui Carol I erau în contradicţie cu doleanţele reale ale poporului român. Politicienii xenofilocraţi şi regele au ignorat doleanţele ţăranilor şi, deşi Carol I a domnit aproape o jumătate de secol (1866 – 1914), în timpul lungii sale domnii, politicienii obedienţi dinastiei de Hohenzollern nu au făcut nimic benefic pentru ţărăanimea care reprezenta peste 80 % din populaţia României, căci în România acelor vremuri peste 50 % dintre ţărani erau analfabeţi iar peste 60 % dintre ţărani deţineau foarte puţin pământ sau nu deţineau terenuri agricole.

Din această cauză, în timpul domniei lui Carol I au avut loc mai multe răscoale ţărăneşti, însă nu toate au avut un impact mai important asupra societăţii româneşti din acele timpuri şi, pentru a evidenţia rolul malefic al regelui faţă de ţăranii români, precum şi atitudinea criminala a politicienilor xenofilocraţi obedienţi regelui, este suficient să analizăm succint numai cele mai importante răscoale: răscoalele ţărăneşti de la 1888 şi Marea Răscoală Ţărănească de la 1907.

RĂSCOALELE DIN 1888

După cum se ştie, răscoalele de la 1888 au început la sfârşitul aşa-zisei mari guvernări liberale, I.C. Brătianu fiind şef al guvernului din 24 iulie/5 august 1876 până la 19/31 martie

1888, cu o mică pauză, căci între 10/22 aprilie – 9/21 iunie 1881 Brătianu a cedat şefia guvernului fratelui său, Dumitru, iar la 9/21 iunie I.C. Brătianu şi-a reluat locul în fruntea guvernului liberal. În timpul marii guvernării, liberalii, în frunte cu Brătienii, nu au luat nicio măsura benefică ţărănimii şi, dacă momentan facem abstracţie de implicarea guvernării liberale în ceea ce priveşte gestionarea evenimentelor generate de războiul ruso-turc de la 1877, putem sintetiza cele mai „importante „legiferări liberale, după cum urmează:

— 9/2 lsept.1878. Carol I se consideră îndreptăţit să renunţe la titulatura românească de domnitor şi solicită acordarea titlului de „Alteţă regală", iar Consiliul de Miniştri se întruneşte în şedinţă specială, pentru a-i acorda Hohenzollernului noua titulatură;

— 21 nov. /3 dec.1880. Departe de România, la Sigmaringen, o familie prusacă stabileşte viitorul conducător al României, în persoana lui Ferdinand de Hohenzolern-Sigmaringen, nepot de frate al lui Carol I, care astfel devine moştenitorul prezumtiv al unei ţări – România – iar liberalii xenofilocraţi, conduşi de Brătianu, susţin această nouă dovadă de alienare a demnităţii naţionale;

— 14/26 mart.1881. Carol I s-a plictisit repede şi de

titulatura de „Alteţă regală” şi, la solicitarea sa, parlamentul obedient votează transformarea României în regat, iar Carol I se va încorona şi ca rege, la 10 – 22 mai 1881;

— 14/26 mai 1882. Legea pentru regelementarea tocmelilor agricole, care reduce termenul învoielilor de la 5 ani la 2 ani şi jumătate şi suprimă aşa-zisul ajutor de dorobanţi;

— 10/22 iunie 1884. Liberalii xenofilocraţi consideră că ţăranii români nu sunt îndreptăţiţi să fie împroprietăriţi şi votează Legea privind crearea Domeniilor Coroanei, prin care o suprafaţă imensă, de 118.286 ha (din care 67.198 ha păduri şi 51.088 ha teren arabil) sunt trecute din proprietatea statului în proprietatea Hohenzollernilor, fără nicio plată.

Trebuie să menţionăm că liberalii au elaborat la 7/19 aprilie 1881 Legea pentru expulzarea străinilor, lege care permitea autorităţilor să expulzeze chiar şi cetăţenii români care se opuneau măsurilor samavolnice ale guvernanţilor, această lege fiind mai intens folosită şi în 1907, numai pentru expulzarea unor militanţi pentru drepturi sociale, ostili guvernanţilor, consideraţi vinovaţi de declanşarea răscoalelor ţărăneşti.

După cum se vede, în lunga guvernare liberală, Ion C. Brătianu nu a iniţiat legi care să împroprietărească ţăranii români, sau care să uşureze povara fiscală suportată de ţăranii

români, dar a avut grijă ca săracul prusac instalat de el pe tronul României să fie împroprietărit cu o moşie imensă şi, dacă avem în vedere că în vara anului 1887 în România a bântuit o secetă cumplită, care a agravat şi mai mult suferinţele ţăranilor, înţelegem cine au fost adevăraţii vinovaţi şi care au fost adevăratele cauze care au contribuit decisiv la declanşarea răscoalelor de la 1888.

Perioada „viziratului” (a dictaturii brătienisto-carliste) era, de fapt, manifestarea cinică supremă a celor doi oameni (Carol şi Brătianu) care au avut roluri decisive în anularea tendinţelor cuziste, de democratizare a vieţii politice româneşti, ambii corifei susţinând că statul iniţiat de Alexandru Ioan Cuza era birocratic şi bugetar, Carol şi Brătianu considerând la unison că România trebuie organizată pe baza unor instituţii aparent democratice la suprafaţă, dar conduse dictatorial în practică (adică neconstituţional), atât Brătianu cât şi regele Carol fiind adepţii unei aşa-zise stabilităţii politice impuse de ei, prin comiterea unor fraude şi a altor ilegalităţi electorale, chiar dacă aceste practici dictatoriale au nemulţumit profund atât opoziţia cât şi pe unii liberali.

Trebuie precizat că de fapt toate partidele din timpul dinastiei de Hohenzollern acuzau derapajul anticonstituţional al

puterii, dar atunci când opoziţia ajungea la putere, nici fosta opoziţie ajunsă la putere nu mai respecta prevederile constituţionale, comportându-se similar cu puterea pe care o înlocuia, întrucât încălcarea prevederilor constituţionale era generată şi chiar impusă de Carol I tuturor guvernelor pe care el le patrona.

Istoriografia română contemporană prezintă succint sau chiar omite disensiunile majore generate de marea guvernare liberală atât în rândurile săracilor, cât şi în rândurile elitei politice româneşti, evitând tendenţios chiar prezentarea succintă a evoluţiilor politice anatgoniste, nefaste poporului român, generate de Brătianu şi de regele Carol I. Unii istorici prezintă însă succint realitatea politică a acelor ani, sintetizând că atât din rândurile liberalilor, cât şi din rândurile conservatorilor, s-au făptuit foarte multe crime politice. Numai între anii 1885 şi 1888, consemnează unii istorici ai guvernării liberale, au fost ucişi prin înjunghiere, împuşcaţi sau ucişi în bătaie, la fiecare alegeri „constituţionale”, numeroşi agenţi electorali, funcţionari ai instituţiilor statului şi chiar alegători.

În acest context de dezbinare majoră a clasei politice, opoziţa, formată din conservatori, se aliază în 1887 cu reprezentanţii unor grupuri desprinse din Partidul Naţional

Liberal („Liga de rezistenţă” şi alte grupări radicale, antibrătieniste) pentru a declanşa căderea guvernului Ion C. Brătianu şi a accede la putere. Această alianţă antibrătienista s-a numit „Opoziţia Unită” şi principalul său scop poliţe era răsturnarea guvernului Brătianu, chiar şi prin mijloace neconstituţionale, căci această opoziţie era conştientă că lunga guvernare liberală a fost facilitată de încălcarea prevederilor constituţionale, atât de Brătianu, cât şi de Carol I.

Conducătorii opoziţiei antibrătieniste erau conştienţi că cei doi corifei – Ion C. Brătianu şi Carol I – au avut contribuţii decisive în ceea ce priveşte distrugerea oricărei credibilităţi a votanţilor în aşa-zisul vot democratic, constituţional, politicienii din opoziţie ştiind că lunga guvernare liberală a fost posibilă numai prin falsificarea alegerilor de către liberalii susţinuţi de Carol I. Campaniile electorale liberale erau deseori criminale, erau mereu neconstituţionale, iar rezultatele alegerilor erau permanent falsificate, pentru a permite menţinerea la putere a guvernelor conduse de Ion C. Brătianu, aşa că politicienii constituiţi în opoziţia antibrătienistă erau conştienţi că puteau obţine victoria împotriva guvernului Brătianu pe cale nelegală, printr-o demonstraţie de forţă.

Această demonstraţie de forţă a „Opoziţiei unite „a început

prin organizarea de către opoziţie a unor manifestaţii de protest antiguvernamentale, care au grăbit deznodământul lungii guvernări liberale, silindu-l pe arogantul Brătianu să demisioneze la 19/31 mart.1888, însă, paradoxal, demisia lui Brătianu transfera vinovăţia sa şi celor care l-au forţat să demisioneze şi au înlocuit guvernarea liberală, căci la la 20 martie/1 aprilie izbucneşte răscoala, iar la 22 martie/3 aprilie se formează guvernul conservator, cu Theodor Rosetti prim-ministru – care deţine şi portofoliul Internelor şi, începând cu 23 martie/ 4 aprilie, guvernul format de opoziţia conservatoare trece la reprimarea sângeroasă a răscoalelor, deoarece guvernarea conservatoare a fost însărcinată de Carol I s-a pacifice ţăranii răsculaţi, noii guvernanţi devenind astfel călăii răsculaţilor.

Trebuie precizat de la început că răscoalele de la 1888 au fost revolte ţărăneşti tipice, spontane, necoordonate de un comandament central. Răsculaţii nu aveau un program unitar de revendicări sociale şi nu au avut conducători la nivel regional sau central, aşa cum s-a întâmplat în 1821, când mişcarea avea un program revoluţionar unitar de luptă, iar Tudor Vladimirescu era conducătorul suprem al răscoalei, iar ţăranii înrolaţi în oastea lui Tudor erau coordonaţi de un comandament central,

condus de Tudor.

În 1888 răsculaţii dintr-un sat acţionau pe cont propriu şi în fiecare sat era un conducător local – uneori acest conducător era un veteran, care participase la războiul de independenţă – iar uneori nu exista un conducător anume al răsculaţilor şi de aceea este corect să vorbim despre răscoalele ţărăneşti de la 1888, mai ales că în timp ce în unele zone răscoalele erau „pacificate „de armată, în alte zone se declanşau alte răscoale, fără a fi coordonate de un comandament central, ceea ce a facilitat „pacificarea" (reprimarea) rapidă a răsculaţilor de către autorităţile centrale criminale, care au ales soluţia cea mai rapida, dar şi cea mai criminală, pentru a „pacifica" răsculaţii.

Adevăratele cauze ale izbucnirii răscoalelor din 1888 au fost: condiţiile proaste de muncă şi plata minimală pentru munca depusă, care abia asigura supravieţuirea ţăranilor; lipsa de pământ atribuit ţăranilor; menţinerea unor relaţii feudale între ţărani şi moşieri sau arendaşi, precum şi fiscalitatea brătienistă, înrobitoare pentru ţărani, care menţinea în agricultură cutumele şi chiar şi unele prevederi legale feudale.

În totală contradicţie cu aceste realităţi dure, unii istorici xenofilocraţi, obedineţi dinastiei şi brătienismului, susţin tendenţios că acele evenimente tragice din 1888 nu ar fi fost o

revoltă ţărănească tipică, spontană, ci ar fi fost o răscoala atipică, provocată şi coorodonată de inamicii de la Bucureşti lui Brătianu. Aceşti istorici susţin tendenţios că scopul răscoalei era doar răsturnarea guvernării liberale şi facilitarea accederii la putere a „Opoziţiei unite”.

Reprimarea răscoalelor s-a făcut prin intervenţia brutală şi criminală a armatei, iar presa contemporană aprecia că în timpul reprimării răscoalelor, care s-au manifestat aproape în toată ţara, numărul răsculaţilor a fost de zeci de mii de participanţi, (atât în Muntenia, cât şi în Moldova) armata făcând mii de arestări, mii de răniţi şi mii de morţi în rândurile răsculaţilor.

După ce răscoalele au fost înăbuşite rând pe rând, cu implicarea criminală a armatei, au urmat aşa-zisele procese intentate de autorităţi ţăranilor răsculaţi, iar concluziile cercetărilor făcute de poliţie şi de procurori au fost falsificate în procesele care au urmat şi, bineînţeles, au condamnat numai acţiunile ţăranilor, exonerând de răspundere atât guveranarea liberală a lui Brătianu (adevărata cauză a declanşării răscoalelor) cât şi guvernarea conservatoare criminală, care a reprimat răscoalele: guvernări criminale, patronate dictatorial de regele Carol I, care, astfel, devine principalul vinovat de crimele comise de armată împotriva ţăranilor răsculaţi în1888.

De altfel se spune că reprimarea sângeroasă a răscoalelor din 1888 l-a determinat pe Otto von Bismarck să-l admonesteze într-o scrisoare pe regele Carol, întrucât Bismarck considera că principalul vinovat de generarea cauzelor care au declanşat răscoalele era Carol, Otto von Bismarck acuzându-l totodată pe rege şi de cruzime nejustificată fată de ţăranii care îl acceptaseră necondiţionat ca rege al lor.

Şi în ţară Carol era considerat principalul responsabil politic, vinovat de declanşarea şi, mai ales, de masacrarea ţăranilor răsculaţi, după cum reiese şi din următorul episod:

În ziua de 25 aprilie/7 mai 1888 are loc o tentativă de atentat, împotriva regelui Carol I, comisă de sergentul Preda Fântânaru, din garda comunală, care s-a înarmat cu arme de foc şi s-a postat în faţa palatului şi, când l-a văzut pe rege în cabinetul său, a tras 2 focuri de armă în fereastra în care apăruse Carol. Bineînţeles că regele Carol a scăpat nevătămat, însă Fântânaru a fost arestat şi anchetat, el motivându-şi tentativa de asasinat prin acuzarea adusă regelui Carol, conform căreia neamţul (regele) este cauza tuturor suferinţelor ţăranilor, Fântânaru declarând în timpul anchetei că neamţul a ordonat aramtei să împuşte ţăranii răsculaţi şi de aceea el (ţăranul român) a considerat că este îndreptăţit să-l ucidă pe neamţul

ucigaş de ţărani.

Cu toate că răscoalele au fost înăbuşite de guvernul conservator criminal, care a ordonat armatei să ucidă ţăranii fără nicio judecată prealabilă, la scurt timp după încetarea evenimentelor sângeroase generate de înăbuşirea răscoalelor săteşti, în anul următor, la 7/19 aprilie 1889, intra în vigoare o lege prin care statul vindea (nu împroprietărea fără plată) unui număr de peste 100.000 de familii ţărăneşti o suprafaţă de 546.593 ha, astfel că o mică parte a ţăranilor a beneficiat direct de evenimentele din 1888, însă această lege nu rezolva radical problema ţărănească şi era elaborată mai degrabă pentru a proteja marile proprietăţi moşiereşti, căci această lege nu legifera o reală reformă agrară, ci doar stabilea condiţiile în care unii ţărani puteau cumpăra de la stat terenuri agricole.

În loc de concluzie, putem să considerăm că, indubitabil, răscoalele de la 1888 au fost generate de nemulţumirea ţăranilor săraci, exploataţi nemilos de moşieri şi de arendaşi, şi nu au fost un instrument politic folosit de opoziţie pentru a-l determina pe Carol să-l demită pe Brătianu, aşa cum susţin unii istorici tendenţioşi.

RĂSCOALELE DIN 1907

Răscoalele din 1907 au fost generate tot de aceleaşi cauze

ancestrale, care generaseră şi răscoalele din 1888 şi din anii următori, deoarece politicienii vremii, în frunte cu regele Carol I, declarau în diverse ocazii că vor rezolva problemele ţărănimii, însă, în realitate, guvernele, camerele parlamentului şi regele nu elaborau legi care să uşureze povara exploatării ţăranilor de către moşieri, elaborând numai legi care acordau facilităţi moşierimii şi, mai ales, burgheziei, care era într-o ascensiune continuă şi devenea tot mai numeroasă, înlocuind treptat moşierimea.

Deşi în ultimul deceniu al sec. XIX şi începutul sec. XX producţia agricolă se dublase în marile exploataţii agricole, (ca urmare a introducerii noilor tehnologii de mecanizare a agriculturii, care facilitau obţinerea de producţii tot mai mari), marea masa a ţăranilor români, (peste un milion de familii de ţărani, care deţineau împreună aproximativ 3.300.000 ha – de regulă terenurile mai puţin fertile) deţinea o suprafaţă mai mică decât cei aproximativ 4.100 de moşieri, care deţineau 3.700.000 ha, (de obicei în zonele cele mai fertile) şi deşi unii ţărani fuseseră împroprietăriţi cu plată, disensiunile dintre moşieri (arendaşi) şi ţărani se adânceau, astfel că până în 1907 au mai avut loc numeroase răscoale ţărăneşti, de mică amploare, care prevesteau parcă genocidul care avea să fie declanşat în 1907 de

criminalii guvernanţi, în frunte cu regele Carol I.

Dacă în 1888, înaintea începerii răscoalelor, ţara era guvernată de liberali, în 1907 ţara era guvernată de conservatori (Gheorghe Gr. Cantacuzino prim-ministru) iar liberalii erau în opoziţie, deci rolurile se inversaseră. Această inversare învinovăţea deopotrivă ambele partide, care se succedau la guvernare, şi demonstra indubitabil că nici liberalii şi nici conservatorii nu au fost preocupaţi vreodată serios de rezolvarea decentă a problemelor grave cu care se confruntau ţăranii români şi, de aceea, în primăvara anului 1907 au început iar răscoalele ţărăneşti.

Primele răscoale au început de astă dată în Moldova, la data de 8/21 febr. 1907 în satul Flămânzi din judeţul Botoşani, iar principala revendicare a răsculaţilor era sintetizată în doleanţa ancestrală a ţăranilor – „Vrem pământ! „ignorată permanent de guvernanţi, căci ţăranii răsculaţi puneau accentul pe acordarea de pământ fără plată şi fără condiţii înrobitoare pentru ţărani, aşa cum au fost unele împroprietăriri anterioare.

În scurt timp încep să se răscoale şi ţăranii din alte sate şi din alte judeţe ale Moldovei, însă şi aceste răscoale se desfăşurau la fel ca în 1888, adică nu erau coordonate de un comandament al răsculaţilor, nu erau simultane, ci erau

succesive, dezordonate, ceea ce a permis conservatorilor criminali – care aveau deja experienţa crimelor antiţărăneşti din 1888 – să înceapă rapid „pacificarea” satelor răsculate, însă de astă dată conservatorii au fost panicaţi, deoarece acţiunile ţăranilor răsculaţi păreau mai coordonate, erau sprijinite şi de muncitorii din marile oraşe, iar coloane de răsculaţi au pătruns în unele oraşe mari. La 3/16 martie are loc prima ciocnire dintre ţăranii răsculaţi şi armată, la Paşcani, unde muncitorii ceferisti de la depoul local eliberează din tren ţăranii arestaţi anterior de armată, iar la 4/17 martie o coloana de peste 2000 de răsculaţi pătrunde în Botoşani, unde au loc cioneniri sângeroase cu armata, care trage în răsculaţi, făcând primele victime printre ţărani.

Conservatorii, panicaţi de faptul că în timp ce armata „pacifica” o răscoală dintr-un sat, în alte sate începeau alte răscoale, extinzându-se rapid atât în Moldova, cât şi în Muntenia şi Oltenia, renunţă la guvernare la 12/25 mart, iar rege Carol I ameninţă politicienii că dacă nu sunt capabili să reprime rapid răscoalele, el va abdica. În aceeaşi zi regele încredinţează puterea liberalilor, Dimitrie A. Sturdza fiind desemnat şef al guvernului minoritar, iar ministerele cărora le revenea misiunea criminala de a „pacifica” ţăranii sunt încredinţate lui I.I.C. Brătianu –

Ministerul de Interne – şi generalului Al. Averescu – Ministerul de Război. Parlamentarii, luând cunoştinţă de solicitarea tranşantă a regelui, se întrunesc rapid în şedinţă comună la data de 13/26 mart. Şi, după dezbateri „patriotice”, parlamentarii decid la unison că singura soluţie rezonabilă de rezolvare a crizei guvernamentale şi sociale grave este susţinerea necondiţionată de către toate forţele politice reprezentate în parlament a guvernului liberal minoritar şi, astfel, guvernul minoritar liberal beneficiază de sprijinul necondiţionat, aproape unanim, al parlamentarilor, ceea ce demonstrează indubitabil că de astă dată parlamentul, în totalitate, la solicitarea criminalului rege Carol I, devine factorul decident al crimelor care vor urma.

Este edificator să consemnăm numai câteva cuvântari ale parlamentarilor, din ziua de 13/26 mart. 1907, în care guvernul criminal liberal a fost investit de către cele două camere cu puteri discreţionare pentru a masacra ţăranii, pentru a înţelege că toate răscoalele ţărăneşti din România erau generate de ipocrizia criminală a politicienilor şi nu de aşa-zisele porniri criminale ale ţăranilor.

Iată câteva frânturi, reprezentative în acest sens, din cuvântările unor politiceini fruntaşi, care ilustrează sadismul politicenilor din taberele aparent rivale:

Dimitrie A. Sturdza, prim-ministru liberal desemnat: „Să le deschidem ochii fraţilor noştri astăzi rătăciţi şi răzvrătiţi, că oamenii nu pot trăi nicăieri şi niciodată în dezordine”. (sic)!

Iată câtă ipocrizie cuprinde acest scurt pasaj din cuvântarea celui mai criminal prim-ministru de până atunci, căci în realitate moşierii şi ţăranii români nu au fost niciodată fraţi, iar ordinea la care se referea el era de fapt dictatura impusă de moşieri, împotriva căreia luptau de fapt ţăranii români. Şi mai nefericită şi mai criminală este expresia „Să le deschidem ochii fratiţor noştri…” rostită de cel care practic a închis ochii multor mii de ţărani, atât la figurat, cât şi la propriu, căci, după unii autori contemporani, autorităţile statului ar fi ucis atunci peste 11.000 de ţărani.

Dimitrie A. Sturdza, prim-ministru desemnat: „Luând această hotărâre, nu mai stăm în două câmpuri inamice, ci lucrăm împreună pentru binele şi fericirea patriei comune”.

Şi acest pasaj cuprinde cinismul acestui politician criminal, căci el solicita adversarilor săi conservatori sprijin necondiţionat pentru masacrarea ţăranilor răsculaţi (îl şi obţine) însă acest criminal nu spunea cum puteau beneficia de…” binele şi fericirea patriei comune „Ţăranii ucişi de către politicieni. Este clar că de fapt el se referea doar la fericirea şi la binele

moşierimii şi burgheziei, care se aliau pentru a rezolva radical problema ţărănească… prin crimă, şi deci nu se referea la binele şi la fericirea ţăranilor!

Şi conservatorii sunt la fel de cinici şi de criminali, căci Take Ionescu îndemna parlamentarii să renunţe la rivalităţile partinice şi să sprijine necondiţionat guvernul liberal criminal, întrucât scopul acestui guvern criminal era comun tuturor parlamentarilor, liberalii luptând pentru…” scăparea patriei”!

Şi mai criminală este intervenţia şi concepţia altui conservator – Ion Lahovari – care susţinea demersul criminal al lui Take Ionescu şi îi îndemna pe parlamentari să susţină guvernul liberal, îndemnând faţiş la crime antiţărăneşti, căci el susţinea ca guvernul trebuie să „stingă focul” (să ucidă ţăranii răsculati) iar apoi să cerceteze cauzele care au determinat declanşarea răscoalelor, ca şi când politicienii nu ar fi cunoscut adevăratele cauze.

Cel puţin la fel de criminală şi conservatoare a feudalismului este şi intervenţia lui P.P. Carp, care declara că sprijină necondiţionat guvernul liberal, însă, dând dovadă de un cinism teribil, declara: „Lucrurile acestea ating interese multiple, interese mari, interese care ar trebui să fie sacre şi d-lor de la guvern, precum ne sunt sacre nouă. În ţara aceasta nu

avem numai săteni, (câteva milioanen.a.) în ţara aceasta avem proprietari, (aproximativ 4.000 – n.a.) în ţara aceasta avem o cultură…", cinicul criminal Carp militând chiar şi în acele momente teribile pentru ignorarea problemelor ţărăneşti reale, el cerând imperativ guvernului liberal criminal să apere privilegiile moşierimii, chiar ucigând ţăranii, militând faţiş pentru politica criminală a minoritarocraţiei elitiste.

Pus în faţa unor asemenea declaraţii de susţinere necondiţionată a guvernului liberal chiar şi de către rivalii conservatori, D.A. Sturdza mulţumea cu satisfacţie parlementarilor care autorizau fără rezerve comiterea celui mai cumplit genocid antiţăranesc din vremea aceea şi se angaja să „pacifice" ţara prin mobilizarea armatei ca în vreme de război, guvernul, parlamentul şi regele autorizând astfel crimele liberale, care au îngrozit nu numai România, ci şi Europa acelor vremuri, regele Carol I fiind iniţiatorul şi organizatorul primului genocid european al sec. XX.

Liberalii, susţinuţi chiar şi de adversarii lor politici tradiţionali (conservatorii demisionari) şi, la ordinul criminal al regelui, trec rapid la reprimarea răscoalelor, mobilizând o armată impresionantă (numai pentru paza capitalei a fost mobilizată o armată de 15.000 de militari) transformând ţara

într-un adevărat teatru de război şi, deşi ţăranii nu formau o armată şi nici nu aveau arme, reprimarea răscoalelor este organizată foarte minuţios, ca o adevărată campanie militară de război, fiind coordonată de un comandament central, în frunte cu cei doi criminali: Averescu şi Brătianu. Cei doi criminali, executând ordinele criminalului Carol I, au declanşat un adevărat război civil, disproporţionat însă, armata intervenind în conflictul dintre ţărani şi moşieri, de partea moşierilor, masacrând fără milă şi fără discernamânt ţăranii, care nu erau organizaţi ca o armată şi nu deţineau arme, criminalii militari ucigând mii de ţărani: tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei şi chiar şi copii; fără a aresta şi fără a judeca ţăranii răsculaţi.

Dintre politicienii vremii s-au remarcat ca adevăraţi criminali, coordonatori ai unor adevărate masacre ţărăneşti, Averescu şi Brătianu, dar şi întregul guvern liberal minoritar, care practic a comis un adevărat genocid împotriva ţăranilor răsculaţi, (unele surse din epocă susţineau că numărul real al victimelor ar fi fost de aproximativ 20.000 de ţărani ucişi) armata condusă de generalul criminal Averescu folosind în multe rânduri chiar şi artileria, pentru a bombarda satele răsculaţilor, iar Brătianu continuând masacrele şi după ce satele răsculate erau „pacificate” de armată, căci organele ministerului

de interne îi executau direct, fără nicio judecată, pe ţăranii consideraţi a fi vinovaţi de declanşarea răscoalelor, sau asistau indiferente la adevăratele atrocităţi antiţărăneşti, declanşate împotriva răsculaţilor de moşierii şi arendaşii întorşi la moşii, care torturau ţăranii răsculaţi şi chiar ucideau cu mâinile lor ţăranii consideraţi a fi principalii vinovaţi de declanşarea răscoalelor.

După „pacificarea” criminală a satelor româneşti au continuat arestările şi torturarea tăranilor, care erau judecaţi ca şi criminalii de război, însă istoriogarfia oficiala a momentului nu a consemnat niciodată o statistică oficială în care să fie reflectat numărul real, foarte mare, al ţăranilor ucişi, arestaţi şi condamnaţi, pentru că autoritaţile criminale ale monarhiei nu doreau ca numărul real al celor ucişi, arestaţi şi condamnaţi să fie cunoscut, atât în ţară, cât şi în afara ţării. Trebuie să precizăm că numărul real al victimelor nu este cunoscut şi nici desfăşurarea evenimentelor nu este prezentată detaliat în istoriografia din România, deoarece guvernul liberal criminal a ordonat distrugerea tuturor documentelor referitoare la acest genocid antiţărănesc, pentru a ascunde dimensiunile reale ale cumplitului măcel şi pentru a putea falsifica datele reale, disculpând criminalii, ba chiar eroizându-i pe criminalii liberali

D.A. Sturdza, Al. Averescu şi I.I.C. Brătianu şi pe regele-criminal Carol I.

După ce ţara a fost „pacificată” de armata criminală, criminalii politicieni, în frunte cu regele criminal Carol I, au luat doar unele măsuri populiste, pentru a mai calma ţărănimea, fără a leza privilegiile marii moşierimi: măsuri care nu rezolvau problema ţărănească, ci doar amânau sine die această rezolvare şi menţineau pericolul declanşării altor răscoale în viitor.

Analizând chiar şi succint aceste două momente malefice ţăranilor români, (răscoalele de la 1888 şi de la 1907) generate de clasa politică ipocrită şi criminală, putem înţelege cât de „benefică” a fost pentru ţăranii români regalitatea, sprijinită necondiţionat de politicienii xenofilocraţi şi, evident, putem observa cât de criminali au fost toţi politiceinii români din acele vremuri, care au ucis ţăranii şi în 1888 (aproximativ 5.000) şi în 1907 (aproximativ 11.000, mai mult decât dublu faţă de 1888), pentru că politicienii, în frunte cu regele criminal, nu au fost niciodată interesaţi de rezolvarea reală a problemelor milioanelor de ţărani, ci au susţinut doar privilegiile câtorva mii de moşieri, chiar şi după 1907.

Politicienii români dispreţuiesc profund ţăranii chiar şi în ziua de astăzi, căci în anul 2007, când se împlinea un secol de la

comiterea cumplitului genocid antiţăranesc, un primar ignobil din Piteşti a dat jos de pe soclul său o statuie dedicată unui simbolic ţăran român şi a înlocuit-o cu statuia unuia dintre criminalii ţăranilor, un anume Brătianu, iar autoritaţile româneşti din 2007 – guvernul minoritar liberal, condus de Tăriceanu, susţinut de P.S.D. – nu au organizat nicio manifestare comemorativă pentru a aminti românilor cumplitul genocid antiţărănesc din 1907, însă numele odioase ale regelui Carol I, ale Brătienilor şi ale tuturor criminalilor politicienii fruntaşi – liberali şi conservatori, deopotrivă – din acele vremuri grele, sunt prezentizate fără jenă în mentalul colectiv al românilor, aceste nomina odiosa fiind atribuite permanent unor instituţii ale statului – şcoli generale, licee, teatre, spitale etc. – ba chiar şi unor localităţi sau străzi din localităţi ale României.

Actele criminale ale autorităţilor centrale din acea vreme, în frunte cu regele Carol I, ies şi mai bine în evidentă, dacă vom compara abuzurile şi crimele comise de autorităţi, (atât în timpul răscoalelor, cât şi în perioadele de acalmie socială), cu prevederile constituţiei xenocratice de la 1866. Prevederi pe care istoricii xenofilocraţi, obedienţi dinastiei nemţeşti din România, le prezintă şi azi ca fiind modele de prevederi democratice, „uitând” să menţioneze că acele prevederi democratice se

aplicau numai în cazurile care priveau apărarea drepturilor cetăţeneşti ale elitei burghezo-moşiereşti (câteva zeci de mii, sau ceva peste 100.000 de cetăţeni) şi nu se aplicau niciodată atunci când ar fi trebuit să fie apărate şi drepturile cetăţeneşti ale celor câteva milioane de ţărani, care formau majoritatea covârşitoare a poporului român. Cu toate că istoricii xenofilocraţi s-au străduit să îl denigreze pe Cuza şi să-l eroizeze pe criminaul rege Carol I – care a masacrat zeci de mii de ţărani români – în mentalul colectiv al ţăranilor Cuza a rămas ca domnitorul care a încercat să ofere şanse mai bune de viaţă pentru ţărani şi din această cauză a fost detronat de moşierii care se opuneau categoric emancipării ţăranului român, în timp ce Carol I a rămas în mentalul colectiv al ţăranilor ca regele criminal care a masacrat ţăranii în 1888 şi în 1907, trăgând chiar şi cu tunurile în ţăranii răsculati. Se spune că, cu prilejul înscăunării sale ca principe al României, atunci când a auzit bubuiturile tunurilor care trăgeau salve de slavă, prusacul Karl ar fi exclamat în 1866 „Asta-i muzica ce-mi place!”!… Şi atât de mult i-a plăcut acesta „muzică” criminalului prusac, încât în 1907 le-a oferit gratuit şi ţăranilor răsculaţi criminala „muzică” prusacă regală.

După cum se ştie, sigura „vină” a ţăranilor a fost îndrăzneala lor de a se revolta împotriva asupririlor nemiloase

ale moşierilor şi ale statului şi, deşi aceasta îndrăzneală a ţăranilor a fost generată chiar de lăcomia moşierilor, care deseori atingea cote paroxistice, intensificând asuprirea ţăranilor până la limita suportabilităţii umane, criminalele autorităţi ale statului au învinuit ţăranii de fiecare dată şi au comis două genociduri antiţărăneşti cu repetiţie (1888 şi 1907), ferocitatea politicienilor români îngrozind România şi Europa acelor timpuri cumplite şi, de aceea, crimele antiţărăneşti din România trebuie să fie demascate şi nu mascate, iar „pacificatorii" ţăranilor răsculaţi nu trebuie să fie eroizaţi, ci trebuie să fie prezentaţi ca fiind cei mai mari criminali care" rezolvau „problemele ţăranilor prin crime, ucigând ţăranii care cerşeau, pentru ei şi pentru urmaşii lor, dreptul inalienabil la o viaţă mai demnă.

RĂZBOIUL ROMÂNO-BULGAR

Deşi România nu a fost implicată direct în primul război balcanic, care a început la 26 sept/9 oct.1912, între Alianţa Balcanică (formată din Bulgaria, Serbia, Grecia şi Muntenegru) şi Imperiul otoman şi s-a încheiat la 17/30 mai 1913, cu victoria coaliţiei antiotomane, putem considera că România a repurtat un succes politic colateral, căci la 26 apr. /9 mai 1913 se semnează la Petersburg un protocol între Bulgaria şi România, prin care

Bulgaria ceda României oraşul Silistra (vechiul Durostorum, stăpânit de Mircea cel Bătrân) şi alte câteva localităţi mai mici din împrejurimi.

În scurt timp, între aliaţii coaliţiei antiotomane începe al doilea război balcanic, de astă dată însă se formează o coaliţie antibulgărească, la care, în afară de foştii aliaţi ai Bulgariei (Serbia şi Grecia) mai aderă spre sfârşitul războiului şi Turcia şi România.

Turcia a profitat de faptul că trupele Bulgariei erau încleştate în lupte grele cu trupele greceşti şi sârbeşti şi a reocupat fără luptă oraşul Adrianopol şi împrejurimile, iar România, care primise de la bulgari oraşul Silistra pentru că în timpul primului război balcanic păstrase o neutralitate binevoitoare fată de Bulgaria, a profitat de faptul că la graniţa dintre Bulgaria şi România nu erau trupe importante şi a atacat Bulgaria. În aceste condiţii, deşi Bulgaria repurta succese militare atât împotriva grecilor, cât şi împotriva sârbilor, Bulgaria a fost nevoită să ceară pace, deşi avantajele pe care le obţinuse prin lupte împotriva Greciei şi a Serbiei puteau fi pierdute. După ce se semnează un armistiţiu, se organizează Conferinţa de pace de la Bucureşti, care consemna practic înfrângerea Bulgariei şi împărţirea între Serbia, Grecia şi Turcia

a teritoriilor pe care Bulgaria le cucerise în primul război balcanic, Bulgaria pierzând totodată şi aşa-numitul Cadrilater (judeţele Durostor şi Caliacra) care era cedat României.

Din această scurtă prezentare a evoluţiei celui de al doilea război balcanic, rezulta indubitabil că în 1913 România a atacat mişeleşte ţara vecină, deşi Bulgaria cedase Românei Silistra şi împrejurimile. Atacul împotriva Bulgariei a fost ordonat de regele german al României, Carol I, deşi pe tronul Bulgariei era tot un neamţ şi tot un Hohenzollern. Mitul stabilităţii generate de monarhia nemţească din România s-a spulberat iar, căci chiar şi înrudirea dintre familiile regale nu reprezenta nicio garanţie pentru pace ci, dimpotrivă, genera aventuri războinice, orgoliile regilor fiind mai presus de interesele reale ale popoarelor pe care ei le conduceau.

Deşi aparent aceste două războaie balcanice par a fi fost nişte războaie de interes local, în realitate aceste două războaie balcanice au fost precursoarele marelui război mondial care va începe în 1914, nu întâmplător, tocmai din Balcani, ţările balcanice din zonă fiind râvnite de cele două mari alianţe rivale – Antanta şi Puterile Centrale – iar aventura războinică a României în Bulgaria avea să fie fatală poporului român, după ce România a început o nouă aventură belicoasă în 1916.

SFÂRŞITUL DOMNIEI LUI CAROL I

Despre sfârşitul domniei lui Carol I nu se cunosc date precise, însă se ştie cu certitudine că arogantul prusac a încetat din viaţă la puţin timp după declanşarea Primului Război Mondial, în împrejurări incerte. Moartea regelui Carol I, intervenită subit la data de 27 septembrie/10 octombrie 1914, a fost atribuită deziluziilor sale cumplite, generate de refuzul politicienilor români de a aproba implicarea României în război alături de Germania, aşa cum dorea Carol I. În contextul izbucnirii Primului Război Mondial, Carol dorea ca România să intre în război alături de Germania şi de aliaţii săi, însă, pentru prima dată în lunga sa domnie, politicienii români s-au opus categoric acestei iniţiative regale, susţinând că neutralitatea armată a României este cea mai corectă opţiune strategică. Politicienii români erau divizaţi în două tabere rivale – o tabără filogermană, aliată a regelui, şi o tabără rivală, anglofilă şi filorusă – şi fiecare tabără ar fi dorit ca România să intre în război aliindu-se, fie cu Antanta, fie cu Puterile Centrale, conform afinităţilor taberei respective, însă tocmai aceste disensiuni ale politicienilor au determinat neutralitatea armată a României, mai ales că nicio tabără nu dispunea de o majoritate care să-i permită să impună taberei rivale voinţa sa.

Se spune că în acest context, atât de ostil lui Carol, arogantul prusac a fost afectat atât de grav de refuzul categoric al politicienilor români de a satisface doleanţele sale, încât ar fi suferit un atac de cord şi ar fi murit subit, însă unele surse neoficiale susţin că de fapt prusacul s-ar fi sinucis, deoarece nu suporta umilinţa la care fusese supus de politicienii români. Astfel sfârşea Carol, punând capăt celei mai lungi, celei mai sângeroase, celei mai nefaste şi celei mai criminale dintre domniile de până atunci ale spaţiului românesc.

Ca o concluzie succintă a domniei lui Carol I, trebuie să menţionăm că dacă facem abstracţie de fastuosul festivism grandoman, afişat de Carol în orice împrejurare, personajul Carol s-a evidenţiat clar în lunga-i domnie prin: caracterul pervers; cruzimea faţă de poporul român; dispreţul profund (xenofob) faţă de români; setea de înavuţire; dispreţul suveran al suveranului faţă de valorile democratice etc. Trebuie să menţionăm că vina cea mai mare pentru tragediile generate poporului roman de către Carol I trebuie împărţită în egală măsură între suveranul tiran şi politicienii xenofilocraţi, care l-au instalat pe Carol pe tronul României şi au guvernat ţara alături de rege.

Lunga domnie a lui Carol a fost sintetizată de Caragiale în

pamfletul „Mare farsor, mari gogomani” în care autorul demască festivismul nejustificat, organizat de politicienii obedienţi lui Carol, evidenţiind şi xenofilocraţia servila a „gogomanilor” corupţi – aceste personaje ignobile şi imunde din jurul suveranului – precum şi caracterul real, frust, al suveranului farsor, din care redăm câteva fragmente:

„Un comediante de bravură
Joacă de patruzeci de ani.
Făcând enormă tevatură
În faţ-a nişte gogomani.
…
Şi-ncet-încet, toţi gogomanii
De-acest farsor au fost nebuni;
…
Că-n loc să poarte o tichie.
Ca un farsor ce este, el
Şi-a pus pe cap cu fudulie
O cască mândră de oţel.
…
Nobil metal nu e oţelul.
Dar scump destul, destul de greu…
Ca rol fu mare mititelul!

Hai, gogomani, la jubileu!”

domn IA LUI FERDINAND

IMPLICAREA ROMÂNIEI ÎN RĂZBOI

Domnia lui Ferdinand, începută la 27 septembrie/10 octombrie 1914, nu debuta sub cele mai bune auspicii, ci dimpotrivă, viitorul părea tot mai sumbru, mai ales că războiul începuse şi ambele tabere combatante (Antanta şi Puterile Centrale) exercitau presiuni diplomatice intense, pentru a-l determina pe suveranul României să implice armatele ţării în noul război. Ceea ce crea un disconfort teribil regelui era faptul că politicienii români erau divizaţi, ba chiar şi familia regală era divizată, căci Ferdinand susţinea categoric implicarea României (patria adoptivă) în război alături de Germania (patria reală a lui Ferdinand), în timp ce focoasa-i soţie, regina Maria, susţinea la fel de categoric că armatele României trebuie să se implice în război alături de Anglia şi de Rusia (aşa s-a şi întâmplat) deşi soluţia cea mai corecta era păstrarea neutralităţii.

După cum se ştie, criminalul I.C. Brătianu l-a selectat pe Ferdinand ca prezumtiv moştenitor al lui Carol tocmai pentru că era labil psihic şi manevrabil, lipsit de personalitate, Brătianu sperând că un astfel de rege va fi manipulat total de fiul său, I.I.C. Brătianu, desemnat de el moştenitor al… P.N.L. Şi

pregătit intens pentru a deveni politicianul numărul unu în România. Perfidul I.C. Brătianu a omis din aceasta ecuaţie criminală, xenofilocrată, că regii se mai şi căsătoresc şi nu s-a gândit niciun moment că Ferdinand va fi manipulat total chiar de soţia sa, rolul politicienilor în influenţarea deciziilor regelui fiind minor. Astăzi însă, xenofilocraţii regalişti susţin că Ferdinand ar fi fost un rege energic, deşi personalitatea ştearsă a regelui Ferdinand, precum şi iniţiativele sale personale, decise de fapt de regina Maria şi de politicieni, contrazic aberantele afirmaţii eroizante ale regaliştilor xenofilocraţi, care, involuntar, recunosc rolul minor al încornoratului rege Ferdinand în luarea deciziilor importante pentru ţară, atunci când afirmă că infidela regină Maria ar fi avut un rol decisiv – evident pozitiv, susţin ei – în luarea celor mai importante decizii regale. În realitate, rolul regalităţii în politica românească din timpul domniei lui Ferdinand a fost negativ, chiar malefic pentru ţară, fiind similar rolului malefic al întregii dinastii de Hohenzollern.

Din acesta scurtă prezentare rezultă indubitabil că cele două capete încoronate ale României nu erau interesate de problemele reale ale ţării, generate de conflictul mondial, ci urmăreau doar satisfacerea doleanţelor proprii imperiilor din care proveneau, căci prusacul Ferdinand dorea ca România să

susţină Germania (Puterile Centrale), iar britanica Maria, care susţinea atât cauza Marii Britanii (era nepoata reginei Marii Britanii), cât şi cauza Rusiei (era verişoară primară cu ţarul Rusiei) dorea ca România să susţină Antanta. Oricum ar fi fost soluţionat acest conflict familial al capetelor încoronate ale României, niciuna dintre variante nu era în favoarea poporului român, căci ambele variante susţineau doar doleanţele expansioniste, nedisimulate, ale puterilor imperialiste din Europa acelor timpuri şi niciuna dintre taberele angrenate în conflict nu avea un interes real de a susţine propăşirea poporului român. Demagogic, ambele tabere susţineau că, în schimbul participării Românei la război, vor oferi României unele avantaje geo-politice.

Şi politicienii români erau divizaţi, căci unii susţineau fără rezerve implicarea României alături de Puterile Centrale, în timp ce tabăra adversă susţinea implicarea Românei alături de Antanta, întrucât oferta Antantei era mai generoasă. În realitate ambele oferte făcute de imperialişti României erau propagandistice şi demagogice şi aveau rolul de a deruta poporul român şi de a-l determina să susţină decizia camarilei regale, după cum se va vedea şi din desfăşurarea evenimentelor, însă pentru moment această divizarea a familiei regale şi a

politicienilor români a fost favorabilă poporului român, căci niciuna dintre tabere (filogermanii, pe de o parte, aliaţi ai lui Ferdinand, şi rusofilii şi anglofili, pe de altă parte, aliaţi ai reginei Maria) nu deţinea majoritatea şi nu putea decide implicarea României în război. În acest context, s-a decis adoptarea unui compromis, favorabil poporului român, care consta în declararea şi păstrarea neutralităţii armate a României. Din păcate această neutralitate armată a României a fost posibilă numai până în 1916, când tabăra rusofilă, aliată a reginei Maria, a reuşit să deţină supremaţia asupra taberei germanofile şi să încheie o alianţă cu Antanta la 4/17 august 1916.

După cum se constată, şi de astă dată România a intrat în război ca urmare a stupidelor alianţe determinate de gradele de rudenie sau de rivalităţile dintre capetele încoronate ale Europei, şi nu pentru a apăra interesele României, cum demagogic se insinua atunci şi susţin şi azi istoricii şi politicienii xenofilocraţi. În acest context, este evident că România a participat la război doar pentru a susţine una dintre taberele imperialiste aflate în conflict, respectiv Antanta, care dorea să-şi sporească teritoriile deţinute, prin acapararea teritoriilor imperiilor rivale.

Prin Tratatul de la Bucureşti, România se alătura Antantei, anulând practic convenţia similară, încheiată cu Germania, însă

rusofilii susţineau că oferta Antantei era mult mai generoasă decât oferta Puterilor Centrale, deoarece Rusia susţinea că în cazul în care Antanta va obţine victoria împotriva Puterilor Centrale şi va reîmpărţi Europa, România va obţine alipirea tuturor teritoriilor româneşti din Imperiul austro-ungar. Adică ruşii ofereau românilor ceea ce le aparţinea de drept – Transilvania, Banatul, Crişana, Maramureşul şi Bucovina de Nord – dar nu ofereau şi Moldova de Est, încorporată imperiului ţarist. Este evident că oferta Rusiei era aparent generoasă, însă politcienii români au uitat rapid că şi în 1877 Rusia a făcut oferte foarte generoase României, înainte de începerea războiului, însă după ce războiul s-a încheiat, Rusia nu a mai respectat tratatul încheiat cu România, şi a obligat România să-i cedeze cele trei judeţe din Moldova de Est, adică judeţele Bolgrad, Cahul şi Ismail, Rusia tratând atunci România ca pe un inamic învins şi nu ca pe un aliat. De astă dată însă, situaţia României era mult mai gravă, căci intrarea României în război alături de Rusia se va dovedi catastrofală pentru poporul român. Această alianţă inutilă, precum şi implicarea României în război, îi acuză pe toţi politicienii români, în frunte cu regele Ferdinand şi regina Maria, care au luat această decizie malefică poporului român, căci prin această alianţă ei au aservit Rusiei

ţariste armata şi interesele României, mai ales că dintre cele două variante de alianţe posibile (niciuna benefică României), România a ales varianta previzibilă ca fiind cea mai dezastruoasă pentru ţară şi pentru poporul român.

Se ştie că în astfel de cazuri strategii militari şi politici aleg varianta cea mai favorabilă, însă atunci politicienii şi militarii români au ales varianta cea mai proastă, căci în timp ce intrarea României în război alături de Rusia însemna practic declararea ca inamici a vecinilor României de pe aproximativ 80 % din graniţele României, cealaltă variantă ar fi însemnat că numai Rusia ar fi devenit inamicul României. Aceste aspecte demonstrează indubitabil că decizia de a renunţa la neutralitate a fost cea mai proastă decizie pe care o puteau lua capetele încoronate ale Românei şi elita militaro-politică, deoarece în urma acestei decizii lamentabile, România trebuia să-şi apere graniţele pe o lungime impresionantă, începând de la ţărmul Mării Negre, continuând în Sud pe graniţa fluvială de pe Dunăre, cu Bulgaria, şi mai departe, de la graniţa vestică a Serbiei cu Bulgaria, pe tot conturul hărţii României, graniţa cu imperiul austro-ungar. În aceste condiţii, singura graniţă fără inamici rămânea numai graniţa fluvială de la gurile Dunării, pe braţul Chilia, până la confluenţa Dunării cu Prutul şi apoi, pe

Prut, până la graniţa de Nord cu austro-ungarii, adică aproximativ 20% din graniţa ţării.

Având în vedere aceste aspecte geo-strategice negative pentru România, putem considera că de fapt tratatul de la Bucureşti a fost indubitabil antiromânesc şi îi descalifică total pe politicienii şi militarii români care au susţinut fără rezerve acest tratat pierd ant ab iniţio, căci o ţară condusă de politicieni patrioţi şi responsabili nu s-ar fi aliat cu niciuna dintre taberele beligerante şi ar fi menţinut statutul de neutralitate, mai ales că în urma acestui gest iresponsabil, graniţa cu Bulgaria devenea rapid un front impresionant, uşor de penetrat, care ar fi fost dificil de apărat chiar şi de către o armată mult mai mare şi mai dotată decât armata României. Evident, Bulgaria abia aştepta să-şi ia revanşa, căci Bulgaria nu uitase că România a încălcat convenţia încheiata cu Bulgaria în 1913 şi, acţionând mişeleşte, atacase Bulgaria, cauzând Bulgariei mari pierderi teritoriale, inclusiv prin acapararea Cadrilaterului de către România.

DESFĂŞURAREA RĂZBOIULUI

Guvernul I.I.C. Brătianu ignoră toate manifestaţiile antirăzboinice ale românilor (care aveau loc în perioada neutralităţii) recurgând la reprimarea sălbatică a manifestaţiei antirăzboinice de la Galaţi, din 13/26 iunie 1916, când au fost

ucişi 9 protestatari, şi ignoră chiar şi greva generală din marile oraşe ale României, organizată la 16/26 iunie 1916, în semn de protest fată de represiunea sângeroasă a manifestaţiei antirăzboince de la Galaţi. Implicând România în război, împotriva voinţei poporului român, regele şi politicienii xenofilocraţi sunt vinovaţi de trădarea intereselor naţionale ale românilor şi sunt responsabili de dezastrul politico-militar şi economico-social pe care acţiunea lor iresponsabilă l-a declanşat în România.

Ignorând poporul român şi toate aceste aspecte geo-strategice mai mult decât evidente, şi subestimând potenţialul militar al Puterilor Centrale, elita conducătoare a României a ales cea mai proastă variantă posibilă şi, la 14/27 august 1916, a declarat război Puterilor Centrale. A doua zi, unităţi ale armatei române trec Carpaţii în Transilvania, defilând spre ceea ce părea a fi o victorie facilă şi de răsunet pentru armata României, numai că ceea ce la început părea a fi un marş triumfalist (ca în 1913, când armata română nu a întâmpinat nicio rezistenţă pe teritoriul Bulgariei, întrucât grosul armatei bulgare era concentrat pe fronturile de Vest şi de Sud) s-a dovedit în foarte scurt timp a fi un posibil dezastru militar şi politic căci, deşi la început unităţile armatei României repurtau

succese pe frontul din Transilvania (datorate şi faptului că Imperiul austro-ungar nu avea efective mari în zonă), situaţia dezastruoasă de la Turtucaia a determinat retragerea a şapte divizii româneşti de pe frontul din Transilvania, în scopul întăririi frontului sudic, însă această măsură a slăbit frontul din Transilvania şi nici nu a salvat România de dezastrul militar cvasitotal, prefigurat de dezastrul de la Turtucaia, care s-a produs la doar câteva zile de la începerea luptelor, adică la 24 aug. / 6 sept. 1916. Această nesăbuinţă a militarilor români a permis inamicilor să-şi replieze forţele în Transilvania şi să declanşeze contraofensiva, astfel că armatele României, care ajunseseră până la Sibiu, au fost silite să se retragă în România. Concomitent, armatele Puterilor Centrale, concentrate în jurul României, şi-au repliat rapid uriaşa maşină de război şi au declanşat atacuri aproape concomitente, pe aproape toată graniţa României cu aliaţii Puterilor Centrale.

Deoarece decizia politico-militară de intrare a României în război alături de ruşi s-a dovedit rapid ca fiind cea mai proastă decizie posibilă, armatele României au fost obligate să lupte pe mai multe fronturi, cu inamici superiori ca tehnică militară şi ca efective, care invadau România aproape prin toate punctele cardinale: în Sud, prin Dobrogea şi peste Dunăre; în Vest, peste

Jiu şi Olt şi în Nord, prin Transilvania. Deşi ruşii promiseseră sprijin militar, în realitate acest sprijin a venit târziu, numai în Dobrogea, abia numai după ce impresionante forţe ale armatelor româneşti fuseseră încercuite de trupele bulgaro-germane la Turtucaia, cauzând armatei României uriaşe pierderi în tehnică militară şi efective, armata României pierzând atunci aproximativ 34.000 de oameni: morţi, răniţi, dispăruţi şi prizonieri. Pierderile sângeroase ale românilor au totalizat 160 de ofiţeri şi aproximativ 6.000 de soldaţi (morţi şi răniţi), respectiv 480 de ofiţeri şi 28.000 de soldaţi ajunşi în prizonierat, după numai zece zile de la declanşarea luptelor.

Bătălia de la Turtucaia, prin consecinţele sale, a fost dezastruoasă pentru întreaga implicare a României în război, căci a determinat eşecuri rapide ale trupelor româneşti şi pe celelalte fronturi, culminând cu o nouă capitulare a unor efective militare pe Cerna (Oltenia) şi cu ocuparea capitalei României la 23 nov/ 6 decembrie. Cu această ocazie s-a văzut că şi faimoasa cetate a Bucureştiului, construită de Carol I ca o centură de fortificaţii în jurul capitalei, a fost complet inutilă, „eroul” Ferdinand şi guvernanţii fugind în Moldova, lăsând capitala de izbelişte, pradă invadatorilor. În ceea ce priveşte frontul de Sud (de pe frontiera româno-bulgară) pierderea Turtucaiei a permis

trupelor bulgaro-germane să atace şi să ocupe Dobrogea, dar şi să atace România peste Dunăre, pe la Zimnicea, deschizând drumul către Bucureşti. Mult mai grav a fost însă şi faptul că pe frontul de Nord (din Transilvania) ofensiva desfăşurată de trupele române împotriva trupelor germane şi austro-ungare a fost oprită în preajma Sibiului, frontul acesta fiind slăbit, deoarece comandamentul armatei române luase din acest sector şapte divizii, pe care le transferase pe frontul de Sud, pentru a întări acest front. După dezastrul de la Turtucaia, şase dintre aceste divizii au revenit pe frontul de Nord, dar nu au mai putut opriri ofensiva trupelor germane şi austro-ungare din Transilvania, care declanşaseră contraofensiva antiromânească, ce s-a soldat cu împingerea trupelor române pe linia Carpaţilor şi, pe de altă parte, a permis ulterior cucerirea Olteniei, a Munteniei, a Dobrogei şi chiar şi a sudului Moldovei.

Această inutilă aventură războinică, decisă de capetele încoronate ale României, cauzase Românei în numai câteva luni imense pierderi materiale şi umane, căci până la sfârşitul anului 1916 numai o parte a Moldovei mai rămăsese neocupată de inamici, frontul stabilizându-se pe linia Siretului, în ianuarie 1917, după ce inamicii cuceriseră şi Brăila şi Focşani, adică aproximativ două treimi din teritoriul României.

Această situaţie dramatică a poporului român a fost generată de factorii decidenţi iresponsabili la cel mai înalt nivel (regele şi guvernul) care au încheiat o alianţă nefastă poporului român şi care, prin înfrângerea severă a armatelor româneşti, demonstra clar că „aliaţii” României nu aveau intenţia de a ajuta efectiv România, căci înfrângerea României era şi urmarea faptului că „aliaţii” nu şi-au respectat nici măcar parţial angajamentele militare faţă de România.

Situaţia poporului român era dramatică, deoarece, înaintea retragerii armatei române în Moldova, armata română a produs deliberat imense distrugeri de bunuri, pentru ca acele bunuri să nu cadă în mâinile inamicilor. Astfel, au fost incendiate instalaţiile petroliere şi rezervele de petrol; au fost distruse şi alte instalaţii industriale care nu puteau fi transferate în Moldova; au fost distruse şi căi ferate şi chiar rezervele de cereale care nu puteau fi transporate. Toate aceste măsuri „strategice” au cauzat numeroase suferinţe poporului român: atât românilor rămaşi în România ocupată, cât şi celor care migraseră în Moldova, astfel că, la finele anului 1916, economia ţării era pe marginea prăpastiei, însă guvernanţilor nu le păsa de suferinţele generate poporului român şi refuzau să încheie armistiţiul cu Puterile Centrale. Armistiţiu care ar fi fost mult

mai benefic poporului român – decât continuarea iraţională a războiului alături de Antanta – dacă ar fi fost încheiat imediat după dezastrul de la Turtucaia. Şi în Moldova situaţia devenea dramatică – din cauza refugiaţilor, dar şi din cauză că nici localnicii nu mai dispuneau de rezerve suficiente – aşa că suferinţele poporului se amplificau şi mai mult, mai ales că în 1917 a izbucnit şi o epidemie de tifos, care făcea ravagii atât printre civili cât şi printre militari.

După cum se vede, bătălia de la Turtucaia a însemnat în realitate nu numai un dezastru militar ci, în primul rând, a fost un imens dezastru politico-economic, generat României de capetele încoronate ale ţării şi de politicienii iresponsabili, care au implicat România absolut inutil într-un război imperialist, care viza reîmparţirea ţărilor mici din Europa, între cele mai criminale puteri imperialiste care dominau bătrânul continent: Imperiul austro-ungar şi Imperiul ţarist.

Deşi bătălia de la Turtucaia rămâne cea mai severă înfrângere a armatei române în Primul Război Mondial şi a avut loc la mai puţin de o lună de la implicarea României în război alături de Rusia, politicienii şi capetele încoronate ale României (I.I.C. Brătianu şi Ferdinand) au ignorat imensul pericol care se prefigura şi – regele şi numeroasa sa familie, mai întâi, şi apoi

guvernul, – au părăsit Bucureştiul, refugiindu-se la Iaşi, transferând totodată şi tezaurul României în fosta capitală a Moldovei, devenită ad-hoc capitala României. Acest comportament laş al capetelor încoronate şi al guvernului condus de I.I.C. Brătianu a generat şi în 1917 cumplite suferinţe poporului român şi nenumărate victime omeneşti, în celebrele bătălii de la Mărăşeşti, Mărăşti şi Oituz, din vara anului 1917. Deşi în mod logic România ar fi trebuit să încheie un armistiţiu cu Puterile Centrale încă din august 1916, adică imediat după dezastrul de la Turtucaia, regele şi Brătianu au ignorat că armistiţiul ar fi fost preferabil, deoarece nu ar mai fi cauzat României inutile pierderi umane şi materiale, şi au decis continuarea inutilă a luptelor. Din păcate însă, elita politico-militară şi capetele încoronate ale României nu au ţinut cont de interesele inalienabile ale poporului român şi au continuat să folosească potenţialul economic şi militar al României pentru a sprijini iraţional Rusia ţaristă, care până la urmă şi-a însuşit şi tezaurul Românei, care a fost transferat în Rusia de guvernul iresponsabil al lui I.I.C. Brătianucu aprobarea expresă a regelui Ferdinandehiar şi după ce Rusia nu mai reprezenta stabilitate politică.

Primul transport al valorilor tezaurului a avut loc în

decembrie 1916, deşi familia regală şi guvernanţii statului nu şi-au părăsit ţara, însă probabil că ei se pregăteau de exil în Rusia şi de aceea au decis să transfere în Rusia şi tezaurul care fusese deja transportat în Moldova şi care le-ar fi fost util lor în cazul în care ţara ar fi fost cucerită integral de armatele Puterilor Centrale. În scurt timp Rusia nu mai era un stat sigur, deoarece ţarul era înlăturat de la putere, în urma revoluţiei burghezo-democratice din februarie 1917, şi puterea era preluată de un guvern provizoriu. Ignorând acest aspect, guvernanţii români efectuează şi al doilea transport, transferând în Rusia întregul tezaur.

Deşi aparent se reuşise stabilizarea frontului în Moldova, iresponsabilii politici români erau îngrijoraţi în continuare de posibilitatea spargerii frontului de către armatele germane şi de înfrângerea definitivă a ţării şi de aceea pregăteau intens evacuarea guvernului şi a camarilei regale în Rusia, la Poltava sau la Herson, în Crimeea, unde deja se făceau pregătiri pentru instalarea familiei suveranilor şi a miniştrilor. Probabil că transferul elitei politice româneşti în Ruisa a fost factorul determinant real, care a legitimat transferul tezaurului ţării în Rusia, regele Ferdinand şi politicienii din jurul său dorind să-şi asigure în continuare huzurul şi în Rusia, în cazul în care

România ar fi fost ocupată în întregime. Ceea ce l-ar fi obligat pe Ferdinand să părăsească România şi să piardă privilegiile pecuniare regale. Evident că în acest caz tezaurul adăpostit la ruşi ar fi rămas la dispoziţia suveranului şi a politicienilor obedineţi lui: adică ar fi rămas la dispoziţia celor care au generat dezastrul ţării şi care urmăreau să-şi asigure în continuare huzurul, furând practic tezaurul ţării.

Această ipoteză este susţinută şi de faptul că Moscova era deja afectată de manifestări revoluţionare şi antirăzboinice în vara anului 1917 şi, ignorând insecuritatea din Rusia, guvernul Brătianu a hotărât să transfere tot în Rusia şi ultima parte a tezaurului. Este evident că în astfel de condiţii de insecuritate, al doilea transfer al tezaurului în Rusia nu mai era justificat, întrucât Rusia nu mai era o ţară stabilă şi nu mai putea garanta integritatea tezaurului României, însă pentru Ferdinand şi pentru guvernul Brătianu nu exista o altă opţiune, mai ales că, în sfârşit, capetele încoronate şi guvernul înţeleseseră că România nu mai avea şanse reale de a-şi păstra independenţa şi, în cazul în care armatele Puterilor Centrale cucereau şi Moldova, elita politico-militară, în frunte cu familia regala, ar fi fost obligată să se refugieze în Rusia.

După cum se ştie, la 25 oct. / 7 nov.1917 în Ruisa începe

revoluţia socialistă condusă de Lenin şi, în urma victoriei revoluţiei, Lenin solicită ieşirea Rusiei din război şi, la 22 nov. /5 dec. 1917, Rusia şi Germania semnează armistiţiul de la Brest-Litovsk, Rusia încetând practic războiul şi, implicit, şi colaborarea militară cu România.

Deoarece Rusia încetase participarea la război, România rămânea singură şi izolată în faţa armatelor Puterilor Centrale, căci ajutorul militar oferit de ceilalţi aliaţi din Antanta era doar simbolic şi mai era reprezentat de aşa-zisa misiune franceză Berthelot, care nu reprezenta un sprijin militar real. După ce Rusia încheia la 22 nov. /5 dec. 1917, la Brest-Litovsk, armistiţiul de încetare a operaţiunilor militare, angajând şi România, guvernul român înaintează aliaţilor un memoriu, cu scopul de a-i convinge că salvarea României de la dezastrul iminent care se prefigura era condiţionată de încheierea unui armistiţiu separat, între România şi Puterile Centrale. Chiar dacă reprezentanţii Antantei pe lângă guvernul României, prezenţi la Iaşi, au recunoscut gravitatea situaţiei pentru România, acest lucru nu l-a împiedicat pe arogantul general Henri Berthelot, şeful misiunii franceze, să afirme că această pretenţie a autorităţilor române reprezenta un gest de trădare – al României faţă de aliaţi – însă arogantul francez a uitat să menţioneze că

„aliaţii” României din Antanta (fără Rusia) nu au acordat niciodată un ajutor militar real României, întrucât toate eforturile militaro-economice făcute de România, prin participarea la război alături de Antanta, au fost numai în folosul „aliaţilor” şi în dezavantajul României. Propunerea de armistiţiu înaintată de România a fost acceptată în final şi de aliaţi şi de Puterile Centrale şi, în aceste condiţii, guvernul României încheie la 26/nov. /9 dec. 1917, la Focşani, armistiţiul cu Puterile Centrale, punând capăt inutilului şi devastatorului război, însă consecinţele acestei aventuri războinice inutile nu se terminaseră, populaţia României suferind în continuare mari privaţiuni. Armistiţiul a fost prelungit de mai multe ori, până la încheierea Păcii de la Bucureşti, dar ostilităţile au continuat sub o altă formă. Pe de o parte, retragerea dezordonată a militarilor ruşi, cărora Lenin le ceruse imperativ să nu mai lupte împotriva foştilor inamici, a determinat militarii ruşi, aflaţi pe teritoriul României, să se comporte ca ocupanţi, armata României fiind nevoită să apere populaţia de jafurile şi distrugerile provocate de „aliaţii” ruşi şi să facă faţă la atacuri neaşteptate ale aceloraşi „aliaţi”. Pe de altă parte, guvernul României trebuia să facă faţă şi pretenţiilor hegemonice ale Rusiei fată de România, căci bolşevicii intenţionau să transforme România într-o republică

sovietică, ceea ce denotă încă o dată că România nu trebuia să se implice în război, întrucât marile puteri imperialiste ale momentului (aparent aliate ale României, adică: Imperiul Britanic, Imperiul francez şi Imperiul ţarist, devenit bolşevic) au urmărit permament doar obţinerea de avanatje politico-militare pentru ele şi nu erau interesate să ajute România.

După cum se ştie, pacea dintre România şi Puterile Centrale, s-a încheiat în două etape: Tratatul preliminar de la Buftea, încheiat la 5/18 martie 1918 şi Tratatul de la Bucureşti, semnat de România la 24 aprilie/ 7 mai 1918, pe de o parte, şi Germania, Bulgaria, Austro-Ungaria, Turcia, pe de altă parte.

Acest tratat era dezastruos pentru România, căci dacă un astfel de tratat s-ar fi semnat imediat după consumarea dezastrului de la Turtucaia, probabil că şi consecinţele ar fi fost minime, însă deoarece România a continuat războiul inutil alături de Rusia, acum trebuia să suporte consecinţe dintre cele mai catastrofale pentru ţară şi pentru poporul român, căci prin acest tratat România ceda toată Dobrogea către Bulgaria, accepta rectificări de frontieră în Carpaţi (cedarea trecătorilor către Austro-Ungaria, în suprafaţă totală de aproximativ 5.600 km pătraţi) şi pierdea – pentru 90 de ani – monopolul asupra petrolului românesc, al comerţului cu cereale, al exploatării şi

prelucrării lemnului, al căilor ferate române etc, care era astfel cedat inamicilor României.

La aceste imense pierderi se mai adăuga şi pierderea tezaurlui, deci dezastrul României era imens şi fusese generat de capetele încoronate ale ţării şi de iresponsabilii politicieni liberali xenofilocraţi.

Această aventură războinică, pusă la cale de iresponsabilii Ferdinand şi I.I.C. Brătianu, a cauzat României imense pierderi în vieţi omeneşti şi a produs un adevărat dezastru economico-social în România şi numai evoluţiile imprevizibile din Rusia şi din Europa, din cursul anului 1918, au salvat ţara de la dispariţie. După cum se vede, nu „eroismul” şi clarviziunea politicienilor români, în frunte cu regele Ferdinand şi I.I.C. Brătianu, au salvat ţara de la dezastru, aşa cum susţin istoricii xenofilocraţi, obedienţi dinastiei de Hohenzollern, ci conjunctura internaţională favorabilă, determinata de parbuşirea imperiilor Puterilor Centrale. Încă o dată se vădea inutilitatea dinastiei de Hohenzollern pe tronul României, căci faptul că pe tronul României se afla un Hohenzollern, căsătorit cu o prinţesă care provenea din dinastia engleză, nu a avut niciun fel de urmări pozitive ci, dimpotrivă, tocmai faptul că cele două capete încoronate ale României nu erau de naţionalitate română a fost

factorul decisiv, malefic României, care a provocat imensul dezastru politico-militar şi economic, care se prefigura şi în urma semnării de către guvernanţii români a înrobitorului tratat de pace. Tratatul preliminar de pace de la Buftea, dintre România şi Puterile Centrale, a fost semnat de guvernul germanofilului conservator Marghiloman, instalat de Ferdinand la 5/18 martie 1918, chiar în ziua instalări guvernului conservator, care înlocuia guvernarea I.I.C. Brătianu. Acest tratat preliminar împovăra poporul român, consfinţea imense pierderi teritoriale şi înstrăina economia României, dar nu reducea privilegiile elitei, în frunte cu Hohenzollernii: adevăraţii vinovaţi de imensul dezastru provocat ţarii, prin implicarea inutilă a României în război şi prin înstrăinarea tezaurului ţării.

Salvarea României a venit tot de la ruşi, dar indirect şi involuntar, căci ideile bolşevice au pătruns şi în armatele Puterilor Centrale, slăbind combativitatea şi loialitatea trupelor Puterilor Centrale şi, spre sfârşitul anului 1918, Puterile Centrale se recunosc învinse şi imperiile austro-ungar şi german se prăbuşesc definitiv şi, asemenea Imperiului ţarist, se destramă. În etapa următoare, harta Europei este redesenată de imperiile care s-au detaşat ca învingătoare – imperiile francez şi britanicare vor organiza curând şi un fastuos cadru (Conferinţa

de Pace de la Paris, din 1919) pentru încheierea unor aşa-zise tratate de pace, în cadrul cărora se va proceda la împarţirea teritoriilor deţinute anterior de imperiile Puterilor Centrale.

G. Topârceanu, ajuns prizonier la bulgari după dezastrul de la Turtucaia, descrie inutilitatea acestui război pentru români, dar şi inutilitatea războiului pentru umanitate, acuzându-i de provocarea acestor dezastre umanitare pe politicienii români, în frunte cu capetele încoronate ale României. Iată câteva fragmente din scrierile memoriale „PIRIN-PLANINA” din vol îl de „SCRIERI”, apărut la editura Minerva în 1983, scrise în maniera caracteristică umoristului Topârceanu:

«„Toată lumea, de pe toată faţa globului pământesc, e convinsă acum până-n vârful unghiilor, ca şi înainte de 1914, că războiul e o calamitate, o ruşine pentru civilizaţia noastră etc.”…

„S-ar părea că cei mari, cari pun la cale războaiele, trebuie să fie nişte oameni răi, împietriţi la suflet… Nu cred.”…

„Am văzut la Sofia pe kaizerul Germaniei, socotit drept principalul autor al războiului mondial. Nu părea deloc om rău”.

…” Râdea.”»

Şi continuă în aceeaşi manieră:

«„Ce cumplită nenorocire e războiul!” a exclamat însuşi

Napoleon, pe câmpul de luptă de la Eylau, într-o seară când îi era frig şi mâncase numai cartofi copţi, din cauza întârzierii cantinelordovedind prin aceasta o mare sensibilitate la suferinţa aproapelui. Probă că nu el a provocat războaiele napoleoniene, în care un milion de oameni şi-au semănat oasele pe atâtea câmpuri de bătălie. (Mă întreb numai: dacă nu s-ar fi născut Napoleon, ar mai fi murit acei oameni, aşa cum au murit?)»

Evidenţiind justificatul sarcasm antibelicos al lui Topârceanu, mutatis mutandis, putem să ne întrebăm şi noi: dacă nu s-ar fi născut Ferdinand şi I.I.C. Brătianu, ar mai fi murit inutil acei români aşa cum au murit? Ce câştigă poporul român dacă şi în prezent iresponsabilii xenofilocraţi perverşi îi eroizează necontenit pe aceşti măcelari ai românilor? Cui foloseşte această aberantă eroizare a unor criminali?

Răspunsul la aceste pertinente interogaţii este, indubitabil, invariabil: Hohenzollernilor, progeniturilor lor şi cozilor de topor xenofilocrate, şi nu poporului român!

CONFERINŢA DE PACE DE LA PARIS

Trebuie să menţionăm că în timpul acestei conferinţe doleanţele statelor mici (23 de ţări, printre care şi România, considerate învingătoare) nu erau luate în considerare de către „Cei patru mari” (David Lloyd George, Marea Britanie; Vittorio

Orlando, Italia; George Clemenceau, Franţa, gazada conferinţei şi Woodrow Wilson, S.U.A.) care practic reîmpărţeau Europa, conform intereselor lor, ignorând total drepturile egalitariste şi etnice ale statelor şi, din această cauză, se iscau deseori conflicte chiar şi între cei patru mari. Tot din această cauză, semnarea tratatelor dintre învingători (27 de state) şi învinşi (Germania, Austria, Ungaria, Bulgaria şi Turcia) era tergiversată de interminabile conferinţe, care aparent urmăreau obţinerea consensului, dar în realitate urmăreau impunerea hegemoniei unora dintre cei patru mari; dintre care se detaşa tot mai mult Franţa, care avea doleanţe ferme şi folosea avantajul teritorial şi al puterii militare de care dispunea, pentru a-şi impune hegemonia în Europa şi pentru a ocupa locul strategic, rămas vacant după prăbuşirea imperiilor învinse dar şi a aliatului Imperiu ţarist, Franţa ignorând uneori total doleanţele celorlalţi aliaţi (în special Marea Britanie şi S.U.A.), mai ales ca preşedinte al Conferinţei a fost proclamat reprezentantul ţarii gazdă, Georges Clemenceau.

Hotărârile finale nu au fost luate prin consens, de delegaţiile tuturor statelor participante, ci au fost stabilite şi impuse tuturor ţărilor mici de delegaţii celor patru mari puteri, delegaţiile statelor mici fiind doar consultate, ceea ce a generat

protestele ţărilor mai mici, care luptaseră de partea Antantei, însă marile puteri nu au făcut concesii importante micilor state, trasând noile granite aşa cum au vrut cei patru mari.

Tratatele de la Saint-Germain şi de la Trianon au oficializat întregirea României, la care aderaseră prin acte de unire toate provinciile româneşti din Imperiul austro-ungar, precum şi Moldova de Est, care reuşise să-şi proclame mai întâi independenţa faţă de Imperiul ţarist, destrămat de războiul civil care era în desfăşurare în fostul imperiu.

MAREA UNIRE

Trebuie să menţionăm că armata română a intervenit în 1918 numai în Moldova de Est, la solicitarea localnicilor, pentru a alunga ruşii bolşevici, care doreau ca acest vechi pământ românesc să rămâna în componenţa noului Imperiu bolşevic, instaurat de Lenin, la adăpostul unor teorii marxiste. În aceste condiţii, bolşevicii, conduşi de Lenin, au considerat intervenţia aramatei române ca fiind un act de agresiune al României, (deşi România îşi apăra un străvechi teritoriu, furat de ţarişti în 1812) şi a rupt relaţiile diplomatice cu România, confiscându-i totodată şi tezaurul, depozitat de Ferdinand în Rusia.

Este evident că România şi românii au exploatat momentul istoric şi astfel, mai întâi Sfatul Ţării din Moldova de Est

(Basarabia), la 27 martie/9 aprile 1918, hotărăşte unirea acestei provincii cu România, apoi Consiliul Naţional Român din Bucovina hotărăşte la data de 15/28 nov.1918 unirea Bucovinei cu România. Transilvănenii şi bănăţenii s-au mobilizat şi ei şi, la data de 18 nov. / 1 dec.1918, au organizat la Alba Iulia Marea Adunare Naţională, care a hotărât de asemenea unirea Transilvaniei şi a Bantului cu România. În acel an, unioniştii din fostele provincii româneşti aflate sub stăpânire străina au avut posibilitatea de a-şi împlini doleanţele unioniste, care erau înăbuşite de secole de ocupanţii samavolnici ai românilor. Deşi românii nu au ratat această oportunitate oferită de destrămarea imperiilor criminale ale Europei şi înfăptuiseră marea unire din 1918, care a fost realizată de către unioniştii din provinciile româneşti respective, istoricii xenofilocraţi, obedienţi Hohenzollernilor, susţin că meritele realizării unirii revin în totalitate politicienilor români de la Bucureşti, în frunte cu regele Ferdinand, această iraţională afirmaţie fiind o insultă la adresa unioniştilor.

Unirea nu era deplină dacă nu era recunoscută de tratatele de pace şi de aceea România a semnat la 4 iunie 1920 Tratatul de pace de la Trianon (Tratatul de la Trianon a intrat în vigoare la 26 iulie 1921.), dintre învingători şi Ungaria. Tratatul însă a

înjumătăţit Banatul, cei patru mari oferind Serbiei Bantul de Vest, argumentând că dacă întregul Banat ar fi rămas României, graniţa Serbiei cu România s-ar fi aflat prea aproape de capitala Serbiei.

Contrar realităţilor istorice, istoricii xenofilocraţi, obedienţi Hohenzollernilor, diminuează meritele exclusive ale unioniştilor în înfăptuirea marii uniri din 1918 şi îi eroizează pe Ferdinand şi pe Maria, atribuindu-le cognomene de genul: Ferdinand, întregitorul de patrie; Ferdinand cel loial etc, iar cei mai exaltaţi dintre ei susţin că aventurile amoroase ale reginei Maria cu diverşi politicieni şi militari (din timpul Conferinţei de Pace de la Paris) ar fi avut un rol decisiv în favorizarea României, deşi în realitate România (ca şi majoritatea ţărilor mici) nu a fost favorizată.

Se ştie că încornoratul rege Ferdinand Victor Adalbert de Hohenzollern-Sigmaringen, supranumit şi „cel loial" sau „întregitorul de patrie „s-a încoronat ca rege al tuturor românilor abia pe 15 octombrie 1922, la Alba Iulia", loialul" Ferdinand tergiversând atât de mult recunoaşterea oficială a Marii Uniri de la 1918 deoarece nu dorea să supere unele cancelarii occidentale (în special Germania, adevărata lui patrie) care nu erau de acord cu înfăptuirea Marii Uniri de la 1918 şi contestau tratatele de

pace de la Paris.

Trebuie să menţionăm că Ungaria nu voia să cedeze Translivania şi, din această cauză, între armatele române şi maghiare au avut loc lupte între aprilie şi iulie 1919, culminând cu ocuparea Budapestei de către armatele române, de la 4 august până în noiembrie 1919, pretenţiile nejustificate ale Ungariei fiind astfel înlăturate de armata română, Marea Unire fiind astfel desăvârşită.

FAMILIA REGALĂ ŞI NOUA ORDINE POSTBELICĂ

„Familiei regale”.

„Ferdinand, deşi e rege.

Când e vorba de femei

Şi de vin, nu prea alege.

Dar Maria bea Ştirbey!”

După cum se vede şi din aceasta epigramă a lui Cincinat Pavelescu, care a fost un apropiat al curţii lui Ferdinand, moralitatea familiei regale era în ton cu sentimentele antiromâneşti, dispreţuitoare, ale familiei regale faţa de poporul român, căci nu numai regina Maria şi Ferdinand aveau legături amoroase scandaloase, cunoscute şi de românii de rând, ci chiar şi copiii lor. În timpul primului război mondial, Carol, în uniformă de ofiţer rus, a dezertat de pe front la 27 august/9

septembrie 1918, a părăsit unitatea militară pe care o comanda, a fugit la Odesa şi s-a căsătorit cu Zizi Lambrino, fără a avea acceptul familiei. (În timpul războiului, pentru dezertare pedeapsa era: degradrea militară şi condamnarea la moarte, însă Carol, fiind prusaco-englez cu sânge „albastru" nu a fost pedepsit.). Numai că această căsătorie a lui Carol cu Zizi a însemnat încălcarea Statutului Casei Regale, care prevedea că prinţii casei regale a României se puteau căsători numai cu persoane din alte case regale. Pentru a rezolva mai bine această problemă dinastică, la presiunea lui Ferdinand, printr-o sentinţă nejustificată, tribunalul Ilfov a anulat la 8 ianuarie 1919 căsătoria lui Carol cu Zizi, însă relaţia lor amoroasă a continuat, iar la 8 august anul următor li s-a născut un fiu, considerat nelegitim, deoarece s-a născut după anularea căsătoriei şi nici nu fost recunoscut de Carol. Demersurile făcute de familia regală şi de oamenii politici, pentru a-l despărţi efectiv pe Carol de Zizi Lambrino, nu au reuşit să îl determine pe Carol să renunţe la relaţia sa cu Zizi şi au avut un efect contrar, căci iubăreţul Carol i-a trimis regelui Ferdinand la 1 august 1919 o declaraţie scrisă, prin care renunţa din proprie iniţiativă la calitatea de principe moştenitor al Coroanei României.

Supărat pe atitudinea lui Carol, Ferdinand i-a impus

acestuia domiciliu forţat într-o mănăstire, la Bistriţa, separându-l de Zizi Lambrino. În cele din urmă, eforturile familiei regale de a-l determina pe Carol să se răzgândească au fost încununate de succes, aşa că la 20 februarie 1920 Carol a renunţat la renunţarea la tron şi a promis că se face băiat cuminte şi că se va căsători legal numai cu încuviinţarea tatălui său, regele Ferdinand.

Deşi la la 8 ianuarie 1920 Zizi Lambrino dăduse naştere unui fiu, botezat Mircea Grigore, acesta nu a fost recunoscut ca fiu legitim al lui Carol, iar regele Ferdinand şi politicienii au considerat că rezolvarea definitivă a acestei scandaloase afaceri dinastice se poate realiza numai prin exilarea lui Zizi şi a copilului său în afara ţării, aşa că Zizi, împreună cu copilul său, a fost exilată în Franţa, statul român asigurându-i o pensie viageră substanţială. Conform documentelor vremii, Zizi Lambrino primea de la statul român o rentă anuală în valoare de 110.000 franci francezi, începând cu 1 iunie 1920, precum şi suma de 500.000 lei, ca „primă de instalare” în vila pusă la dispoziţia ei tot de statul român.

În timp ce în ţară probleme mult mai importante îşi aşteptau rezolvarea, regele şi regina erau preocupaţi de relaţiile amoroase ale copiilor lor şi ale lor, aşa că au decis că amorezul

Carol să fie pedepsit deosebit de „aspru” şi l-au trimis într-o călătorie în jurul lumii, pentru a o uita pe Zizi Lambrino, care a fost exilată la Neuilly, statul român secătuit de aventura războinică fiind astfel obligat să suporte şi material costurile enorme ale aventurilor amoroase ale lui Carol.

În cele din urmă, Ferdinand a reuşit să-l convingă pe Carol să se căsătorească conform statutului său şi, la 10 martie 1921, Carol s-a căsătorit la Atena cu prinţesa Elena a Greciei şi, în scurt timp, Elena a născut la 25 octombrie 1921 un fiu, botezat Mihai. Deşi acest mariaj părea a împăca pe toată lumea, relaţia lui Carol cu Elena s-a deteriorat în scurt timp, întrucât Carol a găsit o alta amantă (Elena Lupescu) şi a părăsit-o pe Elena, soţia lui legitimă. Ca urmare a scandalului declanşat, Carol a renunţat a treia oară la calitatea sa de moştenitor, în decembrie 1925, în favoarea fiului său minor Mihai, Carol părăsind ţara împreună cu Elena Lupescu.

Deşi după războiul mondial în România Mare apăruseră multe partide şi lupta de clasă se accentua, întrucât proletariatul urban devenea tot mai numeros şi mai vocal, organizând greve (de regulă guvernanţii foloseau armele pentru a „pacifica” şi muncitorii grevişti, aşa cum procedaseră şi cu ţăranii răsculaţi) cuplul regal era preocupat de fast şi de îmbogăţirea numeroasei

familii regale, ignorând realele probleme ale statului român. Din aceasta scurtă prezentare se vede adevăratul caracter al regelui Ferdinand de Hohenzollern, care era preocupat mai mult de îmbogăţirea familiei regale, de fast şi de huzur, de muşamalizarea scandalurilor amoroase ale membrilor familiei sale, şi nu de rezolvarea problemelor grave ale poporului român, domnia lui Ferdinand demonstrând indubitabil inutilitatea monarhiei xenocrate ca formă de stat.

La 20 iulie 1927 Ferdinand a murit şi, conform vetustelor principii monarhiste, ar fi trebuit ca tronul României să fie ocupat de iubăreţul Carol, care fusese decăzut din drepturi, fiind obligat să renunţe la tron în favoarea fiului său Mihai, aşa că noul rege al României a devenit un copil (ceea ce demonstrează încă o dată că monarhia este cea mai proastă formă de organizare a unui stat) care nu putea conduce efectiv ţara şi de aceea conducerea ţării a fost încredinţată unei regenţe.

În concluzie, putem spune că domnia lui Ferdinand a fost mult mai scurtă decât domnia lui Carol I, dar a fost mult mai criminală şi mai iresponsabilă, căci Ferdinand a trimis inutil la moarte sute de mii de români, a distrus aproape complet economia ţării, a înstrăinat tezaurul şi aprobe desfiinţase România.

REGENŢA

La data de 20 iulie 1927, odată cu decesul regelui Ferdinand, în România intra în funcţiune Regenţa, care era constituită din cei trei regenţi – principele Nicolae, patriarhul Miron Cristea şi Gh. Buzdugan – care în aceeaşi zi au depus jurământul.

Regenţa a fost considerată benefică de liberalii lui I.I.C. Brătianu, dar a fost criticată de către toţi adversarii liberalilor, care considerau că nici componenţa regenţei nu era cea mai potrivită, întrucât toţi cei trei regenţi erau lipsiţi de experienţă politică. N. Iorga a comentat nefavorabil regenţa, el considerând că cei trei regenţi nu erau potriviţi, deoarece: patriarhul Miron Cristea nu deţinea experienţa politică necesară; magistratul Buzdugan nu avea experienţă de politician; prinţul Nicolae era total nepotrivit şi nici nu dorea să fie implicat în conducerea statului.

Iată cum comenta N. Iorga componenţa regenţei: „Acum ţara a rămas pe seama lui Brătianu, care o duce la pieire. Regenţa e în mâna lui. Ce poate să facă un popă, care a ajuns patriarh? […] Mai este în Regenţă bătrânul Buzdugan. Bun magistrat, e drept […] Ce poate să ştie un om care a stat toată viaţa cu nasul în dosare şi coduri, din rosturile complicate ale

treburilor politice? Cât despre principele Nicolae ce să mai vorbim? El nici nu vrea să fie regent. Îl ţine Brătianu cu sila".

Comentatorii regenţei consideră că marele istoric a avut dreptate, mai ales că şi alte figuri proeminente ale politicii şi culturii româneşti aveau păreri aproape identice, sau chiar mai incisive, faţă de componenţa regenţei. Pe lângă faptul că regenţa debuta cu atâtea critici, trebuie să remarcăm că liberalii susţineau fără rezerve această componenţă a regenţei şi au găsit şi un prilej de a mai da iama prin finanţele ţării, aşa că, la 2 august 1927, guvernul a adoptat proiectul de lege pentru fixarea listei civile a Casei Regale, potrivit căruia minorul rege Mihai dispunea de 22 milioane de lei (din care 6 milioane pentru regenţii Miron Cristea şi Gh. Buzdugan), principele Nicolae dispunea de 7 milioane de lei, regina Maria dispunea de 20 de milioane de lei, iar principesa Elena (mama lui Mihai) dispunea de 7 milioane de lei, ceea ce reprezenta un efort bugetar considerabil. Din momentul în care regenţa a devenit efectivă, s-a văzut clar că întreaga putere politică din România a fost concentrată în mâinile lui Ion I.C. Brătianu, iar monarhia de Hohenzollern devenise un decor festivisto-fastuos, necesar omnipotentului preşedintele al P.N.L. Ion I.C. Brătianu, care în acest fel îşi legitima supremaţia politică şi îşi subordona şi

instituţia regenţei, prin numirea în funcţii a unor personalităţi obediente Brătienilor – patriarhul Miron Cristea şi Gh. Buzdugan – care deveniseră regenţi pentru că au avut susţinerea liberalilor şi a lui Ion I.C. Brătianu.

Unii comentatori politici consideră ca Ion I.C. Brătianu a ajuns la apogeul carierei sale politice în timpul regenţei, realizând astfel dorinţa tatălui său, care îl pregătise tocmai pentru a deveni adevăratul conducător al României, prin dominarea indiscutabilă a ignobilei dinastii de Hohenzollern, de către dinastia Brătienilor, numai că la scurt timp după instalarea regenţei, I.I.C. Brătianu moare, la data de 24 nov.1927, părăsind scena politică aproape simultan cu nevlonicul rege Ferdinand, pe care l-a dominat.

După marea unire din 1918 în România apăruseră şi alte partide puternice, partidul condus de Iuliu Maniu devenind principalul rival politic al liberalilor brătienişti şi, dacă în timpul vieţii lui Ferdinand partidele politice rivale nu l-au acuzat deschis pe rege că era influenţat total de dinastia Brătienilor, acum criticile la adresa Regenţei, care formal reprezenta instituţia monarhică, au devenit directe şi tot mai virulente, Iuliu Maniu declarând chiar că Regenţa ar fi fost ilegitimă, întrucât a fost alcătuită fără o consultare naţională (referendum), această

declaraţie a lui Maniu fiind în deplină concordanţă cu doleanţele renegatului Carol, care ar fi dorit să fie desemnat succesorul legal al lui Ferdinand.

Era clar că din momentul morţii lui Ferdinand s-au conturat două grupări politice rivale, care aveau concepţii substanţial diferite faţă de Regenţă: una, în frunte cu P.N.L., care configurase regenţa şi susţinea menţinerea actului de la 4 ianuarie 1926, privind instituirea regenţei, iar cealaltă, reprezentată de P.N.Ţ. creat la 10 octombrie 1926, care accepta Regenţa ca pe un act politic înfăptuit, dar ameninţa că va anula actul de la 4 ianuarie 1926 şi îi va oferi lui Carol tronul României, deşi prinţul devenise indezirabil pentru dinastia Brătienilor, întrucât era o fire rebelă, opusă manipulabilului Ferdinand, şi nu accepta să fie marioneta Brătienilor.

În timp ce România era lovită de marea criză economică mondială din 1929 – 1933, Brătienii ignorau problemele reale ale tării şi căutau să-şi perpetueze puterea, oferind tronul României unui minor, care ar fi devenit rege efectiv abia la împlinirea vârstei de 18 ani: răstimp în care Brătienii şi liberalii ar fi fost adevăraţii suverani ai României. Mai mult, liberalii, prin I.G. Duca, au elaborat nişte instrucţiuni ferme, draconice, care prevedeau clar că în cazul în care Carol ar fi îndrăznit să se

întoarcă în România va fi tratat ca un infractor.

Lovitura de graţie aplicată regenţei avea să vină chiar din interiorul acestei instituţii, căci partizanii lui Carol evidenţiau ineficienţa şi lipsa de autoritate a acestei intituţii, acuzându-l corect pe prinţul Nicolae că era total dezinteresat de rezolvarea problemelor politice ale ţării, având totodată un comportament imoral şi abuziv, rivalii regenţei contabilizând principalele tare ale activităţii prinţului, care ştirbeau autoritatea acestei instituţii, care devenea tot mai incapabilă şi mai imorală, din cauza corupţiei care se generalizase.

Iată câteva acuze la adresa prinţului Nicolae:

după ce a devenit regent, Nicolae a început o aventură amoroasă cu Ioana Săveanu, soţia politicianului liberal N.N. Săveanu; l-a pălmuit, în plină stradă, pe profesorul universitar Emanoil Antonescu; şi-a „atribuit” o parcelă din pădurea Snagov, pentru a-şi construi un palat, obligând guvernul să-i „doneze” acea parcelă şi să-i pună la dispoziţie suma de 4 milioane de lei, necesară pentru construirea palatului; a cerut şi guvernul i-a oferit principelui Nicolae o importantă sumă de bani, cu care Nicolae a cumpărat o vilă, pe care a donat-o amantei sale etc.

O altă lovitură pentru regenţa a fost decesul subit al lui Gh.

Buzdugan, la 7 octombrie 1929, care determină înlocuirea lui cu un alt politician, această situaţie generând lupta între taberele rivale, fiecare susţinând un candidat propriu, librealii acuzându-i pe ţărăniști că vor să manipuleze regenţa: adică vor să facă ce făceau liberalii când erau la putere. Această confruntare a fost soluţionată în şedinţa Parlamentului din 9 octombrie 1929, care, la propunerea lui Iuliu Maniu, l-a ales ca regent pe C. Sărăţeanu, numai că această alegere era contestată de liberali, I.G. Duca declarând cu perfidie: „Tentativa domnului Maniu de a coborî Regenţa la nivelul combinaţiilor sale de partid şi de familie rămâne şi constituie o gravă atingere adusă unei instituţii care, prin natura ei, trebuie să fie un arbitru suprem în afară şi deasupra tuturor partidelor politice”.

În această atmosferă de mascaradă politică, la 10 nov.1928 se formează un guvern naţional-ţărănesc, în frunte cu Iuliu Maniu şi, în scurt timp, în plină criză economică, Maniu regizează lovitura de stat din 1930, desfiinţează Regenţa, îl detronează pe minorul rege Mihai (care va primi pomposul titlu de „Mare voievod de Alba Iulia”) şi îl instalează pe tronul României pe Carol, care va fi proclamat rege sub numele de Carol al II-lea de Hohenzollern-Sigmaringen, Maniu punând astfel capăt puternicei dominaţii a dinastiei liberale a

Brătienilor, deschizând drumul spre ceea ce avea să devină dictatura regală faţişă.

După cum se observă, regenţa a fost o perioadă de incertitudine politică, de ambiguităţi constituţionale, care a permis liberalilor să domine nestingheriţi politica internă şi externă a României, conform doleanţelor proprii ale Brătienilor, care ignorau problemele grave, majore, ale României, acordând importanţă unor probleme minore, precum lupta pentru supremaţie politică şi pentru menţinerea la putere a P.N.L.

domn IA LUI CAROL AL II-lea

DETRONAREA REGELUI MINOR

Carol s-a întors în ţară pe 6 iunie 1930, cu acordul lui Iuliu Maniu, căruia îi promisese că dacă va fi sprijinit să devină regele României, va renunţa la relaţia cu Elena Lupescu şi se va recăsători cu Elena, mama fiului său Mihai. Tradiţionalistul Maniu a crezut că prinţul Carol îţi va respecta promisiunea şi l-a proclamat rege pe Carol, printr-un guvern ţăranist instituit ad-hoc, condus de G.G. Mironescu, care a funcţionat de la 7 iunie până la 13 iunie 1930, adică strict cât era necesar pentru a-l detrona pe regele Mihai, pentru a desfiinţa Regenţa şi pentru a-l proclama rege pe Carol. În scurt timp Maniu şi-a dat seama că regele Carol al II-lea nu putea fi manipulat, aşa cum a fost

manipulat tatăl său, Ferdinand, de Brătieni, Maniu conştientizând că el şi P.N.Ţ. condus de el nu vor avea un statut privilegiat în timpul domniei lui Carol, aşa cum avuseseră Brătienii şi P.N.L. În timpul domniilor lui Carol I şi Ferdinand. Domnia lui Carol al II-lea a debutat la începutul marii crize economice mondiale, care în România era dublată şi de acutizarea luptelor politice şi sociale, mai ales că în ţară se înfiinţaseră şi partide radicale, chiar extremiste, care divizau şi tensionau societatea românească în plan politic şi în plan social. Dintre toate partidele care funcţionau în România acelor timpuri, mişcarea legionară a lui Zelea Codreanu a fost cea mai extremistă şi, la adăpostul fundamentalismului creştin ortodox, l-a înfruntat deschis pe Carol al II-lea, mai ales că în doctrina fascistă a legionarilor se regăsea şi antisemitismul, iar legionarii se împotriveau relaţiei regelui României cu o evreică.

Un prim semnal de alarmă pentru Maniu (artizanul detronării regelui minor) a fost sesizat rapid de versatul politician Maniu, căci regele Carol al II-lea nu numai că nu s-a recăsătorit cu Elena a Greciei, ci a exilat-o (tot pe banii statului) şi a adus-o la Bucureşti pe Elena Lupescu. Domnia lui Carol al II-lea va fi dominată de corupţie şi de crime politice, grupul de influenţă din jurul camarilei regale fiind implicat în numeroase

afaceri oneroase cu statul, cea mai faimoasă fiind Afacerea Škoda, dar şi multe alte afaceri oneroase, contemporanii săi susţinând că Nicolae Malaxa se îmbogăţise mai ales datorită sprijinului financiar masiv, acordat de guvern, sub formă de credite preferenţiale şi comenzi de stat, deosebit de profitabile pentru omul de afaceri şi deosebit de păguboase pentru statul român. Guvernul României îi acorda lui Malaxa credite de stat avantajoase, iar apoi îi cumpăra producţia la preţuri exagerate, asigurându-i onerosului industriaş profituri substanţiale, mai ales că o parte din profituri se întorcea la rege sub formă de donaţii şi acţiuni. Cunoscutul politician Constantin Argetoianu spunea că Nicolae Malaxa şi-a „constituit un fond de rulment al corupţiei „şi îl citează pe Nicolae Malaxa care, în momentul în care i-a înmânat regelui Carol al II-lea o servietă cu 100 de milioane de lei, ar fi declarat: „Majestate, industria grea vă este profund recunoscătoare pentru tot ce aţi făcut şi vă rugăm să primiţi această sută de milioane de lei ca o modestă contribuţie pentru operele de asistenţă ale Palatului”.

Numeroasele schimbări de guverne din timpul domniei lui Carol al II-lea demonstrează cât de acute erau luptele pentru putere dintre partidele politice ale vremii, cât de coruptă era clasa politică romanescă şi cât de radicale deveneau uneori

aceste înfruntari în timpul domniei lui Carol al II-lea. Doi prim-miniştri ai României, aflaţi în funcţii, au fost asasinaţi de legionari (I. Gh. Duca şi Armand Călinescu) şi chiar regele a ordonat asasinarea a 13 conducători legionari, în frunte cu Zelea Codreanu etc. Şi mişcările sindicale se radicalizaseră şi aveau loc numeroase greve, deseori înăbuşite în sânge (Griviţa 1933 etc.), mai ales că guvernanţii reduceau sistematic salariile şi pensiile (celebrele curbe de sacrificiu) însă pe fondul încheierii crizei economice mondiale, economia României a început să se revigoreze şi, în 1938, se înregistrează cel mai înalt nivel economic din perioada interbelică.

Toate aceste manifestări ale politicii, din prima parte a domniei lui Carol al II-lea, sunt specifice dinastiei de Hohenzollern, numai ultima parte a domniei sale fiind una foarte condensată în evenimente politice interne şi externe, dar şi foarte originală, căci în ultima parte a domniei sale, Carol al II-lea a devenit dictator cu puteri absolute, fiind singurul rege din dinastia de Hohenzollern care a reuşit să instaureze în România absolutismul regal.

DICTATURA PERSONALĂ

Deşi prin definiţie monarhia înseamnă instituirea dictaturii unei familii (clan) într-o ţară, Carol al II-lea nu mai era

mulţumit cu această hegemonie a sa, relativ limitată, şi de aceea, la 10 februarie 1938, Carol al II-lea instaurează în România dictatura personala (autocraţia regală) care va exista până la abdicarea sa din 1940.

Carol al II-lea avea tendinţe dictatoriale încă de la instalarea sa ca rege al României, însă după instaurarea dictaturii personale, în 1938, el dizolvă parlamentul, interzice activitatea tuturor partidelor politice, desfiinţează sindicatele şi înfiinţează partidul unic şi breselele meseriaşilor etc, concentrând în persoana sa toate pârghiile puterii. Instaurarea dictaturii personale a lui Carol al îi le-a a coincis cu acutizarea conflictelor politico-militare din Europa şi de aceea aceasta perioada a domniei lui a fost nefastă pentru el şi, mai ales, pentru România, care era supusă la tot felul de presiuni politice de către marile puteri ale Europei. Dintre aceste state europene se detaşa Germania, care dorea să stăpânească potenţialul economic al României şi, mai ales, dorea să deţina controlul total asupra petrolului românesc.

Carol al II-lea era adeptul absolutismului monarhic dar şi al dictaturilor fasciste, care funcţionau în Europa la acea vreme, şi de aceea el a instituit dictatura personală, legitimată de el printr-o nouă constituţie, care atribuia puterea absolută

monarhului şi desfiinţa instituţiile democratice ale ţării (partidele politice, sindicatele, parlamentul etc.) regele fiind conducătorul unic al tuturor instituţiilor statului: guvern, justiţie (desfiinţarea inamovibilităţii judecătorilor) partidul unic etc, numai că aceste măsuri acutizau aversiunea radicalilor legionari fată de Carol al îi le-a şi chiar determinau şi aversiunea altor politicieni şi militari fată de persoana regelui. Cei mai înverşunaţi adversari politici declaraţi ai lui Carol al îi le-a erau legionarii, iar dintre militarii care nu îl mai susţineau pe Carol al II-lea se detaşa generalul Ion Antonescu.

Dintre evenimentele politice interne şi externe care au afectat România în timpul dictaturii carliste sunt edificatoare câteva, care au avut un imens impact negativ, politico-militar şi economic, cele mai importante fiind:

— Arestarea fruntaşilor legionari la 16 aprilie 1938;

— „Acordul de la München” (Hitler, Mussolini, Chamberlain şi Daladier) din 29 – 30 sept.1938, prin care cele patru state semnatare acordau Germaniei dreptul de a dezmembra Cehoslovacia şi stipulau regulile reglementării „minorităţilor” naţionale polonă şi maghiară, în favoarea Germaniei şi respectiv în favoarea Ungariei;

— Întâlnirea dintre Hitler şi Crol al îi le-a, de la data de 24

nov. 1938, în timpul căreia Hitler îi cere ultimativ lui Carol să rupă legăturile cu Marea Britanie şi Franţa, să încheie o alianţă politico-militară şi economică privilegiată cu Germania (privilegii pentru Germania) şi să aducă la putere fasciştii români reprezentaţi de „Garda de fier ”;

— Asasinarea fruntaşilor legionari, în noaptea de 29/30 nov. 1938, în frunte cu C. Zelea Codreanu, la ordinul expres al regelui Carol al îi le-a, considerată de fasciştii români şi germani ca fiind un act ostil fată de Geremania şi fată de pretenţiile hitleriste, exprimate de Hitler cu numai câteva zile în urmă;

— La 23 mart.1939 se încheie Tratatul economic româno-german, prin care economia României devenea subordonată total intereselor politicii expansioniste germane;

— La 31 mart. 1939 se încheie şi un acord româno-francez, prin care Franţa urmarea să obţină dublarea livrărilor de produse petroliere româneşti;

— Ca urmare a semnării acordului româno-francez de la 31 martie, Marea Britanie şi Franţa acordă României la 13 aprile 1939 aşa-zise garanţii teritoriale, privind menţinerea frontierelor existente;

— Pactul Ribbentrop-Molotov (în realitate a fost Pactul Stalin-Hitler, convenit între cei doi mari criminali ai umaniăţii)

a fost un tratat de neagresiune, încheiat între Uniunea Sovietică şi Germania nazistă şi s-a semnat la 23 august 1939, la Moscova, de ministrul de externe sovietic, Viaceslav Molotov şi ministrul de externe german, Joachim von Ribbentrop, în prezenţa lui Stalin. Prin acest pact, Germania nazistă şi Imperiul sovietic stabileau criteriile prin care îşi împărţeau Europa, printre ţările vizate de acest pact criminal fiind Polonia şi România;

— La 1 sept.1939 Germania atacă Polonia (după ce Germania, cu acordul francezilor şi al englezilor, anexase Austria şi dezmembrase Cehoslovacia în 1938), această dată fiind acceptată ca începutul războiului mondial;

— Invadarea Poloniei de Imperiul sovietic, care a fost declanşată fără nicio declaraţie oficială de război, la data de 17 septembrie 1939, în timpul primelor etape al celui de Al Doilea Război Mondial, când cei doi dictatori, Stalin şi Hitler, îşi coordonau acţiunile militare şi politice. Desfiinţarea Poloniei s-a finalizat la 6 octombrie 1939, prin împărţirea Poloniei între Germania şi Uniunea Sovietică, România acceptând să acorde sprijin necondiţionat guvernului polonez şi refugiaţilor militari şi civili polonezi, nemulţumind invadatorii Poloniei;

— Asasinarea lui Armand Călinescu de către legionari, la

21 sept 1939, şi sângeroasa represiune antilegionară ordonată de rege, concretizată în numeroase execuţii sumare ale legionarilor implicaţi direct în asasinat, dar şi a multor alţi legionari, în toată ţara;

— În lunile martie şi aprilie 1940 Carol al îi le-a îi eliberează din lagăre pe legionarii arestaţi anterior, încercând o reconciliere cu aceştia;

— Încheierea unui nou acord cu Germania nazistă, la 27 mai 1940, prin care Germania obţinea produsele comerciale româneşti (petrol şi cereale) la preţurile din 1938 şi le plătea prin vânzarea de echipamente militare către România, la preţul zilei;

— Ultimatumul Imperiului sovietic, adresat României la data de 26 iunie 1940, prin care Moldova de Est (dintre Prut şi Nistru) dar şi Bucovina de Nord sunt declarate teritorii ale Imperiului stalinist, „garanaţiile" franco-britanice fiind denunţate de statul român la data de 1 iulie, întrucât erau doar formale;

— La 4 iulie 1940 Carol al îi le-a îl numeşte prim-ministru pe Ion Gigurtu (germanofil) şi acceptă ca din guvern să facă parte şi reprezentanţi ai grupărilor fasciste române, Horia Sima, şeful Gărzii de fier, devenind membru al guvernului;

— La 15 iulie 1940 Hitler îi scrie lui Carol al îi le-a şi îi cere pe un ton ultimativ ca România să accepte cedarea de teritorii către Ungaria, în caz contrar Germania, sprijinită de Imperiul sovietic, ameninţând cu desfiinţarea statului român, aşa cum a porceadat cu Cehoslovacia şi cu Polonia;

— Între 16 – 24 august 1940, ca urmare a ameninţărilor naziste ale lui Hitler, la Turnu Severin au loc tratative între Ungaria horthystă, (susţinută faţiş de Germanania şi de Italia şi tacit şi de Imperiul sovietic), şi România, soldate cu un eşec, întrucât Ungaria respinge categoric oferta României (schimb de populaţie, prin care ungurii din România să fie repatriaţi în Ungaria) horthyştii solicitând ca România să cedeze mai mult de jumătate din teritoriul Transilvaniei, fără a se ţine cont de componenţa etnică, deşi în acele teritorii românii erau majoritari;

— Ca urmare a presiunilor Germaniei naziste, la 30 august 1940 se semnează documentele „arbitrajului „germano-italian, prin care Ungaria acapara partea de Nord-Est a Transilvaniei, cu o suprafaţă de 43.492 km pătraţi şi cu o populaţie de 2.667.000 de locuitori, majoritar români, Germania şi Italia „garantând" ipocrit noile graniţe ale României. În realitate aşa-zisul „Dictat de la Viena „era tot un ultimatum, ca şi cel sovietic, numai că

ultimatumul hitlerist nu pretindea cedarea de teritorii în favoarea Germaniei, ci în favoarea Ungariei;

— Între 31 august şi 3 septembrie 1940, la îndemnul ţărăniştilor, în întreaga ţară au loc numeroase manifestaţii de protest împotriva „Dictatului de la Viena", devenite, prin implicarea legionarilor, anticarliste, urmate de demisia guvernului Ion Gigurtu;

Toate aceste evenimente nefaste României l-au adus pe Carol al II-lea în pragul disperării, iar demisia guvernului Gigurtu l-a determinat să caute rapid formarea unui guvern credibil, format din politicieni cu experienţă, însă regele a fost refuzat categoric de toţi politicienii marcanţi ai vremii şi, în aceste condiţii, Carol a fost nevoit să apeleze la dizgraţiatul şi exilatul general Ion Antonescu, filogerman şi fascist, aşa că la 4 sept. 1940 Carol al îi le-a este silit să-l numească în funcţia de prim-ministru pe cel pe care îl exilase. Deşi Antonescu primise mandatul să formeze un guvern politic, el a preferat propria varianta şi, aliat cu legionarii lui Horia Sima, a pretins că numai legionarii acceptă să facă parte din guvern, însă legionarii acceptau să participe la guvernare numai dacă regele Carol al II-lea abdică. Este evident că şi Antonescu dorea abdicarea regelui şi, având sprijinul total al legionarilor, dar şi al legaţiei

germane, Antonescu a plusat, adăugând şi propria sa condiţie, cerându-i lui Carol al II-lea ca el, generalul Ion Antonescu, să preia principalele prerogative regale, inclusiv titlul de „conducător al statului”, devenind astfel un fel de rege efectiv, care de fapt prelua puterile dictatoriale ale lui Carol.

Panicat de perspectiva detronării, Carol al II-lea a contactat iar principalii politicieni ai vremii, cerându-le disperat sprijinul, însă toţi l-au refuzat categoric şi astfel, la presiunea fasciştilor români și germani, la 6 sept.1940 Carol al II-lea abdică în favoarea fiului său Mihai, care va deveni primul rege marionetă din dinastia de Hohenzollern, întrucât principalele prerogative regale au fost transmise de Carol al II-lea generalului Ion Antonescu, regele Mihai având doar prerogative limitate.

După ce a semnat actul de abdicare, Carol al II-lea fost silit de Antonescu să părăsească în grabă România, cu un tren special, Antonescu garantându-i regelui securitatea pe teritoriul ţării. Duşmanii săi, legionarii, care erau hotărâţi să-l asasineze pe Carol, au organizat o ambuscadă, aproape de frontiera vestică a ţării, trăgând cu mitraliere în trenul care-l transportra în exil pe fostul rege Carol al II-lea. Astfel, cel care şi-a început domnia printr-o lovitură de stat (organizată de ţărăniştii lui Maniu) şi a organizat apoi lovitura de stat din 1938, prin care a instaurat

dictatura regală personală, îşi sfârşea domnia tot printr-o lovitură de stat, iniţiată involuntar chiar de el, prin încredinţarea puterii supreme în stat celor mai înverşunaţi inamici politici ai săi – generalul Ion Antonescu şi legionarii lui Horia Sima. Prin cedarea principalelor prerogative regale dictatoriale generalului Ion Antonescu, Carol al II-lea îl priva şi pe fiul său Mihai de prerogativele regale care teoretic i s-ar fi cuvenit suveranului României.

Această succinta prezentare a domniei lui Carol al II-lea evidenţiază iar, foarte clar, rolul nefast al dinastiei de Hohenzollern în general, şi al domniei lui Carol al II-lea, în special, în ceea ce priveşte existenţa României ca stat, demontând categoric toate „argumentele” xenofilocraţilor regalişti, care susţineau şi susţin că instaurarea unei dinastii occidentale în România ar fi avut un rol benefic pentru poporul român, deşi, după cum s-a văzut, pentru Hitler, Daladier, Chamberlain, Mussolini şi alţi politicieni vestici ai vremii, dinastia nemţească din România nu avea nicio importanta politică semnificativă, deoarece Occidentul a considerat tot timpul că România reprezintă pentru Occident doar o pradă pe care şi-o disputau cu înverşunare marile puteri occidentale, aliate cu Imperiul ţarist (şi sovietic apoi) pe care occidentalii îl

susţineau tacit sau faţiş.

După cum se vede, domnia lui Carol al II-lea a fost dominată de o permanentă instabilitate politică, de numeroase crime politice, de corupţie la cel mai înalt nivel, de politici şovăielnice, de imoralitatea personală a regelui etc, care reliefau caracterul ignobil al acestui aventurier, ajuns rege în România. Carol al II-lea urmărea doar satisfacerea lăcomiei sale mercantile şi a politicienilor din jurul său, el rămânând în istoria românilor ca regele ilegitim, care a iniţiat trei lovituri de stat în timpul domniei sale şi a asistat neputincios la dezmembrarea României de către marile puteri ale momentului.

A DOUA DOMNIE A REGELUI MIHAI

INSTALAREA LUI MIHAI CA REGE

A doua domnie a regelui Mihai începea la 6 sept.1940, într-o perioadă deosebit de nefastă pentru poporul român, care, deşi nu era implicat în noul război mondial, resimţea din plin loviturile marilor imperii asupra României, materializate deocamdată numai prin ample amputări teritoriale. O alta caracteristică, unică în dinastia de Hohenzollern, era aceea că tânărul rege pierduse mare parte din prerogativele regale, pe care şi le asumase arogantul general Ion Antonescu. În acest context politic, în condiţiile unui vid constituţional, la 7 sept.

1940 Mihai a fost „uns” la Patriarhie şi consacrat ca rege al României, devenind astfel de două ori rege ilegitim: mai întâi pentru că dinastia de Hohenzollern, instaurată de I.C. Brătianu şi de criminalii liberalo-conservatori era ilegitimă şi apoi pentru că el era consacrat ca rege numai printr-un ceremonial religios, fără a beneficia şi de consacrarea sa ca rege printr-un act parlamentar, aşa cum prevedea constituţia regalistă din 1923, abrogată însă de Carol al II-lea şi ignorată de Ion Antonescu şi de regele Mihai. Antonescu era sigur pe el şi mulţumit că reuşise, printr-o lovitură de stat, să-l detroneze pe Carol al II-lea – pe care nu ar fi reuşit să-l domine – şi să îl înlocuiască pe Carol cu junele Mihai, care putea fi manipulat şi dominat mult mai uşor, mai ales că tânărul rege nu avea niciun fel de experienţă politică efectivă. Imediat după ce preluase puterea executivă, la 4 sept.1940, chiar din prima zi a funcţionării guvernului (format numai din amici personali ai lui Antonescu, militari şi civili, precum şi din legionari), Ion Antonescu a început să-şi exercite puterile discreţionare, interzicând orice manifestaţie politică îndreptată împotriva „Dictatului de la Viena” şi împotriva fascismului, iniţiind şi alte măsuri, care aveau scopul de a institui dictatura antonesciano-regalistă, cele mai importante dintre acestea fiind:

— La 5 sept. 1940 Antonescu suspendă constituţia carlista din februarie 1938 şi îl obligă pe Carol al II-lea să-i cedeze lui principalele prerogative regale, instituind astfel un vid constituţional, deoarece constituţia regalistă din 1923 fusese abrogată de Carol al II-lea;

— La 6 sept.1940 Antonescu îl obligă pe Carol al II-lea să abdice în favoarea fiului său Mihai, transmitându-i acestuia şi prerogative regale limitate. Tot atunci, la 6 septembrie, se întoarce în ţară, de la Veneţia, Mihail Moruzov, şeful serviciului secret din România, considerat inamic personal atât de Ion Antonescu, cât şi de Horia Sima. Moruzov a fost arestat chiar pe pe peronul Gării de Nord, fără nicio explicaţie, de o echipă mixtă, formată din ofiţeri ai armatei şi legionari, Moruzov fiind încarcerat la penitenciarului Jilava, controlat de legionarii lui Horia Sima;

— La presiunea Germaniei, guvernul Antonescu semnează la 7 sept.1940, la Craiova, un tratat de frontiera româno-bulgar, prin care partea de sud a Dobrogei (judeţele Durostor şi Caliacra) redevin parte a Bulgariei. Acest tratat a însemnat începutul pribegiei celor strămutaţi din România în Bulgaria şi din Bulgaria în România;

— La 11 sept 1940 este dizolvat partidul unic carlist,

denumit Partidul Naţiunii;

— La 14 sept. 1940, printr-un decret regal, semnat de regele Mihai, România este proclamată „Stat naţional-legionar”, adică stat fascist. Ion Antonescu profită de această ocazie şi îşi consolidează dictatura personală, acordându-şi titlulatura de „Conducător al statului „imitându-i pe marii dictatori fascişti ai timpului: „Führer-ul” Hitler, „Ducele” Mussolini şi „El Caudillo” Francisco Franco. Tot acum se menţin interdicţiile politice carliste, prin decretul semnat de regele Mihai fiind autorizate numai activităţile politice ale noului partid unic – Graţia de Fierşi ale Grupului etnic german, profascist, iar Horia Sima, şeful mişcării legionare, devine secondantul lui Antonescu, fiind desemnat vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri.

Cea mai mare greşeală personală, făcută atunci de Antonescu, este reprezentată de faptul că nu a desfiinţat dinastia de Hohenzollern şi l-a făcut rege pe Mihai, proclamând-o pe mama regelui „regină-mamă”. Mama regelui Mihai l-a influenţat puternic pe tânărul rege, practic deciziile regelui fiind supervizate de aroganta sa mamă, care i-a cultivat fiului său dispreţul faţă de toată clasa politică şi fată de poporul român, laşitatea specifică regilor, aroganţa şi ignoranţa etc. Această

greşeala avea să-l coste viaţa pe arogantul Antonescu, el fiind trimis la moarte chiar de cele două sinistre personaje: „regina-mamă” şi regele Mihai, care astfel îşi exprimau „gratitudinea regală” faţă de cel care îi investise pe cei doi cu atâta putere şi prestanţă.

TRIUMVIRATUL

La 6 sept.1940 se constituia de fapt triumviratul politic, format din: Ion Antonescu, Horia Sima şi regele Mihai. Deşi aparent acest triumvirat părea un monolit politic, în scurt timp se va observa cum monolitul se destramă, ca urmare a faptului că fiecare dintre cele trei personaje care gestionau drama României râvnea în secret să deţină deplin puterea. Astfel, în timp ce refugiaţii din „Cadrilater” erau obligaţi să-şi părăsească în grabă avutul şi să emigreze în România, cei trei triumviri erau preocupaţi mai mult de festivismul regal şi de realizarea vendetei politice, decât de rezolvarea corectă a problemelor grave cu care se confrunta România. Triumviratul a creat statul fascist din România, utilizând propaganda fascistă şi teroarea de stat. Astfel, guvernanţii introduc primele măsuri de raţionalizare a consumului de pâine, făină şi mălai, pentru a satisface cererile tot mai mari ale Germaniei şi, tot în acea perioadă, legionarii şi Ion Antonescu arestează mai mulţi foşti demnitari şi politicieni,

consideraţi inamici ai lui Horia Sima, ai legionarilor şi ai lui Ion Antonescu, şi îi încarcerează la Jilava.

La 12 sept.1940 începe intrarea în ţara a trupelor hitleriste, „aliate" ale României, care ocupă principalele puncte strategice, considerate importante pentru Gremania: Valea Prahovei, cu industria petrolieră, capitala ţării şi graniţa de pe Prut.

La 15 sept. 1940 (după unele surse) sau în octombrie 1940 (după alte surse) Antonescu o convinge pe mama regelui Mihai să vină în ţară pentru „a veghea la educaţia tânărului rege", acordându-i acesteia titulatura de „Regina mamă Elena". Pamfil Şeicaru spunea că Elena ura poporul român, uitând să menţioneze că de fapt toate capetele încoronate şi neîncoronate ale prusacilor de Hohenzollern urau poporul român. Rene de Flers, în volumul „Europa liberă şi exilul român – O istorie încă nescrisă", publicat în anul 2003 în Romanian Roots – Almanah, descrie o scenă din 1940, din care se vede clar „iubirea" mamei lui Mihai fată de poporul român şi fată de România:

«Se ştie că regina-mamă n-a avut niciodată preţuire şi respect pentru poporul român. Îl ura din tot sufletul şi asta mă face să mă reîntorc la anul 1940, în luna octombrie, când generalul Antonescu o invitase să revină în ţară, ca să fie alături de fiul ei. Pe peronul gării din Veneţia unde se despărţea de

ducele de Spoleto, prietenul ei intim, fără să se simtă incomodată de prezenţa unor români pe peron, spusese pe italieneşte cu voce tare: „Mă îngrozeşte gândul să mă întorc în această ţară pe care o detest şi să văd mutrele românilor pe care îi urăsc!”»

Din acest scurt pasaj se poate observa că educaţia primia de regele Mihai de la mama sa, pe care el o venera, era profund antiromânească şi, desigur, antisemită şi anticarlistă, căci „regina-mamă” ura evreicele din viaţa lui Carol al II-lea, îl ura profund pe Carol al II-lea şi îi insuflase şi fiului său această ură.

Ignorând problemele grave ale poporului român, triumviratul aparent de nezdruncinat al celor trei capi ai României organizează la Iaşi, la 8 nov.1940, o mare paradă fascistă, prilejuită de ziua Arhanghelilor Mihail şi Gavril: ziua onomastică a tânărului rege Mihai. Toţi cei trei membri ai triumviratului se deplasează la Iaşi, proclamat „Oraş al Mişcării Legionare”, unde are loc o mare manifestaţie fascistă, în timpul căreia tânărul rege, Antonescu şi Horia Sima poartă cămăşi verzi, legionare, iar când coloanele de legionari trec prin faţa tribunei, regele Mihai îşi salută camarazii cu salutul fascist (hitlerist), regele exprimându-şi în acest mod adeziunea sa totală la „valorile” fasciste. După cum se ştie, în timpul triumviratului

„Garda de Fier” a atins apogeul existenţei sale ca formaţiune politică fascistă, mai ales că mişcarea legionară era susţinută total şi de biserica ortodoxă română, iar cei mai criminali dintre preoţii ortodocşi propovăduiau creştinismul în acele vremuri cu pistolul într-o mâna şi crucea creştină în cealaltă mână, mulţi preoţi ortodocşi fiind membri marcanţi ai mişcării legionare.

Deşi aparent această deşăntată manifestare a cultului personalităţii triumvirilor păre lipsită de importanţă, în realitate, după ce regele şi-a salutat „camarazii” cu salutul fascist, au început să se manifeste mai deplin vendetele politice, care au culminat spre sfârşitul lunii noiembrie cu masacrul de la Jilava, la scurt timp după ce Antonescu semnase la Berlin, la 23 nov.1940, adeziunea României la „Pactul tripartit” încheiat în sept.1940 de Germania, Italia şi Japonia.

La 26/27 nov.1940 sunt masacraţi în închisoarea de la Jilava peste 60 de deţinuţi politici, consideraţi inamici ai legionarilor, ai regelui Mihai şi ai generalului Antonescu. În noaptea de 26 – 27 noiembrie 1940 au fost asasinaţi de un comando legionar, printre alţi demnitari: Mihail Moruzov, împreună cu adjunctul său, Nicki Ştefănescu, şi alţi alţi 62 de deţinuţi (printre care şi generalul Gheorghe Argeşeanu, rival al lui Antonescu), foşti miniştri şi fruntaşi politici carlişti, poliţişti

şi jandarmi. Asasinarea lui Moruzov şi a adjunctului său era dorită şi a fost ordonată de Horia Sima şi de Antonescu, cei doi fiind interesaţi de eliminarea lui Moruzov şi a adjunctului său, pentru a ascunde anumite fapte compromiţătoare, săvârşite de Antonescu şi de Horia Sima. Fapte consemnate de Moruzov în dosare compromiţătoare pentru cei doi membrii ai triumviratului. Tot atunci, la 27 nov.1940, este asasinat în pădurea Snagov economistul Vrigil Madgearu, fost ministru, iar în noaptea de 27 – 28 nov.1940 legionarii îl răpesc pe istoricul Nicolae Iorga din locuinţa sa de la Sinaia şi îl asasinează în apropierea comunei Strejnic. Post factum, triumviratul criminal emite la 28 nov.1940 un decret-lege care permitea autorităţilor statului fascist să reprime acele acţiuni care erau considerate infracţiuni împotriva ordinii publice (fasciste) şi a intereselor statului.

Continuând aservirea economică a României faţă de Germania, la 4 dec. 1940 se semnează la Berlin un acord de colaborare economică româno-germană, prin care România era complet subordonată Germaniei naziste.

Noul an nu debuta sub bune auspicii pentru poporul român, căci la 4 ian.1941 intra în vigoare legea pentru organizarea agriculturii, prin care se prevedeau pedepse penale pentru

neplata dijmei etc. Însă anul 1941 consemnează şi sfârşitul concordiei triumviratului criminal fascist.

Trebuie să menţionăm că în ianuarie 1941, înaintea rebeliunii legionare, fiecare membru al triumviratului a fost în vizită de curtoazie la Hitler, probabil pentru a negocia sprijinul politic şi militar al armatei germane, pentru acapararea puterii depline în România. Regina-mamă Elena, care avea planificată o întâlnire amoroasă cu amantul său în Italia, l-a vizitat pe Hitler, împreună cu junele rege Mihai, însă Hitler nu agrea monarhii şi tânărul rege şi mama sa au înţeles rapid că Hitler nu era dispus să-l sprijine pe Mihai de Hohenzollern pentru a deţine puterea dictatorială din România, mai ales că Horia Sima şi Ion Antonescu erau mult mai devotaţi fascismului şi Germaniei, deşi nu erau teutoni, ca regele Mihai.

În acest context plin de incertiduni politice interne, relaţiile cordiale dintre Antonescu şi Horia Sima, care intraseră într-un declin încă din decembrie 1940, se deteriorau rapid şi, la 21 ian.1941, în România se declanşează un război civil, care, deşi a durat numai trei zile, a fost devastator, în timpul desfăşurării luptelor dintre legionari şi armată înregistrându-se peste 1.000 de morţi: militari, legionari şi numeroşi civili. Această confruntarea violentă dintre partenerii de guvernare – Garda de

Fier şi Ion Antonescu – a însemnat sfârşitul statului naţional legionar, care luase naştere la 14 septembrie 1940 şi a consemnat, totodată, şi începutul dictaturii fasciste antonesciano-regaliste şi dispariţia partidelor politice legale, întrucât după ce Antonescu i-a învins pe legionari, a dispărut din viaţa politică şi partidul unic al legionarilor, care a fost interzis, asemenea tuturor partidelor politice care, într-o formă sau alta, nu aveau dreptul să activeze. Această confruntare dintre legionari şi militari a avut un caracter naţional, căci în marile oraşe ale României au avut loc acţiuni legionare militare, care vizau acapararea puterii de către legionari şi vizau în primul rând suprimarea fizică a lui Antonescu: manifestare „politică" specifică legionarilor, care îşi suprimau fizic cei mai importanţi adversari politici.

În mod surprinzător, Hitler nu i-a ajutat pe legionari, armata germană din România aşteptând deznodământul luptelor, Hitler fiind conştient că oricare tabără va învinge, tot Germania va avea câştig de cauză, întrucât ambii conducători rivali (Antonescu şi Horia Sima) erau la fel de devotaţi fascismului şi Germaniei. La fel a procedat şi regele Mihai, care nu s-a implicat vădit de partea vreunei tabere, deoarece el ar fi dorit ca legionarii să câştige puterea şi să-i redea prerogativele regale

însuşite de Antonescu. Legionarii au fost înfrânţi de armata loială lui Antonescu, câteva sute dintre ei, în frunte cu Horia Sima, fugind în Germania. Peste 8.000 de legioanri au fost arestaţi şi încarceraţi de autorităţile statului, loiale lui Antonescu, şi, după ce Antonescu a învins, regle Mihai a devenit partenerul legal şi unic al lui Antonescu, acceptând să devină vioara a doua a dictaturii antonesciano-regaliste.

La 28 ianuarie 1941 Antonescu a format un nou guvern – alcătuit exclusiv din militari şi tehnicieni profascişti, germanofili – care avea sarcina precisă de a asigura subordonarea totală a economiei României intereselor Germaniei.

La 14 februarie 1941 statul naţional-legionar – proclamat prin decret regal de către regele Mihai – a fost abrogat în mod oficial, instaurându-se deplin dictatura militară fascistă antonesciano-regalistă, care în realitate era tot o dictatură personală, similară dictaturii carliste, deoarece Antonescu devenea de facto singurul factor decident al politicii româneşti interne şi externe, regele Mihai având rolul bine definit de a legitima dictatura militaro-fascistă, prin promulgarea legilor şi aprobarea tuturor acţiunilor guvernului Antonescu.

DICTATURA ANTONESCIANO-REGALISTĂ

După ce Antonescu a învins legionarii, l-a convins pe regele Mihai să-l susţină necondiţionat şi, cu aprobarea tacită a suveranului, s-a proclamat „conducător al statului”, instaurând dictatura personală, râvnită de el din primul moment în care a devenit prim-ministru al României. În consecinţă, în scurt timp, Antonescu devine dictatorul total, care impune voinţa proprie ca necesitate a poporului român şi, bineînţeles, voinţa sa înlocuieşte de facto constituţia României, el şi regele Mihai deţinând pârghiile celor trei puteri: puterea legislativă, puterea executivă şi puterea judecătorească, concentrând astfel în mâinile lor toate instituţiile reprezentative ale statului român, dictatura fascistă antonesciano-regalistă fiind legitimată indiscutabil de regele Mihai, deci de aceea putem defini dictatura antonesciană ca fiind o dictatură fascistă regalisto-militară.

În scurt timp dictatorul începe să impună legi aspre. Sfidând clasa politică şi poporul român, emitând legi şi decrete care împovărau poporul român, cei doi corifei ai fascimului românesc – Antonescu şi regele Mihai – îşi exprimă astfel obedienţa totală fată de fascismul german. Astfel, în luna martie 1941, guvernul emite un decret-lege privind mobilizarea agricolă, care prevedea „rechiziţionarea” pentru munci agricole

a tuturor locuitorilor ţării, care aveau peste 12 ani şi nu erau mobilizaţi în armată. Tot în luna martie guvernul subordonează total Germaniei naziste industria petrolieră românească, prin înfiinţarea concernului berlinez „Kontinentale Cel" care controla toată industria petrolieră românească.

La 11 – 12 iunie 1941 au loc alte tratative între Germania nazistă şi România – la München şi Berchtesgaden – unde se semnează acordurile româno-germane, prin care Antonescu angaja România în războiul împotriva U.R.S.S. fără a consulta poporul român sau politicienii, având însă acordul regelui Mihai, care, cel puţin teoretic, era „capul oştirii" adică era comandantul suprem al armatei.

La 22 iunie 1941 Germania nazistă – sprijinită şi de România – declanşează invazia împotriva fostului aliat (Imperiul stalinist) la această dată începând una dintre cele mai cumplite pagini ale celui de Al Doilea Război Mondial, în timpul acestor confruntări pierzându-şi vieţile numeroşi combatanţi din ambele tabere rivale: cel de Al Treilea Reich hitlerist şi Imperiul stalinist. Evident, perfidul Antonescu a motivat subordonarea armatei României planurilor naziste cu aşa-zisul patriotism, care l-ar fi determinat să lupte alături de Hitler pentru a elibera Moldova de Est şi Bucovina de Nord,

reocupate de Imperiul sovietic în 1940, însă după ce Moldova de Est şi Bucovina de Nord au fost eliberate, Antonescu şi regele Mihai au sporit participarea armatei României alături de Germania şi au obligat armata română să lupte pentru Germania, alături de nazişti. În semn de protest fată de această făţărnicie criminala a arogantului Antonescu, susţinut total de regele Mihai, în iulie 1941 un grup de militari români, în frunte cu generalul Nicolae Ciupercă, demisionează din armată, exprimându-şi astfel protestul fată de continuarea războiului alături de şi pentru Germania nazistă. La 8 ianuarie 1942 însuşi şeful Marelui Stat Major al armatei, generalul I. Iacobici, îl înştiinţează pe dictator că cea mai mare parte a militarilor români se opune participării armatei la un război care nu mai era al românilor. Ca o consecinţă imediată, dictatorul Antonescu decapitează Marele Stat Major al armatei şi îi îndepărtează din funcţii pe generalul Iacobici şi pe ajutoarele sale, generalii Tătăranu, Mazarini şi Pălăngeanu. Acest demers al militarilor, care se opuneau exitinderii participării României la război alături de Germania, a fost susţinut şi de politicienii influenţi din acea vreme (liberali şi ţărănişti, însă în special după înfrângerea de la Stalingrad) însă Antonescu şi regele Mihai au ignorat toate aceste manifestări antirăzboinice ale românilor şi au subordonat

integral armata României, maşinii de război germane.

Trebuie să menţionăm că perfidul Antonescu a folosit eliberarea Moldovei de Est şi a Bucovinei de Nord în scop propagandistic, pentru a-şi consolida cultul personalităţii, pe care îl afişa ostentativ în orice împrejurare, aşa că eliberarea acestui străvechi pământ românesc a fost o bună oportunitate pentru Antonescu de a-şi etala aroganţa grandomană, acesta grăbindu-se să organizeze festivismul corespunzător. În acest sens, el l-a adus în grabă în Moldova de Est şi pe regele Mihai – căruia Antonescu îi acordase gradul de mareşal la 10 mai 1941, prin decret semnat de Ion Antonescu – pentru a se realiza tradiţionala poză: generalul-erou şi regele-mareşal, alături de ostaşii care luptaseră pentru eliberarea Moldovei de Est şi a Bucovinei de Nord. De fapt perfidul Antonescu l-a avansat pe rege la gradul de mareşal pentru ca puţin mai târziu arogantul general să-i pretindă regelui ca şi el să fie avansat mareşal, aşa că, printr-un decret semnat de regele Mihai, la 21.08.1941 şi Antonescu a devenit mareşal. Părea că între cei doi călăi ai românilor se consolida o nouă concordie, însă această colaborare dintre cei doi era doar aparent cordială, după cum vor dovedi evoluţiile ulterioare ale războiului şi ale politicii interne.

După cum se ştie, Antonescu a continuat să susţină maşina

de război nazistă, trupele româneşti ajungând până la Stalingrad, luptând însă nu pentru independenţa poporului român, ci pentru victoria nazismului împotriva Imperiului sovietic, deoarece Hitler dorea ca Imperiul german întemeiat de el să domine toată Europa. Se ştie că Antonescu şi regele Mihai dispreţuiau poporul român, pe care l-au sacrificat inutil pentru a-l ajuta pe Hitler să-şi extindă imperiului dorit de naziști, aşa că Antonescu şi regele Mihai pot fi consideraţi mari criminali ai poporului român, în primul rând, pentru că au trimis inutil la moarte sute de mii de români. Pardoxal, numai Antonescu este considerat criminal de război, nu şi regele Mihai, deşi ambii sunt la fel de vinovaţi: pentru că împreună au deportat evrei şi ţigani în Transnistria; pentru că împreună au fost aliaţii fideli ai lui Hitler; pentru că împreună au pus la dispoziţia naziştilor germani tot potenţialul economico-social şi militar al României. Şi acţiunile lor nu urmăreau propăşirea poporului român, cum demagogic se susţinea, ci urmăreau sprijinirea Germaniei naziste pentru a asigura victoria nazismului împotriva bolşevismului, aceşti călăi ai românilor sacrificând inutil vieţile a sute de mii de români, afectând foarte grav poporul român şi economia României.

Este foarte clar că aventura războinică

antonesciano-regalistă nu a fost generată de principii militare şi politice corecte fată de poporul român, ci a fost determinată de fanatismul lor fascist. În acest context se înţelege mai bine caracterul criminal, antinaţional, al dictaturii antoinesciano-regaliste, căci Antonescu şi regele Mihai au trimis inutil la moarte sute de mii de români, doar pentru a-şi satisface orgoliile personale şi fanatismul lor fascist. Putem spune ca Antonescu şi regele Mihai dispreţuiau poporul român în general şi militarii români în special, pe care i-au sacrificat inutil, doar pentru a-şi manifesta adeziunea lor iraţională fată de regimul fascist hitlerist şi obedienţa lor totală faţă de Hitler.

Sesizând pericolul înfrângerilor totale ale armatelor româneşti pe frontul de la Stalingrad, declanşate de înfrângerea armatei române la Cotul Donului, la 22 sept. 1942 Antonescu se autoinvesteşte cu puteri excepţionale (pe care de fapt le deţinea după ianuarie 1941), prin această autoinvestire Antonescu sperând că va reuşi să impulsioneze combatanţii români de pe front, însă puterile sale excepţionale nu puteau suplini lipsa de entuziasm a militarilor români, care erau conştienţi că nu luptă pentru România, ci erau un fel de mercenari voluntari ai Germaniei naziste, trimişi pe front de regele Mihai şi de Antonescu. În acest context, al dezastrelor militare de pe front,

armata României, aservită de regele Mihai şi de Antonescu lui Hitler şi ţelurilor sale criminale, este obligată de Antonsecu şi de regele Mihai să participe în continuare la războiul antisovietic, alături de Hitler, România angajând inutil trupele româneşti în marea bătălie de la Stalingrad, începută în august 1942 şi încheiată la 2 febr.1943. Această imensă confruntare dintre armatele celor două imperii antagoniste (Imperiul hitlerist şi Imperiul stalinist) se va încheia cu victoria ruşilor, dar cu pierderi imense de ambele părţi: după unele surse, peste două milioane de morţi şi răniţi din ambele tabere. Bătălia de la Stalingrad a fost cea mai sângeroasă luptă din timpul confruntărilor dintre sovietici şi nazişti, în timpul acestei bătălii înregistrându-se cele mai mari pierderi umane şi de tehnică de luptă într-o singură bătălie. Unele surse susţin că armatele României, angajate în aceste lupte inutile pentru poporul român, au pierdut peste 200.000 de militari, dintre care peste 158.000 de morţi, răniţi şi dispăruţi şi peste 50.000 de prizonieri.

Este evident că principalii responsabili pentru acest dezastru militar şi politic al României au fost mareşalul Antonescu şi regele Mihai, deoarece ei au acţionat iraţional, contrar celor mai elementare principii militare şi politice logice, acţiunile ordonate de ei fiind determinate de ambiţiile lor

personale ilogice, dar şi dintr-o obedienţă personală totală fată de Hitler. Cei doi sunt la fel de vinovaţi, căci regele Mihai, cel puţin teoretic, era „capul oştirii”, adică era comandantul suprem al armatei României, iar Antonescu era conducătorul efectiv al armatei. Se ştie că Antonescu şi regele Mihai au angrenat armata României în operaţiuni militare inutile dincolo de Nistru, deşi România nu avea ce câştiga chiar dacă Hitler l-ar fi învins pe Stalin. Din păcate pentru poporul român, Antonescu şi regele Mihai i-au sfidat arogant pe toţi cei care solicitau ca armata României să nu fie angajată în lupte inutile pe teritoriile altor state, acţiunile iresponsabile ale „conducătorului” Antonescu, susţinut şi de regele Mihai, provocând astfel unul dintre cele mai mari dezastre din istoria armatei şi poporului român. Chiar în timpul desfăşurării bătăliei de la Stalingrad, dictatorul Antonescu încheie un nou protocol cu Germania nazistă, la 11 ian.1943, prin care Antonescu se angaja să sprijine în continuare Germania, solicitând doar ca în schimbul acestei acţiuni criminale, antiromâneşti, Germania să contribuie substanţial la echipare altor unităţi militare româneşti, cu care criminalii Antonescu şi regele Mihai doreau să înlocuiască sutele de mii de militari români morţi inutil pe front, pentru a asigura paranoicului Hitler „spaţiul vital” necesar răspândirii

arianismului în Estul Europei.

După ce bătălia de la Stalingrad s-a încheiat cu dezastrul armatelor Germaniei şi ale aliaţilor săi, a început sfârşitul victoriilor germane pe frontul de Est, iar Imperiul bolşevic, susţinut logistic de anglo-americani, a început ofensiva spre Vest, care avea să afecteze şi mai mult poporul român, mai ales că şi anglo-americanii au început să efectueze bombardamente asupra unor obiective din România: marele raid din 1 aug.1943, asupra Ploieştiului; sângeroasele bombardamente asupra capitelei României, soldate cu peste 5.000 de civili ucişi de anglo-americani etc. Antonescu nu a încetat să considere că dezideratele criminale ale naziştilor sunt mai presus de interesele naţionale ale poporului român şi a continuat să susţină iraţional maşina de război nazistă, acordând în continuare sprijin total nazismului, chiar şi atunci când armatele sovietice pătrunseseră pe teritoriul României, mai ales că, cel puţin formal, încă era susţinut de regele Mihai.

Deşi după marea bătălie de la Stalingrad chiar şi cele mai reprezentative forţe politice româneşti, în frunte cu regele Mihai – care sprijiniseră faţiş sau tacit aventura militaro-fascistă antonesciano-regalistă în Imperiul sovieticnu mai credeau în victoria fascismului şi solicitau, doar voalat la început, ieşirea

Românei din războiul inutil, invocând interesul naţional, dictatorul Antonescu ignoră în continuare interesul naţional al poporului român şi opoziţia tot mai accentuată fată de continuarea războiului alături de Hitler, continuând să susţină nazismul german. După ce în Italia a avut loc lovitura de stat din 25 iulie 1943 şi Mussolini, cel mai important aliat al lui Hitler, fusese arestat de monarhiştii italieni, era clar că „invincibila” armată hitleristă se apropia rapid de pierderea războiului şi, în aceste condiţii internaţionale, în România se acutizează opoziţia antifascistă şi antidictatorială, în rândurile tuturor claselor politice, care, ca şi în Italia, se constituie într-o opoziţie tot mai intensă, care urmărea să-l determine pe Antonescu să încheie armistiţiul cu forţele antifasciste şi să scoată România din război. Printre cei care susţineau această variantă a ieşirii României din război se regăseau şi fruntaşii unor partide de dreapta, precum Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Dinu şi Gheorghe Bratianu etc, care continuau să sprijine tacit regimul fascist regalisto-antonescian, dar solicitau tot mai insistent ca Antonescu să încheie urgent un armistiţiu rezonabil cu forţele antifasciste.

Deşi tardiv, dictatorul Antonescu a acceptat în anul 1944 începerea unor tratative cu forţele aliate antifasciste şi, la

începutul anului 1944, cercurile conducătoare din România au trimis emisari speciali pentru a trata încheierea unui armistiţiu, astfel de contacte cu aliaţii având loc la Cairo, Ankara, Stockholm, Geneva etc. Însă Antonescu nu accpeta condiţiile dure impuse de aliaţi (capitularea necondiţionată, pretinsă de americani) şi continua războiul alături de Hitler, chiar şi după ce aliaţii debarcaseră în Normandia, la 6 iunie 1944, deschizând un nou front, foarte aproape de Germania nazistă, şi era foarte clar că Hitler pierduse războiul.

Arogantul Antonescu ignoră dispreţuitor realitatea politico-militară din Europa şi rămâne fidel angajamentelor sale fată de ,,führer-ul ,,dement Hitler, refuzând să încheie armistiţiul cu Imperiul sovietic (factorul decident în cadrul coaliţiei antihitleriste în ceea ce priveşte încheierea armistiţiului cu România), pretextând că oferta de armistiţiu a Imperiului sovietic era prea dură pentru poporul român. În aceste condiţii, opoziţia fată de dictatura fascistă antonesciano-regalistă devine tot mai virulentă şi, în luna aprilie, un număr de 66 de oameni de ştiinţă şi de cultură, membri ai Academiei Române, profesori universitari din Bucureşti, Iaşi şi Sibiu, adresează dictatorului un memeoriu comun, prin care solicită ruperea imediată a legăturilor României cu Germania fascistă şi ieşirea ţării din

războiul hitlerist. Şi reprezentanţii partidelor de dreapta, susţinuiţi de regele Mihai, se dezic tardiv de Antonescu şi, la 20 iunie 1944, se creează în România Blocul Naţional-Democrat (B.N.D.) alcătuit din partidele naţional-ţăranesc, naţional-liberal, social-democrat şi comunist, care îşi începea activitatea ilegal şi milita pentru acceptarea ofertei de armistiţiu, făcută de aliaţi României. Programul acestei coaliţii urmărea ieşirea României din războiul antisovietic şi alăturarea ţării la coaliţia antifascistă, prin înlăturarea regimului dictatorial fascist şi înlocuirea lui cu un regim constituţional, democratic etc, aşa cum se întâmplase în Italia.

Trebuie menţionat că reprezentanţii partidelor de dreapta (P.N.Ţ. Şi P.N.L.) şi ai cercurilor monarhiste, în frunte cu regele Mihai, au aderat la această coaliţie antidictatorială deoarece deveniseră conştienţi că Antonescu pierduse nu numai războiul, ci şi credibilitatea ca om politic şi nu mai era o soluţie pentru România, el fiind total compromis atât pe plan intern, cât şi pe plan extern, aşa că, pentru a-şi salva privilegiile, ei s-au aliat cu partidele de stânga (P.C.R. Şi P.S.D.) şi au acceptat să facă parte din această coaliţie antifascistă. Este de remarcat caracterul versatil al regelui Mihai, care s-a dezis rapid de cel care îl făcuse rege în 1940 şi a devenit subit aliat al rivalilor lui Antonescu. În

săptămânile următoare, B.N.D. Începe să acţioneze în secret pentru înlăturarea lui Antonescu şi eliberarea României de trupele germane, întocmind detaliat acţiunile de luptă, prin care dorea să înlăture dictatura antonesciană şi să elibereze ţara, stabilind care sunt obiectivele principale care trebuie cucerite. S-a stabilit şi că insurecţia armată antifascistă să aibă loc până la data de 26 august 1944. Evenimentele de pe front precipită aceste planuri şi, ca urmare a faptului că la 20 august armatele Imperiului bolşevic încep ofensiva în sectorul Iaşi-Chişinău, în nopţile de 20 şi 21 august au loc la palat două consfături ale B.N.D. – cu participarea regelui Mihai – care aveau scopul de a stabili data precisă a acţiunii antifasciste.

Deşi această acţiune este considerată un act revoluţionar, în realitate a fost tot un act antiromânesc, care a produs şi mai mult rău poporului român, întrucât regele, B.N.D. Şi guvernul format după răsturnarea guvernului antonescian progerman nu au solicitat imediat închierea unui armistiţiu cu Imperiul bolşevic, ci au pus aliaţii în faţa faptului împlinit, aruncând România în haos. Această nesăbuinţă politică îi oferea lui Stalin libertatea totală de a decide soarta României, iar dictatorul rus nu a ratat această ocazie inedită, rarisimă, care îi aducea în imperiu o ţară şi un popor, fără ca armatele sovietice să lupte efectiv pentru a

obţine acest succes neaşteptat. O asemenea abordare simplistă a problemei, de către rege şi B.N.D., era tot un act de trădare a interesului naţional al românilor şi de aceea evenimentele de la 23 august 1944 au reprezentat un act politic similar actelor trădătoare, progermane, ale lui Antonescu şi ale regelui Mihai. Singura deosebire dintre actele trădătoare ale lui Antonescu şi ale regelui Mihai, deveniţi servi al lui Hitler, şi trădarea puciştilor de la 23 august, era aceea că puciştii aserveau România fostului inamic – Imperiul sovieticiar regele Mihai devenea şi serv al lui Stalin.

Trebuie să menţionăm că trădarea regelui Mihai nu este unică, ci este plagiată după italieni, care, la 25 iulie 1943, când devenise clar că Germania pierde războiul, l-au convins pe regele Vittorio Emmanuelle al-III-lea să-l aresteze pe Mussolini, formând guvernul mareşalului Pietro Badoglio. Noul guvern italian, tot fascist, a contactat aliaţii pentru a ajunge la un armistiţiu. Când s-a încheiat armistiţiul, pe 8 septembrie 1943, Italia a căzut în haos, iar regele Vittorio Emmanuelle al – III-lea, curtea şi guvernul au fugit la Roma, pentru a ajunge în Sud şi a scăpa de furia naziştilor.

TRĂDAREA DE LA 23 AUGUST 1944

În realitate „Proclamaţia către ţară”, a regelui Mihai, de la

23 august 1944, reprezintă dovada clară a trădării ţării de către puciştii coordonaţi de regele Mihai, căci regele a minţit că a încheiat armistiţiul cu Aliaţii. În primul rând a minţit armata, (el era comandantul suprem al armatei, capul oştirii), care a fost victima imperialiştilor sovietici, şi a minţit şi poporul român, care a suportat toate samavolniciile ocupantului (nu eliberatorului) sovietic, care s-a comportat ca inamic cel puţin până la 12 sept.1944 când, în realitate, sovieticii au impus României un armistiţiu.

Iată cum este descrisă trădarea regelui Mihai de Hohenzollern, de către un militar roman combatant:

„În noaptea de 23 August, regele Mihai anunţa la Radio că fusese semnat un armistiţiu cu sovieticii (.) De fapt armistiţiul nu a fost semnat până pe 12 Septembrie, la Moscova. (.) Dat fiind că nu se semnase armistiţiul, toate trupele române, care se aflau pe frontul din Moldova şi Basarabia şi care încetaseră focul, după ordinul regelui Mihai, au fost făcute prizoniere de către ruşi; soldaţii şi ofiţerii au plecat captivi către Rusia. Aşa că a fost o capitulare şi nu un armistiţiu. Exista aici un rege care îşi preda armata duşmanului. În ce ţară din lume poate fi găsit un şef de stat asemănător? Pe 20 Iulie 1945, i s-a decernat prin mareşalul Tolbukhin din ordinul lui Stalin „Ordinul Victoriei

Sovietice”. Tristă onoare de a fi decorat de către duşmanul de moarte al poporului său!”

General Platon Chirnoagă, şef-adjunct al Statului Major al Armatei a III-a pe Frontul de Est.

Trădarea de la 23 august 1944 nu trebuie pusă numai în seama regelui Mihai, căci responsabilitatea pentru acest act de trădare a aparţinut tuturor celor care au participat la evenimentele de la 23 august, adică regele Mihai şi B.N.D. ca factori decizionali, şi guvernul Sănătescu: factorul executiv al actelor hotărâte de rege şi de B.N.D.

Care era în realitate motivaţia fiecărei părţi angajate în organizarea puciului de la 23 august? Ce a determinat acei factori decizionali ai statului român să trădeze interesele naţionale ale românilor? Este clar că la aceste interogaţii răspunsurile sunt evidente: regele Mihai, consecvent principiilor monarhice, s-a debarasat rapid de Antonescu, (aşa cum procedase şi regele Italiei cu Mussolini) şi spera că prin această mârşavă trădare să-i fie recunoscut în continuare statutul de rege şi, mai ales, să nu fie considerat complicele lui Antonescu; Maniu şi Bratianu sperau că dacă vor avea un rol activ în desfăşurarea acestui act de trădare vor rămâne în elita politică din România şi le vor fi trecute cu vederea colaborările tacite cu

regimul fascist antonesciano-regalist; comuniştii doreau ca prin participarea la această mare trădare naţionala să acapareze puterea politică în România, mai ales că participarea lor la acest puci antiromânesc fusese solicitată şi impusă de sovietici în timpul tratativelor. Având în vedere că Imperiul sovietic susţinea P.C.R. – ul, iar armatele sovietice erau deja în România, este clar că toţi aceşti trădători ai intereselor naţionale au urmărit în primul rând obţinerea de avantaje politice personale sau partinice şi numai în secundar au urmărit şi realizarea unor avantaje politice, militare şi economice pentru poporul român. Tot ca un act de trădare naţională trebuie interpretat şi refuzul celor doi corifei ai politicii interbelice (Brătianu şi Maniu) de a accepta funcţii în guvern (eventual şefia guvernului), aşa că regele Mihai a fost nevoit să-l investească în funcţia de prim-ministru pe generalul Sănătescu. Trebuie menţionat că puciştii au acţionat iraţional, în mare grabă, acţiunea lor fiind criminală faţă de poporul român, căci a oferit ruşilor şi ţara şi armata, deşi între Imperiul sovietic şi România nu se semnase niciun acord preliminar. Consecinţa acestei măsuri politice unilaterale, iraţionale politic şi militar, nu a fost pozitivă şi pentru ţara, aşa cum sperau puciştii şi cum susţin şi acum unii istorici şi politicieni xenofilocraţi, singurii

care au înregistrat avantaje fiind puciştii, care au obţinut pe moment ceea ce doreau: regele a rămas în funcţie; politicienii fruntaşi au dobândit puterea suprimată de Antonescu; comuniştii au devenit partid legal, asociat la guvernare etc. Această măsură politică, fără precedent în istoria României, a avut un imens impact negativ asupra ţării, care se afla în situaţia inedită de a fi practic în război şi cu armatele Axei, aflate în România, dar şi cu armatele Imperiului sovietic, care, prin acest act de trădare, puteau invada România fără a întâmpina rezistenţa poporului român şi a armatei României. Din cauza trădării regelui şi din cauză că noul guvern nu încheiase armistiţiu nici cu germanii şi nici cu ruşii, armatele Imperiului sovietic avansau rapid în ţară, trupele ruseşti comportându-se ca armată de ocupaţie, nu ca armată aliată, aşa cum sperau puciştii, care ordonaseră militarilor de pe front să nu opună rezistenţă.

Înlăturarea guvernului Antonescu (care se opunea iraţional încheierii armistiţiului) era necesară, deci puciul antidictatorial de la acea dată nu trebuie considerat ca trădare faţă de mareşalul Antonescu (doar regele Mihai poate fi învinuit că l-a trădat pe cel care l-a făcut rege) căci în realitate puciul antidictatorial a fost un act de trădare a României. Acest aspect, al trădării intereselor naţionale, nu s-a manifestat prin întoarcerea armelor

împotriva fasciştilor, ci prin modul în care s-a realizat trecerea României din tabăra antisovietică în tabăra antigermană. Astfel, chiar prin manifestul regelui, transmis la radio, se ordona armatelor române să rupă orice legături cu germanii şi să înceapă lupta împotriva foştilor aliaţi – fasciştii germanideşi noul guvern condus de generalul Sănătescu – care fusese constituit prin decret regal chiar la 23 august 1944 – nu încheiase niciun armistiţiu cu armatele Imperiului sovietic şi România nu era considerată aliată a Imperiului stalinist. Acest aspect evidenţiază caracterul trădător al manifestului regelui şi al măsurilor luate de capii oştirii, căci, în lipsa unui armistiţiu, ca o consecinţă nefastă imediată a acestui act, circa 140.000 de militari români (după alte surse: între 100.000 şi 130.000) au fost luaţi prizonieri chiar şi după 24 august 1944, imperialiştii sovietici motivând această samavolnicie antiromânească prin faptul că puciştii, în frunte cu regele, nu încheiaseră un armistiţiu între România şi Aliaţi. Deşi imediat după demiterea şi arestarea lui Ion Antonescu România a ieşit practic din alianţa cu Axa şi regele Mihai – capul oştirii – a ordonat încetarea unilaterală a războiului împotriva Aliaţilor, iar România a declarat război Germaniei şi Ungariei, armatele Imperiului sovietic nu au ţinut cont de realitatea din teatrele de operaţiuni şi

au continuat să considere armatele României ca armate inamice şi, deşi din ziua de 24 august 1944 armatele române începuseră să lupte împotriva armatelor Axei, timp de trei săptămâni România a fost considerată de către Aliaţi tot un stat inamic, poporul şi armata româna suportând samavolniciile antiromâneşti ale noului ocupant al României: armata stalinistă a Imperiului bolşevic.

Armistiţiul dintre guvernele Statelor Unite ale Americii, Regatului Unit şi URSS-ului, pe de o parte şi guvernul României, pe de altă parte, a fost semnat la Moscova abia pe 12 septembrie 1944, după dictarea părţii sovietice, partea română având doar rolul de a semna documentele, nu şi dreptul de a negocia condiţiile de armistiţiu. Această situaţie bizară a permis armatelor Imperiului sovietic, care acţionau deja pe teritoriul României, să confişte fără împotrivirea militarilor români: armament şi muniţii; tehnică specifică de luptă; avioanele şi flotele maritime şi fluviale româneşti, militare şi civile etc… Armata româna, trădată chiar de „capul oştirii”, regele Mihai, era acum prinsă între doi inamici: nemţii, care se retrăgeau şi continuau să lupte împotriva sovieticilor şi a românilor, şi ruşii, care invadau ţara. Militarii români şi poporul român au trăit atunci momente tragice, căci, deşi teoretic românii deveniseră

aliaţi, Armata Roşie i-a tratat fără milă, ca pe inamici, atât pe militarii care erau făcuţi prizonieri şi erau trimişi în Siberia, cât şi pe civilii români, aflaţi în zonele fronturilor, care suportau numeroase samavolnicii din partea aramtei „eliberatoare”, care se deda la jafuri, violuri şi chiar la crime comise împotriva civililor.

Deşi armistitiul de la Moscova, semnat de reprezentanţii României la 12 sept.1944, a fost total nefavorabil României, regele şi guvernul Sănătescu au respectat în totalitate prevederile înrobitoare ale acestui act şi chiar au dat dovadă de exces de zel, căci prin prevederile acestui armitiţiu se stipula că România nu va revendica Moldova de Est şi Bucovina de Nord (iresponsabilul rege Mihai ceda ruşilor aceste teritorii româneşti, pentru a-şi menţine privilegiile) şi trebuia să menţină permanent pe front o armată formată din 12 divizii. Regele Mihai şi guvernul Sănătescu, dând dovadă de slugarnicie fată de noul invadator al României, au suplimentat mereu aceste efective, numărul diviziilor româneşti ajungând uneori chiar şi la 16 divizii prezente concomitent în teatrele de operaţiuni antifasciste, departe de graniţele României. După cum se vede, în timp ce Antonescu şi regele Mihai au fost obedienţi şi fideli lui Hitler şi au obligat armatele române să lupte alături de fascişti,

dincolo de graniţele ţării, regele Mihai (convertit între timp, de la fascism la bolşevism) şi Sănătescu se dovedeau la fel de aroganţi, dispreţuind poporul, urmărind doar satisfacerea doleanţelor elitei politice româneşti, cei doi trimiţând armatele României să lupte în Ungaria şi Cehoslovacia, pentru a asigura triumful rapid al imperialismului stalinist. Poporul român a suportat cu stoicism şi această nouă samavolnicie antiromânească, mai ales că regele era acelaşi personaj care, până la 23 august 1944, sprijinise fascismul, iar după 23 august a devenit un fidel sprijinitor al bolşevismului stalinist, iar poporul avea încredere în regele care iar îl trădase. Guvernul Sănătescu, (apoi guvernul Rădescu) investit de rege, devenise astfel un guvern la fel de antinaţional ca şi guvernul Antonescu, românii suportând cu stoicism şi această nouă obedientă a elitei politice româneşti fată de străini, deoarece era impusă de rege şi de politicienii săi. Trebuie să menţionăm că aceste eforturi extraordinare, făcute de poporul român şi de armatele române pentru a asigura succesul armatelor staliniste (nu pentru eliberarea, ci pentru ocuparea şi sovietizarea Ungariei şi Cehoslovaciei) s-au concretizat în imense pierderi materiale şi în numeroase şi inutile pierderi de vieţi omeneşti, în special în Ungaria şi Cehoslovacia, unde militarii români nu mai luptau

pentru dezrobirea tării, ci luptau pentru extinderea Imperiului bolşevic stalinist şi pentru bolşevizarea Europei, numărul real al românilor morţi pe front, pentru extinderea Imperiului bolşevic în Europa, fiind însă minimalizat şi, probabil, nerealist.

Conform statisticilor Marelui Stat Major Român, (neveridice, după unele surse) la sfârşitul războiului România înregistra următoarele pierderi umane: dispăruţi din evidenţe – 367.976 de militari, dintre care cei mai mulţi erau prizonieri de război: 309.533 în luptele împotriva Uniunii Sovietice şi 58.443 în Vest, în luptele împotriva Germaniei naziste şi Ungariei horthyste. Statistica M.S.M. Român nu specifică dacă numărul de 309.533 de dispăruţi pe frontul de Est îi cuprinde şi pe militarii dezarmaţi de sovietici şi făcuţi prizonieri după 23 august 1944. Alte surse susţin însă ca numai pe frontul antihitlerist armata României a pierdut peste 170.000 de militari (morţi, răniţi, dispăruţi şi prizonieri), deci este puţin probabil că pierderile reale ale armatei sunt cele consemnate în diferitele documente ale vremii, sau ulterioare acelor evenimente tragice.

De asemenea, statisticile oficiale româneşti nu menţionează nici samvolniciile antiromâneşti ale imperialiştilor sovietici, comise de bolşevici pe teritoriul României chiar şi după ce România fusese eliberată de nazişti, cea mai cunoscută şi amplă

acţiune antiromânească fiind deportarea în Siberia a cetăţenilor români de etnie germană – între 50.000 şi 70.000 de cetăţeni români, saşi şi şvabi – dintre care aproximativ 10 % au murit în lagărele de concentrare şi de muncă forţată de pe teritoriul Imperiului sovietic. Trebuie să precizăm că deportarea germanilor din România în Imperiului sovietic a fost o acţiune de deportare în masă a unei părţi din populaţia civilă de origine germană din toate ţările foste aliate ale Germaniei şi care au fost ocupate de Imperiul sovietic, fiind o consecinţă a pactului criminal, semnat în urma Tratatului de la Ialta, din 1945, prin care S.U.A. Şi Imperiul britanic acordau Imperiului sovietic dreptul de a dispune total de economiile şi de popoarele cucerite de sovietici.

Trebuie să consemnăm că, formal, guvernul Rădescu a protestat faţă de aceasta nouă samavolnicie a imperialiştilor sovietici, (regele Mihai nu a protestat) care încălcau armistiţiul impus chiar de ruşi, însă nici regele şi nici guvernul nu au apărat cu tărie drepturile cetăţenilor români, autorităţile române susţinând efectuarea acestor deportări în masă, în plină iarnă, în cel mai scurt timp posibil. Este clar că România era considerată deja de Stalin o resursă de sclavi, pe care dictatorul Stalin o folosea tocmai pentru a subjuga popoarele cucerite sau, în cazul

României, pentru a subjuga chiar poporul român: popor şi ţară, făcute cadou de rege şi de B.N.D. celui mai teribil Imperiu bolşevic din istoria umanităţii.

Analizând sumar aceste aspecte, rezultă foarte clar că ipocrizia Aliaţilor a fost permanentă, căci ei au organizat între 1945 – 1946 celebrul Proces de la Nürnberg, în care unii dintre capii puterii naziste au fost condamnaţi la închisoare sau chiar la moarte, unul dintre principalele capete de acuzare la adresa naziştilor fiind tocmai practica nazistă de deportare în masă a populaţiei civile din ţările ocupate de Hitler. Deşi deportările făcute de imperialiştii sovietici erau la fel de inumane, fiind similare deportărilor practicate de hitlerişti, iar bolşevicii, asemenea hitleriştilor, impuneau munca forţată şi instituiau un regim de detenţie similar regimului impus de nazişti, aceste acţiuni inumane ale învingătorilor nazismului nu sunt considerate crime de război nici în Europa şi nici în România. În România regele şi guvernul nu numai că nu s-au opus deportării saşilor şi şvabilor în Siberia, dar au şi organizat amanunţit aceste deportări, punând la dispoziţia ocupantului toată logistica necesară efectuării acestor măsuri criminale, însă chiar şi azi regele şi guvernanţii de atunci sunt eroizaţi şi nu sunt consideraţi criminali, deşi ei au fost colaboratori fideli ai

ocupantului şi trădători ai intereselor naţionale ale cetăţenilor României. În Franţa, Pierre Laval şi mareşalul Pétain au fost consideraţi criminali de război pentru că au acceptat şi au organizat deportarea cetăţenilor francezi în Germania şi, după ce au fost judecaţi, au fost condamnaţi la moarte, Laval fiind executat, însă pentru majoritatea istoricilor şi politcienilor români xenofilocraţi, trădătorul rege Mihai şi politicienii care i-au fost alături în acele momente nefaste poporului român sunt consideraţi în continuare drept… eroi ai naţiunii române! mai mult, regimul bolşevic, instaurat în România cu concursul nemijlocit al trădătorului rege Mihai, a minimalizat rolul B.N.D. Şi al regelui în organizarea marii trădări de la 23 august, arogându-şi „meritele” exclusive ale acestei trădări, stabilind ca data marii trădări de la 23 august 1944 să devină ziua naţională a României. Adică au procedat similar trădătorilor de la 1866, care au înstrăinat ţara nemţilor, întemeind nejustificat dinastia criminala de Hohenzollern şi au stabilit ca ziua încoronării prinţului second hand Karl de Hohenzollern – 10 mai – să devină ziua naţionala a României. După cum se vede, în România trădarea ţării este considerată o virtute politică, iar criminalii trădători sunt eroizaţi permanent, fiind consideraţi… eroi ai neamului! Pentru a fi consecvenţi imperialismului, ruşii

l-au decorat pe ex-regele Mihai şi în 2005, cu prilejul împlinirii a 60 de ani de la terminarea războiului. Dovadă clară că ruşii nu uită „meritele” celui care a vândut România Imperiului bolşevic şi care, probabil, a dobândit şi gradul de mareşal şi titlul de erou al U.R.S.S. pe care, de altfel, le merită cu prisosinţă, căci trădarea regală de la 23 august 1944 a adus Imperiului sovietic incomensurabile avantaje politico-militaro-economice: pe moment şi, mai ales, pe termen lung. Avantaje pe care niciun alt mareşal erou al Imperiului bolşevic nu le-a egalat.

POLITICA POSTBELICĂ ŞI ABDICAREA REGELUI

DICTATURA REGALISTO-PROLETARĂ

Dacă avem în vedere că unii istorici şi politicieni xenofilocraţi susţin că dictatura proletară a fost instaurată în România la 23 august 1944, putem defini această dictatură drept ciudata dictatură regalisto-proletară, căci până la abdicarea sa, regele Mihai a legitimat, a legalizat şi a susţinut faţiş această nouă dictatură impusă samavolnic românilor chiar de regele Mihai.

Ca şi naziştii, Aliaţii au folosit intens aceeaşi doctrina a violenţei politice, sociale şi militare, atât în propriile state, cât şi în teritoriile cucerite de ei, România suportând astfel rigorile unui stat efectiv ocupat de o armată invadatoare, şi nu

eliberatoare, aşa cum pretind şi azi mulţi istorici, care susţin că actul trădării ţării de la 23 august 1944 ar fi fost un eveniment benefic poporului român. După cum se ştie, acest act controversat este considerat de către fostul rege Mihai de Hohenzollern şi de către comunişti ca fiind un eveniment politic major, care ar fi schimbat numai în bine soarta poporului român, fiecare parte arogându-şi meritele declanşării puciului de la 23 august. Evident, pentru regele Mihai puciul a fost benefic, căci, datorită trădării ţării, el nu a fost considerat criminal de război, precum Antonescu, ci a devenit eroul lăudat şi adulat şi azi de sovietici, căci trădarea sa a schimbat soarta războiului, având un enorm rol benefic pentru Imperiul sovietic, care a profitat imens de trădarea regelui şi, cu concursul slugarnic al regelui Mihai, ruşii au început imediat sovietizarea României şi a ţărilor vecine României: Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia etc „Eliberate” de către ruşi.

Pentru comuniştii români, care au ajuns la putere, puciul a devenit o insurecţie naţională, antifascistă şi antiimperialistă, deşi pentru poporul român schimbarea majoră generată de trădarea de la 23 august a însemnat doar schimbarea stăpânului imperialist german cu stăpânul imperialist sovietic.

Imediat după ce armatele române au început lupta

împotriva naziştilor, regele Mihai s-a dezis total de foştii săi aliaţi şi a devenit un fidel sprijinitor al noilor stăpâni, acceptând cu uşurinţă toate samavolniciile pe care noii „aliaţi” le impuneau poporului român, mulţumindu-le astfel, probabil, pentru că îi redaseră prerogativele regale uzurpate de Antonescu şi îl menţineau în funcţie. În acest context, se înţelege mai bine de ce ignobilul rege Mihai a fost mult mai preocupat de redobândirea privilegiilor sale regale, decât de propaşirea poporului român, regelui fiindu-i indiferentă soarta poporului român, pe care l-a trădat cu atâta seninătate în dese rânduri şi, după cum se ştie, regele Mihai, care a acceptat făţiş sau tacit toate samavolniciile antiromâneşti impuse poporului român de imperialiştii sovietici, a obţinut de la ruşi ceea ce solicitase: redobândirea privilegiilor regale uzurpate de Antonescu, continuitatea pe tronul României şi exonerarea regelui de răspunderea pentru colaborarea cu fasciştii şi susţinerea fascismului românesc.

Dând dovadă de o slugărnicie totală faţă de ruşi, la 6 martie 1945 regele Mihai îl numeşte în fruntea guvernului pe dr. Petru Groza (care nu era comunist, ci era şeful unui mic partid de stânga) format din membrii F.N.D. La 23 martie guvernul Groza legiferează reformă agrară, expropriind aproape 1.500.000 ha de terenuri arabile, împroprietărind peste 900.000 de familii

ţărăneşti, iar la 30 martie regele promulgă Legea nr. 271 privind purificarea administraţiei publice, care a permis guvernanţilor să înlocuiască toţi funcţionarii publici (în special de rang înalt, precum prefecţii) consideraţi neloiali noului regim şi ostili ocupanţilor sovietici.

La 21 aprile 1945, perfidul şi ipocritul rege Mihai semnează Decretul-lege pentru sancţionarea celor vinovaţi de dezastrul ţării sau crime de război, omiţând să se treacă pe lista criminalilor şi profitorilor de război. Prin acest decret regal erau anulate dispoziţiile Legii nr. 50, pentru urmărirea şi pedepsirea criminalilor şi profitorilor de război (mulţi dintre ei decoraţi anterior de regele Mihai) şi Legea nr. 51, pentru urmărirea şi sancţionarea celor vinovaţi de dezastrul ţării, ambele promulgate de regele Mihai la 21 ian.1945.

Iată textul legii, care prevedea urmărirea şi sancţionarea celor vinovaţi de dezastrul ţării:

«Art.1.

— Sunt vinovaţi de dezastrul ţării:

a) Acei care au instaurat regimul de dictatură şi având răspunderea politică efectivă, au pus în primejdie securitatea statului, prin încheierea de tratate de alianţă politică cu Germania hitleristă, prin permiterea intrării armatelor operative

germane pe teritoriul ţării sau prin pornirea războiului împotriva U.R.S.S. Şi a Naţiunilor Unite.

b) Acei care militând printr-o activitate susţinută pentru o politică externă alături de Germania hitleristă, au consimţit la cedarea Transilvaniei de Nord; (niciun cuvânt despre cedarea Moldovei de Est şi a Bucovinei de Nord către Imperiul bolşevic. n.a.)

c) Acei care prin ameninţări, prin acte de teroare sau orice acţiune ilegală au urmărit să impună României o orientare politică alături de Germania hitleristă; d) Acei care interesat s-au pus în slujba organelor de propagandă germană, activând în scopul de a înlătura şi a aservi România Germaniei hitleriste.

Dat în Bucureşti la 20 ianuarie 1945.

MIHAI»

Cătă ipocrizie, laşitate şi nemernicie „regale" cuprinde acest documet, promulgat de regele Mihai! Adică regele care, în sept.1940, proclama România stat naţional-legionar (fascist) iar la 28 iulie 1941 îi transmitea generalului Ion Antonescu o telegramă de felicitare, imediat după ce „vitezele trupe româno-germane au alungat peste Nistru armatele comuniste şi au reîntregit pe vecie ţara Moldovei". Adică regele, care în 1941 i-a trimis pe români pe front, îi acuza tot pe români, prin această

lege din 1945, de crimede război şi de dezastrul ţării. Nemernicia regelui Mihai fată de Antonescu este pilduitoare şi dezvăluie adevăratul caracter al acestui individ ignobil, care l-a arestat şi l-a predat ruşilor pe cel care practic îl proclamase rege prin voinţa să şi le asigurase, lui şi mamei lui, regina-mamă Elena, privilegii regale. Ipocritul rege Mihai „uită" că el a proclamat România stat naţional-legionar (fascist) în sept. 1940 şi deci el este principalul vinovat de dezastrul ţării, mai ales ca trădarea sa de la 23 august 1944 şi colaborarea sa cu forţele Imperiului sovietic au produs României cel mai mare dezastru din istorie, regele Mihai fiind chiar mai vinovat decât Antonescu, deoarece a colaborat şi cu fasciştii şi cu bolşevicii.

În baza acestei legi, la 14 mai 1945 începe la Bucureşti procesul primului lot de criminali de război, la aşa-numitul Tribunal al Poporului, care va condamna şi adevăraţi criminali de război, dar şi inamici ai guvernanţilor, regele colaborând deplin cu forţele de ocupaţie, doar pentru a-şi menţine privilegiile, mai ales că prin Europa multe monarhii erau pe cale de dispariţie.

GREVA REGALĂ

La 9 mai 1945 a luat sfârşit războiul din Europa. La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, România era o ţară

devastată de războiul antisovietic şi apoi şi de războiul antifascist şi de ocupaţia sovietică, înregistrând nenumărate victime umane, având o economie distrusă şi condiţii generale de viaţă foarte grele, amplificate de o tot mai agitată viaţă politică internă şi externă vindicativă.

Tot în 1945, între 17 iulie şi 2 august, are loc Conferinţa de la Potsdam, la care au participat: U.R.S.S., Statele Unite ale Americii şi Marea Britanie. La această conferinţă s-au reiterat practic prevederile conferinţei de la Ialta, din 4 – 11 februarie 1945, dintre liderii S.U.A., Marii Britanii şi Uniunii Sovietice, noii lideri acceptând tacit prevederile conferinţei de la Ialta, adoptând şi prevederile care erau dorite de ei, după înfrângerea Germaniei.

Uniunea Sovietică era reprezentată de I.V. Stalin, Regatul Unit era reprezentat la începutul conferinţei de Winston Churchill şi, mai apoi, de Clement Attlee, noul prim-ministru englez, iar Statele Unite ale Americii erau reprezentate de noul preşedinte Harry S. Truman. Conferinţa de la Potsdam reprezintă de fapt momentul declanşării aşa-numitului război rece, dintre foştii aliaţi antifascişti şi în acest context se înscrie şi aşa-zisa grevă regală a lui Mihai de Hohenzollern, căci la această conferinţă reprezentanţii anglo-americanilor şi-au

exprimat neîncrederea în guvernele filosovietice ale Bulgariei, României şi Ungariei, considerându-le nereprezentative.

Despre aşa-zisa grevă regală a regelui Mihai s-a scris mult, unii victiminzându-l şi eroizându-l pe regele trădător, care s-ar fi opus astfel noului ocupant al României, deşi în realitate această acţiune a regelui Mihai fusese ordonată de anglo-americanii care începuseră deja războiul rece cu Imperiul sovietic şi urmăreau să-şi restabilească hegemonia în Estul Europei, prin declanşarea unor mişcări antisovietice în ţările cedate tot de ei lui Stalin: România, Bulgaria, Ungaria etc. În acest context, se înţelege foarte clar că versatilul rege Mihai trecuse deja în foarte scurt timp, din tabăra sovietică în tabăra anglo-americană, însă timid, căci aparent „greva” sa era urmarea tentativei sale de a-l determina pe Groza să demisioneze şi, aparent, a fost declanşată de refuzul lui Groza de a demisiona. În timpul aşa-zisei greve regale, sfidând opoziţia misoginului rege Mihai fată de reforma agrară şi fată de extinderea dreptului de vot, guvernul Groza a legiferat, printre altele, reforma agrară şi realul vot universal, prin acordarea dreptului de vot şi femeilor.

La 20 august 1945, la îndemnul partidelor istorice şi cu asentimentul anglo-americanilor, regele Mihai a cerut demisia guvernului Petru Groza, care era susţinut de imperialiştii

sovietici. Contrar prevederilor constituţionale, care îl îndreptăţeau pe rege să demită guvernul atunci când avea chef, Groza nu s-a conformat somaţiei regale şi, la 21 august 1945, în semn de protest faţă de gestul lui Groza, Mihai a declanşat „greva regală”, refuzând să mai semneze decretele, legile şi alte documente oficiale ale guvernului. Perfidul rege Mihai s-a „exilat” la Sinaia, continuând „greva” printr-o vacanţă prelungită, în răcoroasa staţiune montană, aşteptând de fapt un sprijin politic puternic al anglo-americanilor, care să susţină de fapt perpetuarea monarhiei de Hohenzollern chiar şi sub un regim comunist, şi nu democraţia, aşa cum demagogic se clama pe la diferite reuniuni diplomatice. Evident, regele Mihai spera că englezii se vor implica şi în România ca în Grecia, unde englezii au intervenit cu armata de partea regaliştilor, în timpul primului război civil postbelic din această ţară, dintre comuniştii şi regaliştii greci. Regele Mihai nu ştia la acea dată că soarta României fusese pecetluită încă din timpul înţelegerii de la Ialta şi că România fusese cedată de imperialiştii anglo-americani Imperiului bolşevic. În acest context vindicativ, în perioada 16 – 26 decembrie 1945 are loc la Moscova Conferinţa celor trei mari puteri, în cadrul căreia Stalin acceptă formal ca în guvernul Groza să fie incluşi şi doi reprezentanţi ai partidelor istorice din

România – ţărănişti şi liberali – respectiv P.N.Ţ. (Maniu), un reprezentant, şi P.N.L. (Brătianu) alt reprezentant. Stalin nu accepta ca anglo-americanii să devină factori de decizie în ţările cucerite de Imperiul sovietic, stabilind ei componenţa guvernului de la Bucureşti, încălcându-se astfel înţelegerea de la Ialta. Stalin a acceptat totuşi acest minim compromis, demonstrându-le anglo-americanilor că el nu este dispus să cedeze ceea ce cucerise în timpul războiului, astfel că dorita hegemonie anglo-americană în România (ţelul real al acestui demers anglo-american şi al aşa-zisei greve regale), nu s-a realizat, demersul demagogic al anglo-americanilor fiind de fapt doar un episod din războiul rece care se declanşase deja între foştii aliaţi.

Regele Mihai a înţeles într-un final de an că anglo-americani nu vor ataca Imperiul sovietic pentru a scoate România din sfera de influenţă sovietică şi pentru a-l susţine pe el, aşa că a considerat că pentru el este mai bine să rămână docil lui Stalin, sperând că bolşevicii nu vor uita prea curând serviciile incomensurabile pe care regele Mihai le-a făcut Imperiului sovietic – prin trădarea poporului român la 23 august 1944 – şi-l vor menţine în funcţie chiar şi în România bolşevizată. Evident, regele era insensibil la suferinţele

poporului, fiind preocupat (ca toţi Hohenzollernii care au fost regii României) numai de propria soartă şi de huzurul nemeritat pe care îl avea ca suveran al României; ţară pe care ar fi trebuit să o apere, însă el o vânduse germanilor în 1940 şi ruşilor în 1944, şi o ceda acum definitiv, prin încetarea aşa-zisei greve regale.

După cum se ştie, cele două imperii occidentale aliate (S.U.A. Şi Marea Britanie) nu au oferit sprijinul real, pe care Mihai de Hohenzollern îl aştepta, astfel că Guvernul Groza nu a fost demis, ci a fost cosmetizat „democratic" cu cei doi reprezentanţi impuşi de anglo-americani şi astfel „greva regală" sfârşeşte lamentabil în ianuarie 1946, regele trădător legitimând a doua oară guvernul Groza.

Evident, Anglia şi S.U.A. au recunoscut la 5 febr.1946 guvernul „democratic" al lui Groza, deşi la presiunea lor demagogică Stalin acceptase ca din guvernul Groza să facă parte numai doi reprezentanţi ai aşa-ziselor partide democratice, care aveau doar ranguri de secretari de stat fără portofolii, făcând figuraţie în noul guvern Groza. Era clar că guvernul dorit de anglo-americani şi de rege nu se putea impune la Bucureşti, rămânând în funcţie numai guvernul-marioneta dorit şi impus de imperialiştii sovietici, care fusese însă legalizat de

regele-trădător, investindu-l în funcţie ca guvern „democratic”, acceptat şi legitimat ca atare şi de către anglo-americani.

ALEGERILE DIN 1946

În anul 1946 au loc profunde prefaceri socio-relaţionale şi mai ales politice, în România postbelică apărând mereu partide şi organizaţii noi, mai ales de stânga, tradiţionalele partide de dreapta pierzând tot mai mult capital politic şi, mai ales, electoral, tradiţionale, în favoarea noilor partide sau alianţe de centru-stânga, precum Blocul Partidelor Democratice (B.P.D.), constituit la 17 mai 1946, format din partidele şi organizaţiile democratice reprezentate în guvernul Groza, precum: P.C.R., P.S.D.R., P.N.L. (Tătărăscu), P.N.Ţ. (Alexandrescu), Frontul Plugarilor şi P.N.P.

Între 7 şi 18 mai 1946 se desfăşoară la Bucureşti procesul grupului de criminali de război, în frunte cu Ion Antonescu. Fiind declaraţi criminali de război, sunt condamnaţi la moarte şi, deoarece regele Mihai a refuzat să comute pedeapsa de condamnare la moarte a lui Antonescu Ion (şi ale celorlalţi) în închisoare pe viaţă, cei patru criminali de război au fost executaţi la 1 iunie 1946, în fortul de la Jilava, regele Mihai condamnându-l la moarte chiar şi pe cel căruia îi datora domnia. Evident, acest episod demonstrează că perfidul rege Mihai nu

respecta niciun fel de principii morale, pentru el numai huzurul propriu, ipocrizia, perversitatea mercantilă şi satisfacerea orgoliilor personale fiind considerate cele mai înalte „principii” morale.

La scurt timp după ce lotul criminalilor de război, în frunte cu Ion Antonescu, a fost executat, la 22 iunie 1946, Tribunalul Poporului este desfiinţat printr-un decret-lege, scopul real al acestui tribunal fiind probabil doar condamnarea la moarte a celor mai înverşunaţi adversari ai imperialismului sovietic.

În vara anului 1946 în România se înregistrează o cumplită secetă, cele mai afectate regiuni fiind Moldova, Dobrogea şi Muntenia, seceta agravând şi mai mult situaţia precară a ţăranilor români, care deja erau obligaţi să întreţină armata sovietică de ocupaţie şi care acum asistau neputincioşi la dijmuirea drastică a recoltelor nu numai de guvernanţi şi ocupanţi, ci şi de Natura neîmblânzită.

Anul 1946 consemnează şi debutul Conferinţei de pace, convocată la Paris de imperiile învingătoare în războiul mondial. Scopul conferinţei era pregătirea tratatelor de pace cu fosţii aliaţi ai Germaniei învinse, respectiv Bulgaria, Finlanda, Italia, România şi Ungaria. Deşi delegaţia României, condusă de Gh. Tătărăscu, a solicitat recunoaşterea statutului de stat

cobeligerant (aliat al antifsfasciştilor) România nu a obţinut acest statut şi a fost considerată doar aliat al Germaniei şi stat învins, fiind tratată la fel ca celelalte state foste aliate ale Germaniei, care nu au avut armate angajate în războiul antihitlerist, precum România.

După cum se vede, trădarea regelui şi a politicienilor români la 23 august 1944 nu a uşurat în niciun fel soarta poporului român, căci, deşi România făcuse imesne sacarificii pe Frontul de Vest, era tratată doar ca stat învins. Spre sfârşitul anului, la 19 nov.1946, au loc alegeri parlamentare, câştigate de aşa-zisele forţe democratice, constituite în B.P.D., consemnându-se totodată şi o zdrobitoare înfrângere a partidelor de dreapta: P.N.Ţ. (Maniu) şi P.N.L. (Brătianu), rezultate contestate de cei care au pierdut alegerile, însă validate de autorităţi şi de regele Mihai.

ULTIMUL AN DE DOMNIE AL ULTIMULUI HOHENZOLLERN

Anul 1947 a fost nefast pentru poporul român şi din cauza cumplitei lipse de alimente de primă necesitate, căci, după cum se ştie, ţăranii români suportau din greu povara întreţinerii uriaşei armate de ocupaţie a Imperiului sovietic, fiind obligaţi de autorităţile colaboraţioniste, în frunte cu regele Mihai, să

contribuie substanţial şi la plata imenselor despăgubiri de război, în condiţiile în care seceta din 1946 dijmuise ca niciodată recoltele ţăranilor. În aceste condiţii dificile, în prima parte a anului 1947 în România a bântuit o foamete teribilă, mulţi români murind din cauza subnutriţiei, însă autorităţile colaboraţioniste erau mai preocupate de acapararea puterii (comuniştii) şi de menţinerea statutului (regele Mihai) aşa că suferinţele poporului român au fost teribile, fiind dublate şi de o inflaţie galopantă şi de specula care sărăcea şi mai mult tocmai românii cei mai săraci.

Şi pe plan extern România era umilită şi înregistra eşecuri, căci Tratatul de pace de la Paris, semnat de delegaţia României la 10 febr.1947, obliga România la plata unor uriaşe despăgubiri de război în contul cotropitorului sovietic al ţării, demonstrând încă o dată că trădarea regelui şi a celorlalţi pucişti de la 23 august a fost benefică numai pentru imperialiştii sovietici şi anglo-americani, precum şi pentru puciştii români, în frunte cu regele Mihai, poporul român sacrificându-şi inutil ostaşii, trimişi de rege şi de guvernanţi pe frontul antifascist din Ungaria şi Cehoslovacia.

Un alt aspect care demonstrează ipocrizia regelui Mihai şi slugărnicia sa fată de bolşevici l-a reprezentat înscenarea de la

Tămădau, organizată şi regizată de comunişti, care i-au arestat la 14 iulie pe tărăniştii care voiau să fugă din ţară. Comuniştii au folosit prilejul respectiv pentru a desfiinţa P.N.Ţ. Şi, la 19 iulie 1947, Adunarea Deputaţilor a ridicat imunitatea parlamentară a demnitarilor naţional-ţărănişti, pentru a putea fi arestaţi, iar Iuliu Maniu, deşi nu a încercat să fugă din ţară, a fost arestat împreună cu întreaga conducere a partidului, ţărăniştii fiind acuzaţi de trădare. La 30 iulie 1947, printr-un jurnal al Consiliului de Miniştri, s-a decis dizolvarea Partidului Naţional Ţărănesc, această măsura vindicativă fiind aprobată în aceeaşi zi, prin vot aprobe unanim, de Adunarea Deputaţilor.

Ca de obicei, regele Mihai nu a intervenit în niciun fel pentru a obţine clemenţa comuniştilor fată de fruntaşii ţărănişti, aparent el plătindu-le astfel ţărăniştilor pentru faptul că l-au detronat în 1930. P.N.Ţ. a fost singurul partid care a fost desfiinţat în acest mod în România acelor timpuri, regele trădându-şi iar colaboratorii: la fel ca în 1941, când s-a dezis de camarazii legionari; la fel ca în 1944, când a arestat guvernul Antonescu; sau la fel ca în 1946, când a semnat condamnările la moarte ale grupului Antonescu. Unele surse susţin că Iuliu Maniu, încarcerat pe nedrept, l-a acuzat pe regele Mihai că nu s-a implicat în niciun fel pentru a obţine clemenţa comniştilor

faţă de ţărănişti, deşi ţărăniştii au fost susţinători ai dinastiei de Hohenzollern şi au adus multe servicii ignobilei monarhii nemţeşti din România.

În timp ce ţara trecea prin cele mai dificile şi profunde transformări politice, iar populaţia suferea încă din cauza foametei care bântuise în prima parte a anului 1947, ignobilul rege Mihai avea planuri de viitor, principala sa preocupare fiind căsătoria sa cu Anna de Burbon, problemele reale ale poporului român nefiind o prioritate printre preocupările sale. În acest context, în noiembrie 1947, Mihai a călătorit la Londra, la nunta viitoarei regine Elisabeta a II-a, cu această ocazie cunoscând-o pe prinţesa Anna de Bourbon-Parma, care urma să-i devină soţie. Regele Mihai nu a vrut să se mai întoarcă în România, ştiind că urmează să fie debarcat, dar, susţin unele surse, personalităţi americane şi britanice prezente la nunta regală, printre care şi Winston Churchil, l-au îndemnat să se întoarcă în ţară. Fostul rege Mihai neagă acum că se temea pentru soarta sa şi ar fi refuzat să se întoarcă în ţară, deşi unele surse susţin că regele Mihai a revenit acasă „la sfatul expres al lui Winston Churchill”, care l-ar fi sfătuit pe regele Mihai că este mai bine pentru el să se întoarcă în ţară, asumându-şi soarta, în loc să dea dovadă de laşitate crasa şi iresponsabilitate politică, părăsind

tronul ţării.

Pentru aceasta ultimă variantă, care susţine că regele Mihai dorea să părăsească tronul României, pledează nu numai relatările verosimile din acele vremuri, ci şi declaraţia fostului rege, care recunoaşte că s-a consultat cu Winston Churchill, care l-a sfătuit să nu rămână în Anglia, renunţând la tron, aşa cum intenţiona. Probabil că regele Mihai se temea pentru viaţa sa, considerând că Stalin a uitat imensele servicii pe care regele României le adusese Imperiului bolşevic şi îl va executa, aşa cum procedase în 1945 cu regentul Chiril al Bulgariei, care, deşi nu trimisese armatele Bulagrie până la Stalingrad, aşa cum făcuse regele Mihai, a fost executat de bolşevici.

Evident, după ce regele Mihai abdicase şi se afla în exil, trădătorul ex-rege Mihai l-a acuzat deschis pe Winston Churchill de trădare, pentru că nu a implicat diplomaţia şi chiar armata engleză, ca în Grecia, pentru a salva dinastia de Hohenzollern. Ex-regele criminal Mihai nu cunoştea că, de fapt, România fusese trădată de englezi încă din perioada interbelică, adică de atunci când francezii şi englezii au avut o atitudine conciliatoristă fată de germanii, care, în înţelegere cu Imperiul bolşevic, au dezmembrat România în 1940, în baza prevederilor criminalului pact Ribbentrop-Molotov, semnat de cele două

mari puteri la 23 august 1939. Sinistră coincidentă! căci şi trădătorul rege Mihai, care îl acuză pe Churchill de trădare, avea să trădeze România tot la 23 august, exact peste cinci ani, în 1944.

Şi, desigur, atunci ex-regele Mihai nu ştia nici că englezii şi americanii mai trădaseră România şi în timpul consfătuirii de la Ialta, din februarie 1945, când Churchill şi Roosevelt cedaseră ruşilor ceea ce nu le aparţinea: România.

ABDICAREA ULTIMULUI HOHENZOLLERN

Despre abdicarea regelui Mihai s-a scris mult şi, aproape în totalitate, relatările unor participanţi direcţi la evenimentele abdicării sunt fie voit deformate, falsificate grosolan – ca în cazul relatărilor fostului rege – fie relatările reale sunt trunchiate sau chiar omise în totalitate de istoricii şi politicienii xenofilocraţi, obedienţi dinastiei de Hohenzollern şi (sau) imperialismului sovietic. Nici comuniştii nu au relatat adevărul desfăşurării momentelor abdicării regelui Mihai şi, de aceea, momentul decembrie 1947 trebuie analizat din perspectiva relatărilor contradictorii, pentru a se putea discerne adevărul probabil, căci fostul rege Mihai nu va dezvălui niciodată adevărul şi, bineînţeles, nici factorii de decizie din România şi din Imperiul sovietic nu sunt interesaţi să clarifice culisele

tenebroase ale acelui moment.

Se ştie că în nov.1947 Mihai a mers în străinătate, pentru a se întâlni cu cea care îi fusese hărăzita de mama lui să-i fie soţie: catolică Anna de Burbon-Parma. Fostul rege Mihai afirmă că nu ar fi avut atunci în bagajele sale acele picturi valoroase (picturi semnate de pictori celebri, despre care comuniştii au susţinut ulterior abdicării că ar fi fost furate de rege) care aparţineau statului român, însă chiar avocaţii săi îl contrazic, afirmând că Mihai ar fi dus cu el acele tablouri, care ar fi fost o moştenire de familie. Dacă luăm în considerarea că niciunul dintre strămoşii săi nu fost colecţionar de artă, este clar că Mihai nu avea dreptul să-şi însuşească acele tablouri şi deci fapta sa a fost o frauda, dar, probabil, nu a fost un furt, aşa cum au susţinut comuniştii după abdicarea regelui, ci mai probabil Mihai ar fi putut primi acele tablouri chiar de la guvernanţii comunişti, care îl răsplăteau astfel pentru preconizata abdicare, deci frauda a fost organizată chiar de către guvernanţi şi viza, pe termen lung, discreditarea regelui Mihai, prin acuzarea care i se putea înscena, pretinzându-se că regele ar fi furat acele tablouri.

Şi mai neguroase sunt relatările despre abdicarea regelui Mihai, cea mai neverosimila fiind chiar relatarea fostului rege, care minte cu nonşalantă că abdicare că ar fi fost o surpriză

pentru el şi pentru mama sa, momentele abdicării sale fiind prezentate de ex-regele Mihai prin afirmaţii ilogice, chiar contraditorii.

Se ştie că în decembrie 1947 multe monarhii europene fuseseră desfiinţate: fie prin referendum, ca în Italia, fie prin abdicarea sau detronarea regilor, ca în Albania, Yugoslavia, Bulgaria, fie prin înlocuirea coruptei monarhii din Spania cu dictatura lui Franco. Singura monarhie care mai fiinţa în Sud-Estul Europei era monarhia din Grecia, care însă se menţinea datorită faptului că Marea Britanie a intervenit direct în războiul civil din Grecia, dintre republicanii comunişti şi regalişti, luptând împotriva republicanilor, pe care Stalin nu îi sprijinea, respectând înţelegerile cu Winston Churchill. În acest context, este clar că regele Mihai ştia că Stalin îl va obliga şi pe el să renunţe la tronul României şi înţelesese de la Winston Churchill că Marea Britanie nu va interveni în România de partea regaliştilor, ca în Grecia, chiar dacă în România ar începe un război civil, între republicanii sprijiniţi de Imperiul stalinist şi regaliştii loiali trădătorului rege Mihai, britanicii respectând înţelegerile dintre cele două imperii, care stipulau clar că România revine Imperiului bolşevic şi va deveni republică, renunţând la monarhie, iar Grecia revine Imperiul britanic

rămânând regat.

După cum se ştie, regele Mihai s-a întors în ţara şi se pregătea de nuntă, solicitându-i lui Groza să aloce fondurile necesare pentru organizarea unei fastuoase nunţi regale, însă Groza i-a răspuns că ţara este săracă şi nu dispune de fonduri pentru a organiza asemenea manifestări festiviste, inutile poporului.

Toţi cei care au fost protagonişti ai acelor momente nu mai sunt în viaţă, aşa că ex-regele Mihai poate declara orice, nimeni nu-l mai poate contrazice, iar arhivele care ar mai putea dezvălui câte ceva din realităţile acelor timpuri sunt ferecate şi inaccesibile istoricilor sinceri, care ar dori să dezvăluie care a fost realitatea din acele momente, iar cele accesibile sunt falsificate de regaliştii xenofilocraţi.

Iată o versiune a abdicării, relatată chiar de ex-regele Mihai, într-un interviu acordat unor ziarişti de la cotidianul spaniol ,El Pais ,,din care redăm câteva fragmente:

«Reporter: La 30 decembrie 1947 aţi fost, practic obligat să renunţaţi la tron. Cum s-a întâmplat?

Regele Mihai: Liderul comuniştilor, Gheorghe Gheorghiu-Dej, şi premierul Petru Groza, care nu era comunist, dar era în relaţii bune cu ei, m-au rugat să-i primesc pentru a

discuta, după cum s-au exprimat ei, „chestiuni de familie”. M-am gândit că vor să vorbească despre logodna mea cu prinţesa Anna. În schimb, cei doi mi-au prezentat proiectul unui manifest privind abdicarea şi m-au rugat să-l semnez în 30 de minute. Le-am spus: „Nu se procedează aşa. Poporul trebuie să-şi exprime voinţa”»

Iată câta ipocrizie şi perfidie cuprinde această afirmaţie a arogantului ex-rege Mihai, care uită că el însuşi a redevenit rege numai prin voinţa lui Antonescu, fiind deci un rege ilegitim. El nu se referă la nelegalitatea desemnării lui ca rege, uitând să menţioneze că şi atunci când Antonescu l-a obligat pe Carol să abdice nu s-a organizat un referendum. Invocând lipsa referendumului, ex-regele Mihai susţine că abdicarea sa ar fi fost nelegitimă, întrucât poporul român nu-şi exprimase voinţa (ca în Italia, probabil). Şi mai surprinzătoare este această afirmaţie a ex-regelui Mihai, dacă avem în vedere că toţi xenofilocraţii susţin la unison că regele Mihai a fost forţat să abdice, deşi, după cum se vede, ex-regele declară foarte clar: „… şi m-au rugat să-l semnez în 30 de minute”. După cum se vede, ex-regele Mihai susţine că cei doi l-au rugat să semneze actul de abdicare şi nu l-au forţat, aşa cum insinuează xenofilocraţii, ex-regele Mihai afirmând, probabil involuntar, un

adevăr indubitabil, contestat însă vehement de xenofilocraţii ipocriţi şi perverşi.

Iată şi un alt pasaj din acel interviu:

„Regele Mihai: Groza şi Gheorghiu-Dej au ameninţat să-i execute pe studenţii arestaţi anterior în timpul unei demonstraţii anticomuniste la Bucureşti”.

După cum se observă şi în acest pasaj, ex-regele Mihai uită ca tocmai a spus că cei doi l-au rugat să semneze şi minte fără jenă, susţinând că de fapt l-au ameninţat că, în caz contrar, vor ucide nişte studenţi. Evident, ex-regele Mihai, prin această declaraţie contradictorie, încearcă să facă ce ştiu regii mai bine: să manipuleze prostimea, victimizându-se atunci când mint şi eroizându-se atunci când nu au niciun fel de merite. Se ştie că demonstraţia anticomunistă la care se referă „majestatea sa „a avut loc la 8 nov.1945 şi este greu de crezut că în dec.1947 se mai aflau în puşcărie peste 1.000 de studenţi şi, mai ales, este şi mai greu de crezut că guvernanţii l-ar fi şantajat pe ignobilul rege că vor ucide 1.000 de oameni dacă el ar refuza să abdice, mai ales că Groza şi Dej ştiau foarte bine că pentru regele Mihai vieţile românilor nu aveau nicio valoare, căci dacă regele ar fi fost interesat de soarta românilor, ar fi avut multe prilejuri de a abdica – salvând de la moarte sute de mii de români – dintre

care menţionăm câteva:

— Ignobilul rege nu a abdicat în 1940, când camarazii săi, legionarii, au organizat şi efectuat masacrul de la Jilava, ucigând 64 de deţinuţi, (mulţi dintre ei foşti demnitarii ai statutului) asasinându-i şi pe N. Iorga şi V. Madgearu;

— Nici în 1941 regele Mihai nu a fost impresionat de masacrarea multor cetăţeni români de către legionari – în timpul rebeliunii legionare – şi nu a abdicat nici atunci când guvernul Antonescu, după înăbuşirea rebeliunii legionare, i-a redus regelui Mihai şi mai mult prerogativele;

— Regele Mihai nu a abdicat nici când, între 27 – 29 iunie 1941, a avut loc Pogromul de la Iaşi, care a fost unul dintre cele mai violente pogromuri din istoria evreilor din România, iniţiat de generalul Ion Antonescu, susţinut tacit de regele Mihai, secondaţi de autorităţile publice locale. Conform datelor prezentate de autorităţile române, în cele trei zile au fost ucişi 13.266 de evrei, mult mai mulţi decât cei 1.000 de studenţi, pe care, pretinde ex-regele Mihai, i-ar fi salvat de la moarte, prin abdicarea sa;

— Regele Mihai nu a abdicat nici când Antonescu a trecut Nistrul cu armata, trimiţând la moarte şi în prizonierat la ruşi sute de mii de români, care şi-au sacrificat vieţile pentru reichul

nazist, sau când Antonescu şi Iacobici au mascarat, ca represalii, zeci de mii de locuitori civili ai Odesei;

— Regele Mihai nu a abdicat nici când armatele române au fost zdrobite la Stalingrad;

— Regele Mihai nu a abdicat nici când armatele Imperiului sovietic au pătruns pe teritoriul României, ci, dimpotrivă, a ales calea trădării de la 23 august 1944, fugind în munţi imediat după ce proclamaţia trădării sale fusese radiodifuzată, el ascunzându-se în munţi deoarece se temea atât de vechii aliaţi (nemţii) cât şi de noii aliaţi (ruşii), ignobilul rege preferând să-şi pună la adăpost sigur „preţioasa" piele „regală", lăsând poporul la discreţia invadatorilor;

— Regele Mihai nu a abdicat nici în ianuarie 1945, când imperialiştii bolşevici au deportat în Siberia peste 50.000 de cetăţeni români, (etnici germani, trădaţi de două ori de Mihai, care era şi etnic german, ca şi saşii şi şvabii, şi era, ca şi ei, şi cetăţean român), el preferând să ignore complet suferinţele poporului, căci în 1945 „majestatea sa" făcea faimoasa „grevă regală" relaxându-se la Sinaia, „greva" urmărind doar realizarea doleanţelor personale ale trădătorului rege şi nu emanciparea poporului român;

— Regele Mihai nu a abdicat nici când românii sufereau

cumplit, din cauza secetei din 1946, şi nici atunci când mulţi români mureau de foame, în timpul foametei din 1947;

— Regele Mihai nu a abdicat nici în 1947, când guvernul a organizat înscenarea de la Tămădău şi a arestat toţi capii P.N.Ţ. – ului, condamnându-i la ani grei de lemniţă.

După cum se vede, glumiţa cu asasinarea celor 1.000 de studenţi demonstrează doar perfidia şi perversitatea ex-regelui Mihai şi nu este veridică, ba, mai mult, evidenţiază doar perfidia ex-regelui Mihai, care susţine această varianta suprarealistă doar pentru a manipula tineretul de azi, susţinând că regele, care nu a fost niciodată student, ar fi fost impresionat de soarta studenţilor din România. Perfidia lui iese şi mai mult în evidenţă, căci în închisorile regaliste (România era încă regat) nu erau numai studenţi, ci erau şi fruntaşii ţărănişti (de care regele-trădător nici nu aminteşte), legionari şi mulţi alţi cetăţeni români, care erau încarceraţi ca adversari ai sovieticilor. Mai mult, dacă această fantezistă variantă ar fi reală, înseamnă că ex-regele Mihai se autoîncriminează, căci acei studenţi au fost arestaţi în nov.1945, când „majestatea sa” se delecta la Sinaia şi nici măcar nu a solicitat guvernului Groza să-i elibereze din arest pe studenţii şi elevii arestaţi atunci, ba, mai mult, nici după ce „majestatea sa” s-a plictisit de „grevă” nu a manifestat îngrijorare pentru soarta

studenţilor şi nu i-a solicitat lui Groza să-i elibereze pe cei arestaţi.

Perfidia criminalui ex-rege Mihai iese şi mai mult în evidenţă, dacă vom face o paralelă între înscăunarea lui ca rege şi abdicarea tatălui său, din 1940, şi abdicarea sa din 1947. După cum se ştie, în septembrie 1940 generalul Ion Antonescu a organizat o lovitură de stat, obligându-l pe Carol al II-lea să abdice în favoarea fiului său Mihai, Antonescu proclamându-l rege pe Mihai.

Iată relatarea acelor momente, în versiunea ex-regelui Mihai:

„Reporter: La 6 septembrie 1940, Antonescu l-a obligat pe regele Carol să semneze actul de abdicare. Cum s-a întâmplat?

Regele Mihai: Foarte simplu şi rapid. Tata m-a chemat la Palat şi m-a anunţat că trebuie să părăsească ţara. Puţin mai târziu, în prezenţa Patriarhului Bisericii ortodoxe române Nicodim am depus juramântul şi am redevenit rege”.

Din această succintă relatare reiese foarte clar că Mihai a fost declarat rege de către Antonescu (pe care Mihai l-a trădat, la condamnat la moarte şi l-a executat) junele Mihai depunând jurământul numai în prezenţa patriarhului şi a lui Antonescu, el deveneind astfel rege neconstituţional, ilegitim, perversitatea

acestui personaj fiind şi mai clar conturată chiar de propriile declaraţii, căci în timp ce el a devenit rege fără a depune jurământul de credinţă în parlamentul României, aşa cum prevedea constituţia, avea tupeul să solicite consultarea poporului în cazul abdicării sale: „Nu se procedează aşa. Poporul trebuie să-şi exprime voinţa”, deşi în 1940, când a redevenit rege prin abdicarea forţată a tatălui său, nu a solicitat ca poporul român să aprobe prin referendum lovitura de stat antonesciano-legionară şi nici nu a solicitat consultarea poporului pentru validarea lui ca rege. Iată şi un alt pasaj din acel interviu al ex-regelui Mihai, în care, probabil tot involuntar, ex-regele criminal falsifică iar fără jena acele monede istorice, eroizându-se, deşi relatarea sa îl incriminează şi demonstrează laşitatea lui:

«„Am privit pe fereastră şi am văzut cum paza palatului fusese înlocuită cu militari din diviziile loiale comuniştilor şi îmbrăcaţi în uniforme sovietice. Asupra clădirii era îndreptată artileria. Nu am vrut să mă agăţ de putere cu preţul unor vieţi nevinovate şi am semnat manifestul. După ce mi-am depus semnătura, Groza s-a lovit peste buzunar, unde era un pistol şi mi-a zâmbit grosolan. „Nu mi-aş fi dorit o repetare a sorţii lui Antonescu”.»

Din acest pasaj se observă că ex-regele Mihai s-a temut mai mult pentru viaţa sa şi nu pentru soarta românilor, ex-regele mistificând realitatea, căci este greu de crezut că ex-regele Mihai avea aşa o privire ageră şi cunoştea după facies toţi militarii din garda palatului, mai ales că este cel puţin o dovadă de infantilism să afirmi că militarii români, loiali comuniştilor, erau îmbrăcaţi în uniforme sovietice. În acest caz ex-regele Mihai nu poate explica nicicând de unde ştia el că cei îmbrăcaţi în uniforme sovietice erau români şi nu sovietici, afiramţia sa contradictorie reliefând caracterul pervers al ex-regelui Mihai, căci puţin mai sus tocmai declara ca cei doi – Groza şi Dej – l-au rugat să iscălească actul de abdicare şi nu l-au şantajat, aşa cum afirmă în acest pasaj.

Iată şi abdicarea regelui Mihai, în varianta tatălui său, ex-regele Carol al II-lea. În jurnalul său, publicat de editura Curtea Veche în 2001 sub titlul: „Carol al II-lea, între datorie şi pasiune – Însemnări zilnice” ex-regele Carol al II-lea notează şi comentează la cald acele evenimente;

„O zi îngrozitoare, ce zi sfâşietoare: de la 5 d.a. bietul şi credinciosul Ribeiro telefonează că Reuters a comunicat că Mihăiţă (aşa îl alinta Carol pe fiul său – n.a.) a abdicat azi la 3. Vestea a căzut ca o măciucă pe capul nostru, am rămas,

literalmente, trăsnit. Reprezentantul lui Reuters a şi venit aci aducându-mi telegramele, cari dau oareşicari detalii. La 3 a iscălit abdicarea şi a dat o Proclamaţie către popor, iar unele veşti zic că la 4 va părăsi Bucureştiul. A şi fost proclamată Republica Democratică Populară, alias Sovietică. M-a apucat o furie auzind această ştire; cine dracu' l-a pus pe Mihăiţă să se întoarcă (fostul rege Carol se referă la faptul că fiul său s-a întors în România în noiembrie, deşi ar fi trebuit să rămână în Anglia, părăsind tronul fără a abdica – n.a.) ca, după o săptămână, să plece în condiţiile cele mai urâte şi dând către popor o proclamaţie ruşinoasă. Nu numai că abdică pentru el şi urmaşii săi, dar spune, în proclamaţie, că lasă poporului grija de a-şi alege felul cum doreşte să fie guvernat, considerând că monarhia este un obstacol serios în calea dezvoltării democratice a Ţării. Mă sufocă ideea că fiul meu, ca suveran, să poată să-şi puie iscălitura sub un document astfel redactat. Toţi luptăm pentru a arăta lumii că forma democratică nu numai că este compatibilă cu Monarhia dar că şi asta (probabil democraţia – n.a.) este, de fapt, mai garantată sub un severan, decât sub un preşedinte, care-i, totdeauna, un om de partidşi iată că acuma, Mihăiţă declară, sub iscălitură, contrariul şi în acelaşi timp, autentifică actul de naştere al republicii, formă de stat care nu

poate permite României de a trăi”. (sic).

…

„Dar aşa, mai ales cu acea nemaipomenită proclamaţie, posibilităţile lui morale sunt mult scăzute, chiar dacă abdicarea şi proclamaţia i-au fost smulse sub ameninţare. S-a pus în situaţia cea mai oribilă posibilă”.

Făcând abstracţie de derapajele caracteristice lui, Carol al II-lea analizează lucid abdicarea fiului său şi, deşi susţine că Mihai ar fi fost forţat să abdice, (aşa cum şi el a fost forţat de Antonescu şi de legionari) ex-regele Carol nu ezită să considere că vina pentru această ruşinoasă şi laşa abdicare îi revine fiului său, mai ales că din această pagină de jurnal reiese foarte clar că şi Carol al II-lea ştia că regele Mihai urma să fie debarcat, după cum rezultă indubitabil şi din următorul pasaj:

„Deci s-a încăpăţânat de a urma sfatul lui Churchill şi alţii, când Bevin, şi nu mai vorbesc de români, l-au făcut să înţeleagă că mai bine ar rămâne, în circumstanţele actuale, în străinătate. Se adevereşte vorba lui Beppo, că nu face parale să se întoarcă pentru 3 – 4 zile”.

După cum se vede, Carol al II-lea îl acuză dur pe fiul său Mihai, nu numai pentru că a acceptat să abdice, pentru el şi urmaşii lui, în cele mai ruşinoase condiţii, dar a avut şi un rol

important în procimarea republicii, deci altfel spus, fostul rege Carol al II-lea credea că dacă Mihai ar fi ales calea la fel de nedemnă, a părăsirii tronului fără a abdica, urmaşii săi ar fi putut revendica vreodată tronul României, însă, din cauza abdicării pentru el şi urmaşii săi, Mihai a exclus orice posibilitate legală şi morală ca el sau progeniturile sale să mai poată revendica vreodată tronul României, sau să invoce restaurarea monarhiei.

După cum se vede, criminalul ex-rege Carol al II-lea face apologia monarhiei, în general, şi a dinastiei de Hohenzollern, în special, „uitând" subit că regii României nu au fost niciodată garanţi ai stabilităţii politice şi nu au acceptat democraţia, monarhia nemţească din România fiind totdeauna împotriva manifestărilor democratice, pe care, deseori, le-a înăbuşit cu cruzime, fiind cea mai criminală dinastie din Europa. Astfel, în timpul domeniei lui au fost asasinaţi doi prim-miniştri, iar el a ordonat asasinarea capilor legionari etc; Carol I a asasinat ţăranii în timpul răscoalelor; Ferdinand a distrus România, i-a înstrăinat tezaurul, angajând-o într-un război în care nu trebuia să se implice; Mihai a fost şi legionar şi bolşevic şi l-a arestat pe Antonescu, l-a condamnat la moarte şi l-a executat etc.

Evident, perfidul Carol al II-lea nu se referă deloc la faptul că abdicarea fiului său ar fi fost plătită (aşa cum şi Antonescu

l-a plătit foarte generos pe Carol al II-lea, pentru a-l determina să abdice, Carol părăsind România cu un tren cu 10 vagoane) însă această posibilitate apare în unele relatări şi, probabil, este singura varianta reală.

În şedinţa extraordinară din 30 decembrie 1947 a guvernului, Petru Groza a declarat că monarhia devenise o piedică serioasă în calea dezvoltării poporului român (în realitate monarhia de Hohenzollern din România a fost tot timpul o piedica antidemocratică), dar mai ales, Groza declara că poporul a renunţat şi elegant şi decent la monarhie şi la dinastia de Hohenzollern. Probabil că aceste consideraţii ale lui Groza susţin varianta abdicării negociate şi nu forţate, aşa cum susţin xenofilocraţii.

De asemenea, Groza garanta că fostul rege va beneficia de grija guvernului României, pentru a părăsi ţara liniştit (răsplătit pentru trădărea de la 23 august şi pentru abdicare, probabil) iar Arhivele Securităţii Române menţionează clar că abdicarea regelui Mihai a fost negociată de Mihai cu guvernul comunist investit de el, şi deci ignobilul rege nu a fost şantajat. Mai mult, în arhive se menţionează că guvernul a respectat negocierile privind abdicarea regelui Mihai şi, în schimbul abdicării, i-a permis lui Mihai să părăsească România cu bunurile solicitate

de el şi însoţit de o parte din suita regală, însă regaliştii xenofilocraţi, perverşi, nici nu menţionează aceasta variantă a guvernului, susţinând aberanta şi ficţionalista variantă a şanatjării regelui.

Comuniştii români au respectat în mare parte această promisiune a lui Groza şi niciodată ex-regele Mihai nu a fost atacat dur, ba, mai mult, unele surse susţin că guvernele comuniste ale României i-ar fi asigurat ex-regelui Mihai o rentă substanţială, în toată perioada exilului, până în 1989, când ex-regele criminal şi trădător şi-a pus ignobila semnătura pe aşa-zisa declaraţie de la Budapesta, trădând iar poporul român, ceea ce l-a determinat pe Ceauşescu să-i anuleze renta.

Alte variante susţin că de fapt abdicarea tovarăşului rege nu ar fi fost negociată de guvernul României cu Mihai, ci direct de tovarăşii reprezentanţii ai lui Stalin, cu „regina-mamă” Elena, care ar fi negociat abdicarea fiului ei Mihai, sovieticii fiind dispuşi să suporte şi ei jumătate din renta regelui-trădător, urmând ca statul român să acorde cealaltă jumătate a rentei. Evident, ex-regele Mihai neagă această variantă şi susţine că varianta ficţionalistă a şantajului ar fi cea reală, însă nici autorităţile comuniste, nici ex-regele Mihai, nu au declarat vreodată cu ce bunuri reale a părăsit Mihai România, ex-regele

trădător, ca şi guvernul Groza, recunoascând doar că Mihai de Hohenzollern a părăsit România cu un tren special. Mihai susţine ca vagoanele nu conţineau valori materiale impresionante, însă nu divulgă ce conţineau totuşi acele vagoane şi, bineînţeles, nici autorităţile române nu au divulgat ce conţineau acele vagoane şi, mai ales, nu spun de ce au fost ataşate trenului acele vagoane, dacă erau goale, aşa cum susţine ex-regele Mihai. Totuşi, neoficial, se susţine că ex-regele Mihai ar fi avut în acele vagoane patru automobile de lux, o sumă modică în dolari şi o decoraţie (probabil decoraţia primită de la tov. Stalin, ca preţ al trădării României), precum şi alte bunuri în valoare de 500.000 de franci elveţieni, precum şi cele 42 de tablouri. În realitate regele Mihai a abdicat în schimbul unei înţelegeri financiare substanţiale, acordate cu largheţe de sovieticii care nu au uitat că regele Mihai a trădat poporul român la 23 august 1944, scurtând războiul antihitlerist prin sacrificarea vieţilor a sute de mii de români, care s-au jertfit pentru a contribui decisiv la expansiunea Imperiului stalinist până în centrul Europei. Sovieticii îi mulţumeau astfel trădătorului rege şi pentru că a oferit gratuit Moscovei Moldova de Est şi Bucovina de Nord – străvechi teritorii româneşti, furate de imperialiştii ruşi în trei rânduri (în 1812, Moldova de Est; în

1878 cele trei judeţe: Bolgrad, Cahul şi Ismail; în 1940 Moldova de Est şi Bucovina de Nord) – care nu au fost revendicate niciodată de ex-regele criminal şi vânzător de ţară şi nici de comuniştii români, instalaţi de el la cârma ţării, Moldova de Est şi Bucovina de Nord fiind cedate definitiv ruşilor de către regele trădător şi bineînţeles, şi de către toţi politicienii trădători, care au participat la marea trădare de la 23 august 1944: Maniu, Brătianu şi ceilalţi politicieni care au organizat puciul de la 23 august 1944.

Conform unei alte variante, nu comuniştii români au abolit monarhia nemţească din România, deoarece ei aveau doar rolul de executanţi ai ordinelor Kremlinului, care dorea şi a impus ca abdicarea regelui Mihai să se facă pe cale amiabilă, favorabilă şi demisionarului rege şi guvernului României, deci guvernul României a respectat înţelegerea dintre reprezentanţii regelui-trădător şi reprezentanţii Moscovei, proclamând Republica Populară Română, care de fapt era o republică de tip stalinist, impusă poporului român de către Stalin şi acceptată de regele Mihai, prin abdicarea sa benevolă şi ruşinoasă.

Se ştie că la 5 martie 1948, la hotelul Claridge din Londra, fostul monarh a susţinut un fel de conferinţă de presă, prin care încerca să se disculpe. După ce ex-regele Mihai afirma cu

perfidie că abolirea monarhiei din România ar fi fost un act de violenţă, care consolida politica Moscovei, de înrobire a poporului român ocupat de armata sovietică, ex-regele trădător declara:

„În aceste condiţii, nu mă consider legat în niciun fel de acest act care mi-a fost impus… „uitând" să menţioneze că întreaga politică românească a consemnat nenumărate acte de violenţa, împotriva poporului român, începând cu instituirea dinastiei xenocrate de Hohenzollern, în 1866, şi până la abdicarea sa, la 30 dec.1947. Acte de violenţă care, fie au fost generate de politicieni şi promulgate de regii României, fie au fost acte de violenţă împotriva poporului român, generate şi ordonate chiar de către regii României, precum trădărea de la 23 august 1944 etc.

Iată şi un alt pasaj din acea declaraţie a ex-regelui Mihai:

„Acest act mi-a fost impus cu forţa de către un guvern instalat şi menţinut la putere de o ţară străină, un guvern complet nereprezentativ al voinţei poporului român. Acest guvern a încălcat angajamentele internaţionale care îl obligau să respecte libertatea politică a poporului român, a falsificat alegerile şi a anihilat liderii politici democraţi care se bucurau de încrederea ţării" susţinea atunci ex-regele Mihai, „uitând"

subit să menţioneze că guvernul Groza, chiar dacă era menţinut la putere de armata de ocupaţie a Imperiului sovietic, fusese instalat chiar de rege. Şi mai perfidă este declaraţia ex-regelui criminal şi trădător, care susţinea că guvernul a falsificat alegerile din 1946 (însă nu menţiona că el validase acele alegeri, fără a fi obligat de ruşi sau de comuniştii români) şi a anihilat liderii politici democraţi (care erau atât de „democraţi" şi de „patrioţi" încât au colaborat şi cu fasciştii şi cu bolşevicii) „uitând" iar perfidul ex-rege că el a fost complicele comuniştilor la acea anihilare a partidelor istorice, fără a fi forţat de cineva, trădătorul ex-rege Mihai urmărindu-şi permanent numai propriile interese, aşa cum făcea şi atunci, la Londra, căci declaraţia din martie 1948 avea scopul de a-i mai cosmetiza faciesul politic de criminal şi trădător. Evident, ex-regele Mihai încă nu îl acuza public pe Winston Churchill de trădare şi nici nu menţiona marea nedrepate făcuta românilor de către „aliaţii" care uitaseră subit că România a avut un mare rol în înfrângerea nazismului.

Deşi în urma actului unilateral al regelui şi al guvernului Sănătescu, în august 1944 România s-a aliat practic cu marea coaliţie antihitleristă şi a luptat efectiv împotriva forţelor fasciste de pe teritoriul românesc chiar de la 24 august 1944,

pentru Stalin şi pentru „Aliaţi” România era doar o pradă de război, fiind considerată un stat duşman învins. Acest aspect antiromânesc al „Aliaţilor”, nomenţionat de ex-regele Mihai în acea conferinţă de la Londra, demonstrează că pentru ex-regele Mihai era importantă doar soarta sa, şi nu soarta poporului român.

Evident, în acea conferinţa ex-regele Mihai nu le amintea occidentalilor că şi pentru ei România a fost doar o pradă, pe care occidentalii au sacrificat-o ruşilor. Nici soarta prizonierilor români din imperiul sovietic nu a fost rezolvată de către rege şi guvernanţi, ex-regele Mihai „uitând” să denunţe în timpul conferinţei de presă că ruşii, ignorând convenţiile internaţionale, au reţinut în captivitate, mulţi ani după finalizarea războiului şi chiar după semnarea tratatelor de pace, militarii făcuţi prizonieri, precum şi saşii şi şvabii din România, deportaţi în Siberia, mulţi prizonieri şi deportaţi români murind în acele lagăre.

Evident, aşa-zisa conferinţă de presă a tot de fapt un discurs tendenţios, pro domo, şi fostul rege a refuzat categoric să răspundă la întrebările pertinente ale ziariştilor prezenţi, rămânând consecvent politicii duplicitare, specifice trădătorilor, însă consecinţa imediată a acestei declaraţii a fost sancţionată de

guvernul Groza cu retragerea cetăţeniei române ex-regelui Mihai.

Iată acum şi actul de abdicare pe care – susţin manipulatorii regalişti xenofilocraţi – ex-regele Mihai, criminalul vânzător de ţară, l-ar fi semnat deoarece s-ar fi temut pentru… soarta unor studenţi români!!!

„Mihai I-iu

Prin graţia lui Dumnezeu şi voinţa naţională

Rege al României

La toţi de faţă şi viitori, sănătate

În viaţa Statului român s-au produs în ultimii ani adânci prefaceri politice, economice şi sociale, cari au creiat noi raporturi între principalii factori ai vieţii de Stat.

Aceste raporturi nu mai corespund astăzi condiţiunilor stabilite de Pactul fundamental – Constituţia Ţării – ele cerând o grabnică şi fundamentală schimbare.

În faţa acestei situaţiuni, în deplină înţelegere cu factorii de răspundere ai Ţării, conştient şi de răspunderea ce-mi revine, consider că instituţia monarhică nu mai corespunde actualelor condiţiuni ale vieţii noastre de Stat, ea reprezentând o piedică serioasă în calea dezvoltării României.

În consecinţă, pe deplin conştient de importanţa actului ce

fac în interesul poporului român.

A B D I C

pentru mine şi pentru urmaşii mei de la Tron, renunţând pentru mine şi pentru ei la toate prerogativele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român libertatea de a-şi alege noua formă de Stat.

Mihai

Dat la Bucureşti, astăzi 30 Decembrie 1947”.

Acest act de abdicare a regelui Mihai este real şi legal, fiind incontestabil un act de voinţă, însă şi în acest act există un fals grosolan, acceptat tacit de guvernul Groza, căci Mihai nu a fost niciodată rege al României…” prin voinţă naţionala”, el fiind un rege nelegitim, întrucât „voinţa naţională” a fost doar voinţa lui I. Antonescu şi a legionarilor.

Regele Mihai nu a trădat poporul român la 30 dec.1947, căci atunci el a făcut singurul gest demn din viaţa lui, restituind poporului român ceea ce înaintaşii săi de Hohenzollern îşi însuşiseră prin rapt: libertatea românilor de a-şi alege singuri calea, de a-şi decide singuri soarta şi de a avea în fruntea ţării tot români, nu străini. În acest context, putem conchide că abdicarea regelui Mihai a fost singurul act demn din toată

domnia lui, cu acest prilej el restituind românilor demnitatea naţională şi libertatea decizională, întinată timp de 81 de ani de cei patru regi criminali ai dinastiei de Hohenzollern. Este clar că abdicarea în sine a regelui Mihai – pentru el şi pentru progeniturile sale – a fost singurul act demn din timpul domniei sale, prin care Mihai de Hohenzollern restituia românilor ceea ce xenofilocraţii criminali, liberalo-conservatori, răpiseră poporului român în 1866: deminatea naţională şi libertatea de a avea şi a alege conducători pământeni, adică cetăţeni români, nu prinţi second hand, precum prusacul Karl de Hohenzollern. Consecinţele foarte grave ale domniei regelui Mihai aveau să afecteze profund poporul român mulţi ani după abdicarea sa, mulţi români creduli ajungând în puşcăriile regimului bolşevic. Cei mai naivi dintre ei, care credeau că anglo-americanii vor dezlănţui un război civil şi în România, pentru a menţine monarhia (ca în Grecia) au plătit cu ani grei de puşcărie şi chiar cu propria lor viaţă pentru naivitatea de a-l susţine şi a lupta pentru cel care a trădat în orice ocazie poporul, armata şi România. După cum se ştie, deviza demagogică a dinastiei de Hohenzollern a fost celebra „Nihil sine de-o!” (nimic fără dumnezeu) însă în realitate deviza ex-regelui Mihai a fost celebrul dicton latin: „Ubi bene, ibi patria”. (unde-i bine, acolo

este patria), căci şi acum ex-regele Mihai se simte bine în Elveţia şi vine în România numai pentru a încasa arginţii trădării, când este scadenţa rentei comuniste, pe care statul roman o achită şi acum. Abdicarea regelui Mihai ar fi fost un gest remarcabil, pozitiv, dacă nu ar fi fost maculat de trădările repetate şi crimele împotriva poporului român, comise de rege în timpul domniei sale, însă, în condiţiile din 1947, abdicarea lui Mihai a produs şi multe efecte negative, căci Mihai părăsea ţara şi poporul, pe care le-a asuprit criminal, lăsându-le la discreţia unui prădător al momentului la fel de nefast poporului român: Imperiul sovietic, al cărui umil sclav fusese regele Mihai după 1944.

Iată şi o altă relatare, care demonstrează că în România forţele oculte (comuniste, neocomuniste, fasciste, neofasciste şi regaliste) s-au aliat pentru a mistifica adevărul din acea vreme:

«În 1939, când a început al Doilea Război Mondial, România s-a aliat cu Germania. Mareşalul Ion Antonescu a încheiat un pact cu Hitler, iar ţara noastră a început să vândă statului nazist diferite produse contra aur. În urma acestui comerţ, rezerva de metal preţios a Băncii Naţionale a României a ajuns, în 1944, la 244,9 tone, cea mai mare din istoria ţării. Generalul Emil Străinu susţine, în cartea „Exerciţii de

imaginaţie”, că, în acel an, de frica invaziei sovietice, tezaurul României a fost ascuns într-o grotă de lângă Mănăstirea Tismana (judeţul Gorj) şi nu s-a mai vorbit de el. O referire la uriaşa rezervă a reapărut în presa vremii abia în februarie 1947, când aurul a fost luat de la Tismana şi adus înapoi la Bucureşti, sub supravegherea armatei sovietice. După această dată s-a aşternut tăcerea până în 1953, când Banca Naţională a raportat că rezerva de aur a României era de 53,1 tone. Faţă de 1947, aveam un minus de 191,8 tone! Unde a dispărut acest aur? Nu există o poziţie oficială, dar unii istorici presupun că tezaurul ar fi fost luat de ruşi, ca plată a datoriei de război.

Libertatea,.ro din 24 octombrie 2010:

(Preluare din volumul „Exerciţii de magie”, semnat de generalul de brigadă Emil Străinu şi apărut anul trecut la Editura TRIUMF)»

Deşi manipulatorii regalişti xenofilocraţi se străduiesc să falsifice istoria reală a acelor timpuri, musamalizând adevărurile care îl incriminează pe ex-regele Mihai, nu va trece mult timp şi românii vor conştientiza că, de fapt, ex-regele Mihai nu a fost un erou anticomunist şi o victimă a comuniştilor, aşa cum îl prezintă istoricii xenofilocraţi, ci a fost cel mai criminal şi cel mai mare trădător al poporului român. Aliat fidel al lui Hitler

până în 1944, şi al bolşevicilor de la Kremlin, de la 23 august 1944 şi până la abdicarea sa, el se detaşează clar dintre regii României, fiind cel mai ignobil personaj al dinastiei de Hohenzollern, căci, prin acţiunile antiromâneşti susţinute de el în tot timpul domniei sale, s-a remarcat numai ca mare criminal: la începutul domniei, numai ca şi complice al legionarilor şi al lui Antonescu; ca mare trădător şi criminal de război, vinovat de crime de război şi crime împotriva poporului român şi chiar de crime împotriva umanităţii, prin complicitatea sa incontestabila la deportarea evereilor şi a ţiganilor în Transnistria; iar după 23 august 1944, responsabil unic şi pentru deportarea saşilor şi şvabilor în Siberia şi pentru sovietizarea României.

Iată şi câteva aprecieri negative ale trădării „regale” de la 23 august 1944, aparţinând unor occidentali:

H. Seton-Watson, „Revoluţiile Europei Răsăritene”: „Schimbarea de front a României, împreună cu hotărârea de la Teheran de a nu deschide un front în Balcani a decis soarta Europei Centrale, a determinat ca Rusia Sovietică să domine întreaga regiune, că anume noua ordine trebuie să fie o ordine comunistă. Pentru asta, Generalisimul Stalin a avut multe motive ca să-i acorde regelui Mihai cea mai înaltă decoraţie sovietică, ordinul Victoria”.

Forester: „Actul de la 23 august 1944 nu a adus niciun avantaj României, (nici Occidentului – n.a.) care a fost obligată să plătească despăgubiri de război mult mai mari decât cele plătite de Ungaria şi Slovacia, ţări care şi ele au participat la războiul împotriva Uniunii Sovietice”.

Generalul Allen F. Brooke, şeful Statului Major Imperial al Armatei Britanice: „Prin actul de la 23 august 1944, România a deschis ruşilor larg porţile şi a contribuit la ocuparea unei jumătăţi din Europa de către ruşi”.

După cum se vede, occidentalii, care în august 1944 erau entuziasmaţi de trădarea regală de la Bucureşti, şi-au revizuit în timp consideraţiile, conştientizând că trădarea regelui Mihai a fost favorabilă exclusiv Imperiului bolşevic, şi net defavorabilă imperiilor occidentale, care apoi şi-au revizuit atitudinea fată de regele-criminal şi trădător, acordându-i cognomenul de „regele roşu”, regele Mihai fiind primul rege care a sprijini atât un regim fascist, cât şi un regim comunist, legitimându-le pe fiecare prin decretele regale semnate de el.

Este clar că ex-regele Mihai este erou numai pentru sovietici, pentru comuniştii români şi pentru manipulatorii regalişti xenofilocraţi, nu şi pentru occidentalii care îl acuză tranşant de trădare, folosind însă culpabilizarea colectivă, uitând

să menţioneze că ex-regele Mihai a fost factorul coagulant al fascismului romanesc în 1940 şi al trădătorilor de la 23 august, culpa individuală a trădătorului rege Mihai fiind decisivă de fiecare dată. Ce demnitate poate avea un asemenea individ, care a fost regele unei ţări pe care a trădat-o ori de câte ori a avut ocazia? Ce fel de conştiinţă poate avea acest sinistru personaj, care ar vrea să lase moştenire multelor sale progenituri o ţară – România – pe care el a vândut-o: mai întâi germanilor, iar apoi ruşilor?

Manipulatorii regalişti xenofilocraţi actuali practică în continuare cultul personalităţii, printre ei regăsindu-se chiar şi politrucii de dinainte de 1989, care îl eroizau pe Ceauşescu, şi care, acum, îl eroizează pe ex-regele Mihai. Cultul personalităţii practicat de xenofilocraţii actuali este neschimbat, aceşti perverşi saltimbanci xenofilocraţi schimbând numai personajul criminal căruia îi dedică osanalele lor morbide, ei eroizânu-l acum nemeritat pe criminalul ex-rege Mihai şi pe progeniturile sale, tot aşa cum îl eroizau înainte de 1989 pe Ceauşescu.

Pentru a reliefa portretul imoralului ex-rege Mihai, trebuie să amintim că a doua domnie a regelui Mihai a debutat în urma loviturii de stat din sept.1940: cu regele în postura de camarad al legionarilor, până la rebeliunea legionară din ian.1941; a

continuat cu regele în postura de colaborator şi complice al dictatorului Antonescu, până la trădarea de la 23 august 1944; a sfârşit lamentabil cu regele în postura de colaborator şi complice al tovarăşilor bolşevici cominternişti din România şi, mai ales, de la Moscova, până în momentul abdicării sale, de la 30 dec.1947. Sfârşitul domniei regelui Mihai a fost generat tot de o lovitură de stat, iniţiată involuntar chiar de el, prin încredinţarea puterii supreme în stat celor mai înverşunaţi inamici politici ai săi, comuniştii, plagiindu-l pe tatăl său Carol, care a fost obligat să abdice chiar de către cei investiţi de rege: Antonsecu şi legionarii. Deşi istoricii regalişti xenofilocraţi şi chiar şi politicienii perfizi – regalişti de circumstanţă – oportunişti şi demagogi, vor să-l exonereze de răspundere pe regele-trădător şi criminal, invocând uneori chiar lipsa de discernământ a tânărului rege, în realitate toată activitatea regală a ex-regelui Mihai îl acuză pe trădătorul Mihai de crime împotriva poporului român, crime de război şi trădare a colaboratorilor săi şi a intereselor naţionale ale românilor. Lipsa de discernământ a tânărului rege invocată deseori nu era reală, el fiind atunci un personaj energic, cu deplin discernământ, fiind deci responsabil de faptele sale şi fiind tot timpul conştient de acţiunile sale, însă fiind el o fiinţă ignobilă, egotistă, a fost preocupat numai de

soarta sa, de huzurul său; deci eroizarea şi victimizarea lui de către xenofilocraţii regalişti nu se justifică în niciun fel, toate acţiunile sale ca rege incriminându-l pe el şi pe cei din jurul său, cărora regele le-a încredinţat puterea şi le-a legitimat acţiunile: deseori criminale şi mai mereu antiromâneşti.

MARILE PLAGIATE

Politicienii români au fost mereu teribil de limitaţi în gândire, deciziile lor politice fiind rareori originale, inventive, motivate de patriotism real, cel mai adesea deciziile politice ale elitei urmărind doar realizarea doleanţelor meschine, mercantile, personale şi partinice, ale politicienilor şi regilor, care să le permită să huzurească pe banii statului. Cele mai multe decizii ale politicienilor români au fost plagiate aproape total: fie dintr-o cazuistică internaţională (constituţiile României au fost mereu plagiate după alte modele) fie au fost plagiate după modele din istoria românilor, singurele momente politice originale fiind represiunile antiţărăneşti deosebit de sângeroase – din 1888 şi din 1907 – precum şi unele decizii politice specifice, de importanţă mai mică. Toate deciziile foarte importante pentru poporul român nu au fost originale şi nu au urmărit în principal emanciparea poporului român, ci doar realizarea doleanţelor elitei, în frunte cu regii României, toate

aceste decizii fiind însă viciate de palgierea unor decizii mai vechi, interne sau externe, multe dintre ele fiind cauzatoare de adevărate dezastre politice pentru poporul român, fiind impuse de puteri imperialiste străine, ostile statului român, dar acceptate fără rezerve de regii României. În acest sens, trebuie nominalizate: participarea României la al doilea război balcanic; participarea României la Primul Război Mondial; participarea României la Al Doilea Război Mondial, de partea ambelor tabere; sovietizarea României; privatizarea economiei socialiste după 1989 etc.

Într-o succintă trecere în revistă, vom analiza sumar numai plagierea loviturilor de stat şi a unor mari escrocherii economico-finaciare, care au fost realizate de regii României şi de către politicienii perfizi de azi, permanent venali şi predispuşi mereu la trădarea ţării şi la înstrăinarea avuţiei naţionale, pentru a obţine venituri oneroase pentru ei şi pentru progeniturile lor. Nu vom analiza şi plagierea constituţiilor, acest aspect nefiind important, întrucât toate constituţiile României au fost mai mult aparent democratice şi, oricum, nu au fost respectate niciodată de către conducătorii României – atunci când se invocau obligaţiile politicienilor şi drepturile „prostimii” însă au fost respectate în totalitate atunci când se stabileau obligaţiile

„prostimii” şi privilegiile elitei (regi, preşedinţi, miniştri, parlamentari, magistraţi, cler etc.) fiind însă deseori încălcate şi atunci, căci elita politică din România îşi acordă mereu chiar mult mai multe privilegii decât îi atribuie constituţia în vigoare.

LOVITURI DE STAT

Lovitura de stat de la 2/14 mai 1864 este considerată prima lovitură de stat din România, fiind însă şi total diferită de celelalte lovituri de stat, din timpul dinastiei de Hohenzollern, întrucât Cuza, prin dizolvarea Adunării Legislative a României, urmarea democratizarea ţării şi emanciparea poporului român, prin elaborarea unor legi democratice, novatoare şi temerare pentru acele vremuri, însă parlamentarii antireformişti se opuneau reformelor lui Cuza şi refuzau să legifereze reformarea ancestralelor legi feudale, aplicate atunci în România. În aceste circumstanţe, reformatorul Cuza a recurs la aceasta măsură dură, deoarece parlamentarii se opuneau legiferării reformei agrare, reformei electorale şi celorlalte reforme preconizate de Cuza. În contradicţie cu această lovitură de stat, care era necesară pentru a se realiza reformarea şi modernizarea României, celelalte lovituri de stat din România au urmărit doar acapararea şi consolidarea puterii de către o tabără elitistă, care urmărea doar realizarea propriilor interese şi nu democratizarea ţării şi

emanciparea poporului român.

LOVITURA DE STAT DIN FEBRUARIE 1866

Această lovitură de stat a fost organizată de Monstruoasa Coaliţie, care urmărea doar înlăturarea de la putere a lui Al. I. Cuza şi anularea reformelor realizate de el după 1864. A fost prima lovitură de stat organizată de elita antireformatoare, adversară hotărâta a lui Cuza, precum şi a reformelor realizate şi preconizate de Cuza, fiind deci nu numai prima lovitura de stat de acest tip din statul român întemeiat de Cuza, ci şi un malefic model care a fost plagiat în dese rânduri de politicienii români lipsişi de imaginaţie, de scrupule şi de patriotism, care urmăreau doar să obţină puterea prin lovitură de stat, şi de aceea trebuie menţionată ca fiind lovitura de stat iniţiatică a politicienilor din România, care justificau loviturile de stat cu sforăitoare şi demagogice sofisme patriotarde. Tocmai de aceea lovitura de stat din 1866 s-a constituit ca un malefic model de rezolvare demagogică şi facilă a crizelor politice semnificative care au afectat poporul român în timpul dinastiei de Hohenzollern şi după aceea. Caracteristica specifică a acestei lovituri de stat este tocmai trădarea intereselor naţionale, alienarea demnităţii naţionale şi chiar aservirea totală a României intereselor imperialiste ale unor mari puteri europene, care, în schimbul

avanatjelor politico-economice oferite lor de trădătorii regi şi politicieni din România, sprijineau meţinerea la putere a acestor elite xenofilocrate, trădătoare şi vânzătoare ale intereselor naţionale.

LOVITURA ANTICONSTITUŢIONALĂ

După cum se ştie, Carol I nu a avut urmaşi şi, în consecinţă, monarhia de Hohenzollern ar fi trebuit să înceteze, însă perfidul Brătianu nu a ţinut cont că şi Natura s-a opus înstrăinării demnităţii naţionale şi a hotărât cu de la sine putere că urmaşul lui Carol să fie cel mai nevolnic nepot al său, respectiv Ferdinand, şi nu prinţul Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen, fratele lui Carol, aşa cum prevăd cutumele dinastice. În acest sens, putem concluziona că şi desemnarea lui Ferdinand ca prezumtiv successor la tron s-a făcut tot printr-un abuz, un act neconstituţional, specific loviturilor de stat, Ferdinand devenind astfel prezumtivul moştenitor ilegitim al lui Carol I şi, apoi, regele nelegitim al României, ca şi Carol I.

Aceasta încălcare a constituţiei regaliste şi a cutumelor dinastice este plagiată acum şi de ex-regele tărădator Mihai, care, ca şi Brătianu, se substituie poporului român, ignoră arogant voinţa reală a poporului român şi consideră că voinţa sa

perfidă înlocuieşte de facto şi constituţia regalistă a României din 1923, şi cutumele dinastice acceptate de aproape toate dinastiile lumii, şi constituţia actuală a României, aprobata de poporul român prin referendum, şi, mai mult, are tupeul de a pretinde ca voinţa sa perversă să fie acceptată de români ca normă juridica constituţionala legală!!!

Evident, perfidul şi insalubrul ex-rege Mihai, maculat cu sângele românilor pe care i-a trimis la moarte chiar şi după ce renunţase la tronul României, recurge la adevărate scenarii ficţionaliste pentru a-şi justifica pretenţiile nelegale şi neîntemeiate de a redobândi tronul României, pe care l-a maculat cu prezenţa lui în fruntea ţării. Bineînţeles că ex-regele Mihai doreşte să restaureze dinastia de Hohenzollern nu legal, prin voinţa poporului, exprimată printr-un referendum, ci prin organizarea unei lovituri de stat, aparent legale, aşa cum s-a întâmplat în toate cazurile loviturilor de stat reuşite, care au fost legalizate post factum de către cei care le-au organizat şi au ieşit victorioşi. În acest sens, ex-regele Mihai susţine că nu recunoaşte legalitatea constituţiei regaliste din 1923 (pe care însă perfidul ex-rege Mihai o invocă atunci când susţine că ar fi fost forţat să abdice), nu recunoaşte nici legitimitatea actualei constituţii republicane a României şi, culmea perfidiei „regale”,

nu recunoaşte nici cutumele dinastice. De ce oare? Pentru că toate aceste norme (juridice sau cutumiare) îl descalifică şi nu-i permit să revendice acapararea României de către ex-regele Mihai şi, mai ales, de către progeniturile sale.

Iată explicaţia:

Ordinea de succesiune la tronul României, conform articolului 78 din constituţia regalistă din 1923, considerată cea mai democratică, îi exclude pe Mihai şi pe descendeţii săi de la succesiune.

În cazul dispariţiei tuturor reprezentanţilor de sex masculin ai Casei Princiare de Hohenzollern-Sigmaringen, sau în cazul refuzului acestora de a accepta tronul, tronul României devine vacant. În această situaţie, conform articolului 78, ultimul rege în funcţie are dreptul de a propune un prinţ străin dintr-o dinastie suverană princiară sau regală Vest-Europeană drept succesor la tron, supus aprobării Parlamentului, conform articolului 79. Parlamentului îi revine răspunderea finală, conform articolului 79, să aleagă un rege dintr-o dinastie domnitoare regală sau princiară Vest-Europeană, dacă acesta, conform articolului 77, s-ar angaja în prealabil să renunţe la credinţa catolică, să se convertească la religia ortodoxă şi să îşi crească urmaşii în religia ortodoxă, religia majoritară în

România.

După cum se vede, această constituţie conţine principiul legii salice (femeile sunt excluse ab iniţio de la succesiunea la tron) şi, conform principiului legii salice din 1923, ordinea de succesiune la tronul României, după abdicarea regelui Mihai este următoarea:

Prinţul Karl Friedrich de Hohenzollern (n. 1952)

Prinţul Alexander de Hohenzollern [2] (n. 1987) etc.

După cum se vede, în această listă întocmită de Hohenzollerni, redată fragmentar, nu figurează ex-regele Mihai şi nici progeniturile sale (toate sunt de sex feminin şi deci nu pot avea pretenţii, nici pentru ele şi nici pentru progeniturile lor), succesiunea la tronul României fiind stabilită după abdicarea regelui Mihai de către o întrunire de familie, prezidată de prinţul Frederic Victor, şeful casei princiare de Hohenzollern-Sigmaringen, care a şi fost declarat prezumtiv urmaş la tronul României, obţinând chiar şi acordul ex-regelui Carol al II-lea. În acest mod, casa princiara de Hohenzollern le retrăgea sprijinul celor doi foşti regi ai României (Carol al II-lea şi Mihai) şi nu îi mai susţinea pentru a redobândi tronul României. Atâta timp cât perspectivele restuarării dinastiei de Hohenzollern în România nu se întrevedeau, nu au existat

disensiuni dinastice, însă când, după 1989, s-a întrezărit posibilitatea restaurării criminalei dinastii de Hohenzollern, chiar şi printr-o lovitură de stat, ex-regele Mihai a intrat în vrie şi a atacat dur pretenţiile rudelor sale, mai ales că în acest demers era susţinut şi de aroganta sa soţie, Anna de Burbon-Parma, care dispreţuieşte poporul român chiar mai mult decât ex-regele criminal Mihai.

Sub presiunea catolicei sale soţii (neconvertirea Annei de Burbon-Parma la religia ortodoxă nu-i permite să devină regină a României) ex-regele Mihai a refuzat să desemneze un alt Hohenzollern ca prezumtiv moştenitor al tronului României şi, la sfârşitul anului 1997, când i s-a permis să revină în ţară, a desemnat-o pe prima sa născută, Margareta, succesoare la tronul României, sfidând deopotrivă: constituţiile democratice ale României; poporul român; chiar şi cutumele dinastice, care i-au permis în două rânduri să devină regele nelegitim al României. Pe data de 30 decembrie 2007, într-o ceremonie privată, ex-regele Mihai a promulgat noul statut al aşa-zisei Case Regale, în care se arată: „Coroana României va trece de la Şeful Casei Regale (adică de la trădătorul ex-rege Mihai – n.a.) la primul născut bărbat, (se spune că are un fiu legitim, dar nerecunoscut, întrucât nu a fost născut de Anna de

Burbon-Parma, ci de prima sa soţie legitimă – n.a.) şi, în lipsa unui bărbat, la prima născută femeie (adică fiica sa, Margareta – n.a.). „Numai ca prin acest aşa-zis statut, ex-regele Mihai a sfidat iar poporul român şi constituţia din 1923, ignorând cu dispreţ profund prevederea legii salice din acea constituţie.

Mai mult, la 10 mai 2011, pe fondul temerilor întemeiate, conform cărora unii reprezentanţi ai Hohenzollernilor germani ar dori să preia şefia aşa-zisei Case Regale române, ex-regele Mihai a rupt legăturile istorice şi dinastice cu Casa princiară de Hohenzollern-Sigmaringen, a schimbat ignobilul său nume de familie din „de Hohenzollern etc”. În „al României” renunţând totodată la titlurile nobiliare de Hohenzollern-Sigmaringen, care, oricum, nu-i aduceau niciun profit material. În acest context mercantil, ex-regele Mihai îşi atribuie cu arogantă maximă şi dispreţ profund faţă de poporul român, numele ţării pe care el a trădat-o, pretinzând să fie numit Mihai „al României”. Astfel, arogantul trădător al poporului român, ex-regele Mihai de Hohenzollern, mai umileşte o dată poporul român, renunţând pentru el şi urmaşii săi ignobili la titulatura princiara „de Hohenzollern” atribuindu-şi însă cu de la sine putere titulatura de Mihai al României, ca şi când România ar fi fost vreodată feuda teutonilor şi ca şi când el ar mai fi rege în

România. Mai mult, cu complicitatea antinaţionala a xenofilocraţilor politicieni români, ex-regele criminal Mihai acorda acest titlu nobiliar şi tuturor progeniturilor sale, ba chiar şi progeniturilor progeniturilor sale, şi o proclamă pe aroganta sa soţie regină a României, încălcând toate normele dinastice sfidând arogant poporul român care este mult prea tolerant cu trădătorii de ţară, cu criminalii şi cu denigratorii demnităţii naţionale. Totodată, ex-regele Mihai de Hohenzollern sfidează şi influenta B.O.R., căci legea fundamentală a regalităţii din România prevedea clar că familiile regilor României trebuie să renunţe la religia catolică şi să se convertească la religia ortodoxă, însă catolică Anna de Burbon-Parma, soţia sa, sfidează această prevedere şi refuză categoric să se convertească la ortodxism.

Constatând ulterior că fiica sa Margareta nu este acceptată ca viitoare suverană a României nici de către unii xenifilocraţi regalişti români, care invocă legea salică şi constituţia regalistă din 1923, ex-regele criminal mai sfidează toate cutumele dinastice şi toate constituţiile României, proclamându-l ca prezumtiv moştenitor al său pe un oarecare Nicholas, un englez născut de a doua fiică a ex-regelui Mihai. Acest nepot al ex-regelui Mihai nu întruneşte însă condiţiile „calitative”

princiare, prevăzute de constituţia regalistă din 1923, întrucât tatăl său nu are ascendenţă princiară, el fiind profesorul englez Robin Medforth-Mills, deci, conform ultimei constituţii regaliste din 1923, considerată cea mai democratică, Nicholas este exclus de la succesiune.

Contrar acestor realităţi, ex-regele Mihai l-a proclamat prinţ pe nepotul său Nicholas Medforth-Mills, schimbându-i şi numele englezesc în „Nicolae al României” şi, programându-l pe repede înainte, l-a determinat să înveţe rapid limba română, uitând să-l convertească şi la religia ortodoxă (aşa cum prevedeau toate constituţiile regaliste ale României), însă arogantul „prinţ” de sorginte englezească ignobilă a învăţat rapid o propoziţie uluitoare: „Vreau să fiu viitorul rege al României! „ca şi când, în sec XXI, românii ar mai fi la fel de naivi şi de primitivi ca în 1866 şi ar mai accepta să fie conduşi de tot felul de „prinţi” second hand, din Germania sau, mai nou, din Anglia.

Pentru liota xenofilocarată regalistă cea mai radicală, formată din xenomaniacii xenofilocraţi, nu contează că ex-regele criminal Mihai sfidează toate cutumele dinastice şi legile în vigoare în România; nu contează nici că Mihai de Hohenzollern a fost cel mai criminal dintre regii dinastiei şi cel

mai mare trădător al poporului român. Xenomaniacii xenofilocraţi români, practicând o furibundă campanie de falsificare a istoriei dinastiei de Hohenzollern, în general, şi, mai ales, o iresponsabilă şi criminală campanie furibundă de falsificare totală a istoriei domniei celui mai criminal dintre Hohenzollerni, practică imundul cult al personalităţii, eroizându-l pe ex-regele Mihai, pentru a justifica antinaţionala iraţională xenocraţie. Toate aceste falsuri istorice sunt folosite cu perfidie de xenomaniacii xenofilocraţi regalişti pentru a ascunde crimele împotriva poporului român, săvârşite de criminalii regi în cei 81 de ani ai dinastiei de Hohenzollern. Pentru a-i eroiza pe aceşti criminali, în scopul manipulării poporului român, şi pentru a determina creşterea simpatiei poporului fată de criminalul ex-rege Mihai, xenomaniacii xenofilocraţi regalişti îl victimizează şi îl eroizează pe cel mai criminal dintre regii României, dar, datorită avântului actual al tehnicilor informaţiei, care nu mai facilitează cenzura totală, tot mai mulţi români au acces mai facil la cunoaşterea realităţilor istorice ale dinastiei de Hohenzollern; realităţi ascunse de regalişti de la întemeierea dinastiei şi până în prezent, şi ascunse chiar şi de către comunişti, după abdicarea regelui Mihai. În aceste condiţii, este de înţeles – dar nu trebuie să fie şi acceptată

– furibunda campanie antirepublicană a xenomaniacilor xenofilocraţi regalişti români, care au conştientizat că deşi ei folosesc intens cele mai moderene tehnici de manipulare, popularitatea ex-regelui Mihai şi a progeniturilor sale este la cote de avarie. Dispunând după bunul lor plac de fonduri bugetare, puse la dispoziţie de xenofilocraţii guvernanţi iresponsabili, care încalcă vădit constituţia ţării, pe care au jurat credinţă statului român, iresponsabilii politicieni români pun la dispoziţia xenomaniacilor xenofilocraţi chiar posturile publice de radio şi de televiziune, pe care xenomaniacii le folosesc cu mârşăvie, pentru a permanentiza în mentalul colectiv al românilor ignobilele personaje ale criminalei dinastii de Hohenzollern. Cu toate că aceşti psihopaţi infiltraţi în mass-media politizează televiziunea şi radioul publice (acţiune interzisă de legile actuale) dinastia de Hohenzollern pierde simpatia românilor şi în prezent, căci, cu toată campania de manipulare agresivă, de denigrarea a formei republicane, purtată de xenomaniacii xenofilocraţi regalişti, Hohenzollernii nu mai sunt simpatizaţi nici de 10 % din populaţia României.

Trebuie să consemnăm că, cu complicitatea vădita sau tacită a politicienilor corupţi, (monarhia este garantă a corupţiei) xenomaniacii xenofilocraţi hohenzollernişti din România se

străduiesc să legitimeze în fel şi chip această noua tentativă de lovitură de stat, preconizată de ex-regele Mihai la 30 dec.2007, care şi-a permis să elaboreze deja germenii viitoarei lovituri de stat, prin aşa-zisul statut al casei regale, prin care ex-regele Mihai doreşte să-şi instituţionalizeze puterea în România. Pentru el şi pentru progeniturile sale şi chiar şi pentru progeniturile progeniturilor sale, instituind, modificând şi susţinând aberantele cutume dinastice, atunci când îi sunt favorabile, dar încălcându-le dispreţuitor atunci când îi sunt potrivnice şi îi îndepărtează de la tronul României, pe el şi pe urmaşii lui.

După cum se vede, deşi ex-regele Mihai mai este rege numai în morbida sa imaginaţie şi în mentalul colectiv la xenomaniacilor xenofilocraţi din România, ex-regele Mihai se substituie poporului român şi îşi permite să prefigureze poporului român un viitor sumbru. Revoltătoare este nu numai atitudinea ex-regelui Mihai şi a xenomaniacilor xenofilocraţi, ci şi atitudinea sfidătoare a politicienilor români, (regalişti sau republicani) care acceptă şi susţin cu laşitate această tentativă de lovitură de stat, pusă la cale de ex-regele Mihai şi de xenomaniacii xenofilocraţi, care uită însă că poporul român are dreptul inalienabil de a-şi hotărî singur viitorul. În acest context, este clar că această tentativă de lovitură de stat reprezintă de fapt

un grav atentat la viitorul românilor şi al României şi trebuie stopată până nu este prea târziu, împiedicând astfel o nouă aleinare xenocrată a poporului român: dorită de ex-regele Mihai şi de xenomaniacii xenofilocraţi români, care aşteaptă cu perfidie momentul prielnic lor, pentru a declanşa o reală lovitură de stat, care să faciliteze restaurarea criminalei dinastii de Hohenzollern în România.

LOVITURA DE STAT DIN 1888

Această lovitură de stat a fost organizată de „Opoziţia unită”, care urmărea să obţină puterea printr-o lovitură de stat, întrucât I.C. Brătianu nu era dispus să renunţe la putere, atâta timp cât era susţinut de Carol I. Se ştie că Brătianu s-a meţinut la putere cu sprijinul nedisimulat al suveranului, care accepta tacit falsificarea rezultatelor reale ale preoceselor electorale, prin care liberalii brătienişti erau desemnaţi de către Carol mereu învingători. Astfel, liberalii brătienişti au deţinut abuziv putea executivă peste un deceniu. Pentru a avea acces la putere, „Opoziţia unită” a iniţiat şi organizat mai întâi ample mişcări antibrătieniste, antiguvernamentale, invocând încălcarea constituţiei de către rege şi de către Brătianu. De fapt erau mişcări sociale reale, dar care erau manipulate cu perfidie de „Opoziţia unită”, care urmărea ca prin manipularea acestor

mişcări sociale să obţină avnatjele politice dorite. Aceste ample mişcări sociale iniţiate de „Opoziţia unită” aveau să culmineze însă cu răscoala ţăranilor din 1888, declanşată, după unele surse, chiar de „Opoziţia unită”.

După cum se ştie, această lovitură de stat, declanşată ca o mişcare socială, a fost de fapt un bumerang politic, întrucât Brătinau, care nu a mai fost susţinit de Carol I, şi-a dat demisia, iar criminalul rege Carol I a încredinţat puterea „Opoziţiei unite” încălcând constituţia. „Opoziţia unită”, avidă de putere, nu a mai protestat împotriva încălcării constituţiei de către rege şi s-a dedat la samavolnicii anticonstituţionale, reprimând sângeros răscoala ţăranilor. După ce răscoala a fost înăbuşită în sânge, „Opoziţia unită” a fost acuzată de ipocriţii liberali de genocidul ţărănesc, deşi guvernanţii „Opoziţiei unite „au fost susţinuţi şi de liberali pentru a dezamorsa răscoala, care, de fapt, a fost generată chiar de exploatrea nemiloasă a ţăranilor în timpul lungii guvernări liberale şi, chiar dacă ţăranii au fost asasinaţi de „Opoziţia unită”, ajunsă intempestiv şi neconstituţional la guvernare, vina declanşării şi reprimării răscoalei de la 1888 aparţine deopotrivă tuturor politicienilor vremii, în frunte cu criminalul rege Carol I.

Această lovitură de stat a fost plagiată în iarna 2011 –

2012, când, la Bucureşti şi în alte oraşe mari din ţara, au avut loc interminabile proteste, (aparente mişcări sociale, dar în fapt ample manifestări politice anti Băsescu) organizate tot de opoziţia unită, redefinită ca U.S.L. (Uniunea social-liberala). Deşi U.S.L. a beneficiat de o organizare tipic stalinistă şi a folosit intens mass-media pentru a incita populaţia ţării, nu a reuşit să înşele vigilenţa poporului, cei care ieşeau zilnic în pieţe fiind numai nişte indivizi plătiţi de organizatori, populaţia României conştientizând rapid că acele demonstraţii erau regizate de opoziţia care urmărea numai scopuri politice, opoziţia fiind la fel de indiferentă ca şi puterea faţă de doleanţele reale ale populaţiei. Cu toate acestea, în 2012 U.S.L. a reuşit să demareze o lovitură de stat, prin realizarea unei majorităţi parlamentare, care i-a permis să organizeze suspendarea preşedintelui Băsescu, invocând cu perifidie încălcarea constituţiei de către preşedinte. Pentru ca suspendarea să fie efectivă, era necesar ca şi Curtea Constituţională a României să se pronunţe în favoarea sau contra acestei iniţiative a U.S.L. Şi – prin manipulare magistraţilor de la C.C.R. – s-a obţinut un verdict aparent legal, prin care preşedintele Băsescu era acuzat că ar fi încălcat constituţia. U.S.L. Şi C.C.R. nu urmăreau însă latura juridică a încălcării constituţiei şi, eventual,

condamnarea penala a preşedintelui, ci urmăreau doar obţinerea unor avanatje politice, care să permită doar destituirea preşedintelui Băsescu. În acest scop, a fost organizat un referendum (pentru a crea aparenţa unei legalităţi) şi, cu toate că rezultatele reale ale referendumului au fost falsificate de U.S.L., nu s-a obţinut numărul legal de voturi, necesar pentru destituirea preşedintelui, şi atunci U.S.L. a încercat să măsluiască şi mai mult rezultatele votului, falsificând post factum listele de alegători, pentru a se realiza cvorumul constituţional. Deşi până la urmă U.S.L. a făcut pasul înapoi, renunţând la demiterea neconstituţională a preşedintelui, U.S.L. a preluat puterea şi a organizat alegerile din 2012. Preşedintele a rămas în funcţie, însă această eşuată tentativă de lovitură de stat a şifonat imaginea României, occidentalii considerând că România este o ţară cu grave carenţe democratice, perpetuate de către toţi politiceinii care ajung la guvernare.

Rezultă că tentativa de lovitură de stat din 2012 a fost plagiată integral după lovitura de stat din 1888 şi, ca şi atunci, cei care au iniţiat-o şi au organizat-o au ajuns la putere, dar acţiunile anticonstituţionale ale U.S.L. nu fost urmate şi de ample revendicări şi mişcări sociale, ca în 1888.

LOVITURA DE STAT DIN 1930

Această lovitură de stat nu se deosebeşte de alte lovituri de stat iniţiate chiar de familia regală din România, şi ar putea fi definită ca o lovitură antidinastică, precum: lovitura de stat prin care I.C. Brătianu l-a desemnat pe nevolnicul Ferdinand prezumtiv moştenitor; lovitura de stat prin care moştenitorul legal al lui Ferdinand, Carol, a fost îndepărtat de la succesiune de omniprezentul şi perfidul xenofilocrat I.I.C. Brătianu… Se ştie că după moartea lui Ferdinand, perifizii politicieni români l-au încoronat rege pe minorul Mihai, instituind regenţa, însă Carol a contestat această îndepărtare de la tron şi, cu ajutorul lui Maniu, a organizat lovitura de stat din 1930, prin care l-a detronat pe fiul său minor şi s-a proclamat rege, în ciuda opoziţiei furibunde a liberalilor. Dintre toţi regii României, Carol al II-lea a iniţiat cele mai dure lovituri de stat, el fiind adeptul absolutismului regal, căci următoarea lovitură de stat iniţiată de Carol a fost lovitura de stat din 1938, prin care Carol a înfiinţat partidul unic, el fiind şi primul dictator legal al României. Domnia lui Carol al II-lea s-a încheiat tot printr-o lovitură de stat, în 1940, iniţiată şi realizată chiar de cei cărora Carol le încredinţase puterea: legionarii şi Ion Antonescu. Aceştia l-a obligat pe Carol al II-lea să abdice în favoarea fiului său Mihai, care a redevenit rege, însă neconstituţional şi deci

nelegal.

LOVITURILE DE STAT ALE REGELUI MIHAI

Tânărul rege a moştenit de la tatăl său dispreţul fată de constituţie şi fată de poporul român, domnia lui începută prin lovitura de stat din 1940 fiind marcată de alte lovituri de stat, după cum urmează:

— Lovitura de stat din ian.1941, cunoscută în istorie ca rebeliunea legionară;

— Lovitura de stat din 23 august 1944, cunoscută în istorie ca MAREA TRĂDARE DE LA 23 AUGUST sau, conform comuniştilor români, Marea revoluţie antifascistă şi antiimperialistă;

— Abolirea monarhiei în 1947, care este considerată de ex-regele Mihai tot o lovitură de stat, deşi în realitate el a renunţat de bunăvoie la tronul României, în schimbul unei substanţiale sinecuri, însă deoarece prin abdicarea regelui Mihai s-a întemeiat republica, mulţi istorici consideră că şi momentul 30 dec.1947 trebuie considerat tot o lovitură de stat, regizată vădit de imperilaiştii sovietici, care ocupau atunci România.

Ultima lovitură de stat din istoria României este cunoscuta lovitură de stat din dec.1989, numită încă impropriu „revoluţie”, deşi acele ample mişcări ale populaţiei au fost regizate şi

manipulate de cei care au organizat lovitura de stat, demarată la Timişoara printr-un simulacru de mişcare populară, regizat de securitate şi de eşalonul doi al P.C.R.

După cum se observă, viaţa politică în România dinastică (între detronarea lui Cuza din 1866 şi abdicarea regelui Mihai, din 1947) a fost deosebit de agitată, fiind marcată de dese lovituri de stat, organizate de camarilele regale, regii de Hohenzollern ai României fiind copleşiţi de venalitatea şi rapacitatea specifice Hohenzollernilor, ţelurile reale ale lor fiind doar îmbogaţirea Hohenzollernilo, prin sărăcirea poporului şi chiar prin alienarea demnităţii naţionale a poporului român şi a independenţei ţării, pe care le ofereau cu dezinvoltură celui care le plătea mai bine trădarea.

MARI ESCROCHERII FINANCIARE

De-a lungul timpului, achiziţiile de tehnică militară de către armata româna au generat dese controverse şi scandaluri politice, prezentate uneori şi de mass-media. Încă din secolul al XIX-lea, când aveau loc primele tentative de creare a unor forţe armate moderne în România, scandalurile financiare, suspiciunile de fraudă bugetară şi acuzaţiile de corupţie, făcute de regulă de opoziţie, vizau calitatea precară a materialelor achiziţionate, preţurile exagerate, plătite de statul român etc.

Modalităţile utilizate erau aceleaşi, fiind plagiate şi în prezent de politicienii (i) responsabili: costuri umflate, şpăgi oculte şi comisioane „legale”, licitaţii falsificate, clauze total nefavorabile statului român şi, mai ales, cumpărarea prin intermediari dubioşi, care cumpărau ieftin de la vânzătorul iniţial şi revindeau foarte scump statului român.

În acest context, menţionăm câteva astfel de afaceri dubioase, derulate de oficialităţile din România postdecembristă:

„Afacerea Motorola”, care s-a derulat în 1990, sau „Afacerea Puma” din anul 1995 etc, iar în continuare vom analiza două cazuri aproape identice, mai importante, prin care statul român a fost fraudat în timpul dinastiei de Hohenzollern, cu complicitatea regilor, modalităţile de atunci fiind plagiate şi de guvernanţii postdecembrişti.

AFACEREA STROUSBERG

Cel mai probabil, poporul român, exploatat nemilos de politicienii lipsiţi de scrupule, care au condus şi conduc România, nu va afla niciodată toate detaliile legate de cele mai oneroase contracte ale statului, precum contractul dintre statul român şi firma Strousberg, sau contractul cu firma americană Bechtel, însă o analiză paralelă între cele două mari escrocherii,

chiar succintă, dezvăluie că oneroasa afacere Bechtel a fost plagiată în totalitate după la fel de oneroasa afacere Strousberg, deşi între cele două mari escrocerii este o mare distanţă în timp.

Deşi Carol I a fost prezentat de către pucişti de la 1866 drept garantul legalităţii şi al corectitudinii politice, implicarea sa directă – încă de la începutul domniei sale – în megaescrocheria financiară denumită „Afacerea Strousberg „demonstrează foarte clar că soluţia imorală a domnitorului străin pe tronul României a fost ab iniţio o soluţie antiromânească, deosebit de păguboasă pentru finanţele statului şi deosebit de profitabilă pentru familia lui Carol I şi pentru corupţii politicieni xenofilocraţi.

Perfidia lui Carol iese şi mai clar în evidenţă, dacă avem în vedere că această megaescrocare a statului român a fost pusă la cale de Hohenzollerni încă înainte de instalarea prusacului Karl ca domn al României, căci încă de la investirea lui ca domn, la 10/22 mai 1866, cu prilejul depunerii jurământului în faţa Parlamentului, Carol ţine o cuvântare în care îşi expune propriul sau program dibolic de transformare a României într-un stat european, subliniind cu perfidie, printre altele, că pentru atingerea acestui deziderat major al modernizării ţării, este necesară construirea unei reţele de căi ferate, el declarând

ipocrit atunci: „Este cel mai bun mijloc de a activa producţia, de a favoriza traficul şi de a favoriza răspândirea luminilor”…

Numai că evoluţia demersurilor princiare pentru modernizarea României demonstrează că, de fapt, prusacul urmărea doar îmbogăţirea familiei sale, acest aspect antiromânesc, acest atentat la finanţele ţării, fiind demonstrat de modalităţile nelegale prin care s-a realizat concesionarea acestui proiect, (deosebit de păgubos pentru statul român), unui consorţiu prusac, condus de către Heinrich Strousberg.

După cum se vede, proaspătul principe prusac nu a pierdut timpul şi, dând dovadă de oneroasă celeritate germană, a demarat cea mai mare escrocherie a timpului, care i-a permis lui Carol să fure bani publici până în 1889, când statul român a răscumpărat de la oneroşii investitori toate drepturile cedate lor de către criminalul Carol.

Consorţiul condus de Heinrich Strousberg a primit în 1868 din partea statului român dreptul de a construi calea ferată pe ruta Roman-Bucureşti-Vârciorova, în lungime totală de 914,8 kilometri, pe care consorţiul se obliga să o construiască într-un cincinal, obţinând totodată şi concesionarea pe 99 de ani a exploatării liniei ferate respective.

Intenţia lui Carol de a înzestra România cu o reţea

feroviară amplă era considerată în acel moment ca fiind deosebit de necesară, atât pentru populaţie, cât şi pentru statul român şi, de aceea, populaţia şi politicienii xenofilocraţi au salutat cu entuziasm această iniţiativă princiară a lui Carol, considerând-o o iniţiativă altruistă a şefului statului, care astfel se implica personal în emanciparea poporului român. Poporul nu ştia însă că în spatele acestui program al lui Carol, aparent altruist, se aflau atât interesul major al noului suveran de a căpăta un oarecare prestigiu intern ca domnitor al României, cât şi interesle financiare enorme ale consorţiului condus de Strousberg, care nu era interesat de emanciparea poporului român, ci era interesat de fraudarea finanţelor statului român.

Şi atunci orice concesiune publică din România trebuia făcută, conform constituţiei, doar prin organizarea de către statul român a unor licitaţii publice internaţionale. Guvernul de atunci s-a conformat prevederilor constituţionale şi a organizat o licitaţie internaţionala, la care s-au înscris mai multe companii străine – o companie spaniolă şi alte câteva companii austriece – dar, înainte ca licitaţia să aibă loc, Carol I a impus dictatorial guvernului un concurent-surpriză, adică tocmai consorţiul prusac B.H. Strousberg, la care deţineau acţiuni personaje marcante din marea nobilime germană, printre care: prinţul

Hugo de Hohenlohe, prinţul Carol Anton de Hohenzolern-Sigmaringen, adică tatăl noului domnitor al României, ceea ce domonstrează indubitabil că afacerea Strousberg a fost, de fapt, o afacere a familiei de Hohenzollern, iniţiată şi regizată de către această perfidă familie prusacă, aleasă de I.C. Brătianu pentru a fi stăpână absolută peste destinele multor generaţii de români.

Guvernul a acceptat fără rezerve această ingerinţă samavolnică a lui Carol şi a încheiat cu Strousberg cel mai păgubos contract posibil, care favoriza consorţiul şi obliga statul român să plătească lucrările la preţuri fictive, de câteva ori mai mari decât erau preţurile reale practicate atunci în Europa. Carol I, încurajat de obedienţa guvernului, mai comite o nouă ingerinţă, patronând direct escrocheria, asociindu-se cu Ambronn, şambelanul tatălui său, pe care l-a numit consilier al său şi chiar reprezentant al statului român, acordându-i străinului Ambronn puteri discreţionare în gestionarea banului public al României.

Evident, această escrocherie „princiară” era legalizată de către politicienii xenofilocraţi, obedienţi prusacului, printr-o lege publicată în Monitorul Oficial din 22 septembrie, care prevedea construirea următoarelor linii ferate de către consorţiul

„princiar” Strousberg:

1. Roman – Mărăşeşti – Tecuci, cu ramificaţia Tecuci – Bârlad

2. Galaţi – Brăila – Buzău – Ploieşti – Bucureşti

3. Bucureşti – Piteşti – Slatina – Craiova – Turnu Severin – Vârciorova

Costul pe kilometru al reţelei feroviare urma să fie de 270.000 lei aur, adică un total de 247.000.000 de lei pentru lungimea magistralei de 914,8 km., inclusiv întregul inventar fix şi mobil, însă din acest contract se vedea că valoarea pe kilometru de cale ferată, impusă de firma austraică, era de câteva ori mai mare decât valoarea oferită de firmele concurente – spaniolă şi austriece – eliminate abuziv de Carol I din competiţie.

Lucrările au început, însă, până în 1871, H.B. Strousberg construise într-o manieră neprofesionistă doar două tronsoane de cale ferată, nefinalizate integral – Bucureşti-Brăila şi Galaţi-Roman – care aveau multe întreruperi, astfel că niciun traseu nu putea fi utilizat în întregime, pentru că nu era finalizat. Atunci, presa controlată de opoziţie, ca şi parlamentarii liberali, a început o campanie de denunţare a modului fraudulos în care consorţiul prusac proiectase şi executase calea ferată,

acuzându-l fără nicio reţinere pe prusacul Carol I că a patronat o mare escrocherie, deosebit de păguboasa pentru statul român, scandalul amplificându-se atunci când s-au aflat o mulţime de amănunte ascunse de guvernul conservator. În timp, scandalul s-a amplificat enorm, transformând o afacere comerciala într-una politică, ajungându-se până acolo încât s-a solicitat abdicarea lui Carol I, mai ales când s-a aflat şi s-a dovedit că Ambronn, protejatul lui Carol, se făcuse nevăzut, iar banii escrocaţi României de consortiul Strousberg fuseseră împărţiţi între nobilii protectori prusaci ai lui Strousberg, printre care se găsea şi Carol Anton de Hohenzolern-Sigmaringen, tatăl lui Carol I.

Scandalul Strousberg a devenit internaţional şi politic, prin implicarea cancelarului prusac Bismarck, care a obligat consorţiul să plătească României 6 milioane de franci, (sumă infimă) însă pe plan intern, guvernanţilor obedineţi lui Carol, daţi în judecată de opoziţia parlamentară pentru fraudarea statului român, li s-au retras acuzaţiile, mai ales că însuşi kaiserul german l-a absolvit şi pe Carol I se responsabilitatea patronării acestei megaescrocherii.

Mai mult, Germania, adevărata patrie a principelui Carol I, a exercitat presiuni politice în 1880, pentru a determina

guvernul României să răscumpere de la onerosii investitori germani calea ferată Vârciorova – Roman, (preluată după falimentul Strousberg de un grup de bancheri germani, din anturajul cancelarului Bismarck), Germania ameninţând că în caz contrar nu va recunoaşte independenţa României. Toată această megaescrocherie s-a încheiat definitiv în ianuarie 1889, când statul român a răscumpărat de la concesionari liniile ferate, devenind proprietarul acestora, însă Carol I şi guvernanţii obedienţi lui nu au fost acuzaţi oficial şi nu au răspuns niciodată pentru organizarea, patronarea şi derularea acestei megaescrocherii antistatale antiromâneşti, tot aşa cum şi în prezent niciun politician român nu este acuzat de organizarea unor escrocherii de tipul Stroussberg, cum este faimoasa megaescrocherie Bechtel.

Trebuie menţionat că între 1873 şi 1883 prusacul Carol I construieşte la Sinaia unul dintre cele mai luxoase castele – castelul Peleş – ca reşedinţă a domnitorului, însă nimeni nu divulgă de unde a avut Carol enormele sume de bani care au fost necesare pentru edificarea acelui măreţ şi foarte scump castel, care, la vremea inaugurării, era unul dintre cele mai moderne construcţii civile din lume. Neoficial se susţine că sursele financiare care au contribuit al edificarea acestui măreţ castel ar

fi fost asigurate tocmai de către frauduloasa afacere Srousberg.

La fel de păguboasă pentru statul român a fost însă şi construirea faimoasei cetăţi a Bucureştiului, construită de Carol I ca o centură de fortificaţii în jurul capitalei, care a fost complet inutilă pentru statul român, dar probabil că a asigurant fraudarea statului de către regele Carol I, pentru ca el să-şi poată finanţa din bani publici construcţia măreţului castel de la Sinaia.

Tot la fel s-a procedat şi în cazul escrocheriei Bechtel, singura deosebire fiind aceea că afacerea Strousberg a fost regizată de conducătorul încoronat al României, Carol de Hohenzollern, iar escrocheria Bechtel a fost regizată de prim-ministrul României, Adrian Năstase, care, ca şi Carol, a atribuit firmei Bechtel, tot fără licitaţie internaţionala, încălcând legea, un contract la fel de oneros conceput şi la preţuri mult peste media preţurilor oferite de alte firme, deosebirea mai importantă fiind că în 1868 megaescrocheria Strousberg era susţinută de teutonii lui Carol I, iar megaescrocheria Bechtel este susţinută de S.U.A.

Iată câteva detalii ale escroceheriei Bechtel, negociată de Adrian Năstase şi renegociată de Călin Popescu Tăriceanu:

După mai mult de un deceniu de la demararea afacerii, cel mai păgubos contract al României se prezintă ca fiind una dintre

cele mai mari escrocherii contemporane, organizate de politicienii români, statul român plătind firmei Bechtel aproape 1,5 miliarde de euro, adică mai mult de jumătate din valoarea iniţială a contractului, firma americană construind în acest interval de timp numai 52 de km din cei 415 km ai autostrăzii Transilvania, în tronsoane separate, nefuncţionale, la fel ca şi în cazul căii ferate. Un calcul simplu arată că 1.470.000.000 de euro: 52 km = 28.269.230 euro /km de autostradă, adică un preţ chiar şi de zece ori mai mare decât preţurile practicate în unele ţări în care politicienii nu sunt atât de corupţi ca în România. Această megaescrocherie a fost partonată succesiv de guvernele Năstase, Tăriceanu şi Boc. Ca şi în sec. XIX, politicienii români, responsabili de fraudarea statului român prin această nouă megaescrocherie, nu sunt nici măcar învinuiţi, iar enorma pagubă bugetară este suportată de contribuabilii sărăciţi tocmai din cauza acestor magaescrocherii, patronate tocmai de cei care ar fi trebuit să împiedice fraudarea bugetului naţional.

AFACEREA ŠKODA

Aşa-numita afacere Škoda a fost un scandal politico-financiar care a zguduit viaţa politică din România interbelică, mai ales că nu era vorba numai de o megaescrocherie financiară, ci a fost şi un complicat caz de

spionaj, reprezentantul în România al firmei cehoslovace fiind învinuit şi arestat pentru spionaj. Deşi acest scandal a debutat doar ca o executare silită, organizată de organele fiscale române la sediul firmei Škoda, inspectorii fiscali au descoperit în seifurile firmei foarte multe documente ultrasecrete, ale statului şi ale armatei române, precum şi o lista cu sumele acordate de firmă, ca mită, unor înalte oficialităţi ale României. Din păcate lista era codificată şi, cu concursul şi la ordinul unui ministru corupt al guvernului Vaida-Voievod, administratorul firmei a distrus toate acele documente compromiţătoare, aşa că escrocii care au organizat megaescrocheria au rămas nedepistaţi şi nepedepsiţi. La baza acelui scandal a stat un contract pentru înzestrarea armatei române cu armament fabricat în Cehoslovacia, în valoare de aproximativ 7 miliarde lei, (actualizat înseamnă aproximativ 4 miliarde de euro) semnat în 1930 de guvernul Maniu cu Uzinele de armament Škoda din Cehoslovacia. Contractul era conceput în defavoarea României, descoperirea întâmplătoare a escrocheriei provocând o puternică criză politică, cu această ocazie fiind evidenţiată corupţia generalizată din toate instituţiile statului, precum şi starea extrem de precară a înzestrării armatei române. Tot atunci s-a constatat că un stat aliat, Cehoslovacia, violase secretele de stat

ale Românei, în acest caz de trădare fiind implicaţi veroşii politicieni români, până la cele mai înalte niveluri, culminând chiar cu implicarea regelui Carol al II-lea şi a camarilei sale. Cazul a fost îndelung mediatizat, mai ales că armamentul oferit de firma cehoslovacă era vechi şi a fost plătit de statul român la preţuri mai mari chiar decât preţurile practicate pentru armament identic, dar nou.

Inspirându-se probabil din această megaescrocherie, guvernul condus de Adrian Năstase a organizat şi regizat o escrocherie care avea ca obiect tot înzestrarea armatei, cu două fregate militare. Afacerea deosebit de păguboasa pentru statul român, nu a fost derulată direct, între statul britanic, vânzătorul, şi statul roman, cumpărătorul, ci prin intermediul unei misterioase firme (BA E SYSTEMS LTD) despre care se spune că ar fi controlată prin intermediari de ex-regele Mihai.

Deşi la un moment dat s-a instrumentat un dosar penal pe numele lui Aurel Cazacu (cel care a semnat contractul de 120 de milioane de lire sterline pentru achiziţia celor două fregate britanice) până la urmă dosarul a fost clasat, mai ales că nu Aurel Cazacu a fost factorul de decizie care a regizat această escrocherie.

Clasat recent, dosarul a avut ca obiect urmărirea penală in

rem (fără autor identificat, adică formală) sub aspectul săvârşirii de luare şi respectiv dare de mita, cu ocazia încheierii şi derulării contractelor privind vânzarea fregatelor de către Regatul Unit al Marii Britanii, României, fără a se specifica însă cine a oferit mita şi cine a fost beneficiarul mitei.

Conform D.N.A., clasarea dosarului a fost dispusă după ce, la data de 11 iunie 2009, Serious Fraud Office din Londra (un D.N.A. britanic) a comunicat D.N.A. că investigaţia referitoare la persoanele suspectate în cazul din Marea Britanie, privind acordarea mitei unor politicieni români, este anulată, deoarece englezii nu ar fi dispus de probe suficiente şi nu ar fi fost capabili să depisteze persoanele şi instituţiile britanice implicate în acest caz de corupţie.

Fregatele englezeşti, botezate pompos „Regele Ferdinand" şi „Regina Maria", vechi de 30 de ani, au fost cumpărate de firma BA E SYSTEMS LTD de la statul britanic cu 200.000 de lire sterline, „modernizate" (piturate) de firma intermediară şi apoi revândute României cu 116 milioane de lire sterline.

Achiziţionarea celor două fregate s-a derulat în baza Acordului de Achiziţie din 19.02.2002, care a intrat în vigoare la 26.03.2003. Acordul a fost încheiat între M.Ap.N. al României şi Ministerul Apărării din Regatul Unit al Marii Britanii şi

Irlandei de Nord, fiind semnat de C.N. Romtehnica S.A. În numele M.Ap.N. Ciudat este faptul că acordul nu a fost contrasemnat şi de BA E Systems, misterioasa firmă care a participat la negocierea contractului. Şi mai ciudat este aspectul care demonstrează nivelul corupţiei „oficiale” din Marea Britanie, căci firma BA E Systems a fost desemnată şi mandatată de guvernul britanic să aducă la îndeplinire contractul, deşi firma cumpărase vechiturile de la statul britanic la un preţ modic, iar apoi a revândut statului român vechiturile englezeşti la preţuri exorbitante. Dacă avem în vedere că finanţarea acestui acord fraudulos a fost asigurată integral prin credite externe, garantate de guvernul României, rezultă că statul român a plătit o sumă mult mai mare, statul suportând creditul extern, precum şi primele de asigurare, dobânzile, comisioanele şi orice alte costuri aferente, inerente unor astfel de tranzacţii. Din această scurtă prezentare rezultă indubitabil că firma BA E Systems a fost intermediarul misterios care a fraudat atât statul britanic, cât şi statul român, căci dacă cele două vechituri valorau 116 milioane de lire, BA E Systems a fraudat statul britanic, iar dacă cele două nave nu valorau 116 milioane de lire, BA E Systems a fraudat statul român.

Deoarece fregatele nu erau funcţionale (au fost vândute de

britanici firmei BA E SYSTEMS LTD ca fier vechi) statul român a mai încheiat două acorduri de credit cu Deutsche Bank şi cu ABN AMRO Bank. Potrivit acestor acorduri, M.Ap.N. şi-a propus să realizeze un contract pe mai mulţi ani, având ca obiect modernizarea vechiturilor englezeşti. Costurile derulării noilor acorduri erau estimate la aproximativ 345 de milioane de euro. Dacă adăugăm şi cele 116 milioane de lire (aproximativ 150 milioane de euro) rezultă că statul român a cheltuit aproximativ 500 de milioane de euro, adică o sumă cu care ar fi putut cumpăra două nave similare noi, dotate cu tehnica militară adecvată.

Potrivit unor surse militare, numai costul real al modernizării fregatelor ar fi ajuns la aproximativ 500 de milioane de euro. Afacerea prin care cele două nave au fost achiziţionate a fost garantată de Ministerul Finanţelor şi perfectată în 2003 de către M.Ap.N. În baza unei Hotărâri de Guvern adoptate la sfârşitul lui 2002, hotărâre semnată de prim-ministrul Adrian Năstase şi contrasemnată de: George Maior, secretar de stat în M.Ap.N., Dan Ioan Popescu, Ministru al Economiei şi Mihai Tănăsescu, Ministrul Finanţelor Publice. Conform clauzei offset, firma britanică BA E Systems ar fi trebuit să facă achiziţii economice în România, în valoare de 90

de milioane de lire sterline, (adică 80% din valoarea contractului ar fi trebuit să fie decontată printr-un sistem barter, precum achiziţionarea de către firma BA E Systems de mărfuri din economia românească, ceea ce ar fi însemnat că statul român trebuia să plătească factura cu mărfuri româneşti, însă, cu complicitatea oneroasă a politicienilor români, firma BA E Systems a fost plătită direct în bani, prin acel împrumut extern, făcut de guvernul României.

Pentru ca escrocheria să fie făcută fără probleme pentru partea română" incoruptibilii" englezi au permis efectuarea acestei escrocherii de către un „cinstit" intermediar englez, pe nume Barry George, care a primit de la BA E Systems şapte milioane de lire sterline, pe care să le împartă drept mită politicienilor români, care au aprobat această escrocherie. Din cele şapte milioane de lire sterline, un milion a fost oprit de Barry George, iar restul de şase milioane de lire sterline a fost oferit ca mită unui înalt politician român, care, probabil, a fost iniţiatorul acestei escrocherii.

De asemenea, nu se specifică de ce preţul celor două fregate a crescut fulminant de la 200.000 de lire sterline la 116 milioane de lire, căci firma BA E Systems nu poate justifica legal cum s-a ajuns la o creştere atât de mare a preţului, deşi

firma nu a făcut investiţii mai mari de câteva milioane de euro pentru ambele fregate şi nici nu a respectat clauzele onerosului contract, iar statul român nu a penalizat firma, aşa cum ar fi fost legal.

De asemenea, nu se specifică de ce statul român nu a cumpărat direct de la statul britanic cele două vechituri, acest aspect evidenţiind mai ales corupţia din Marea Britanie, fără de care această escrocherie, începută de britanici şi finalizată de români, nu ar fi fost posibilă.

Cu certitudine, contribuabilii români, care au suportat şi suportă costurile acestor megaescrocherii regizate de politicienii români, nu vor şti nicicând cine au fost adevăraţii escroci, responsabili de aceste imense fraude financiare, deoarece de fiecare dată cazurile respective s-au muşamalizat silenţios, de multe ori cu complicitatea coruptei justiţii din România.

ANTIDINASTICISMUL

Deşi istoricii xenofilocraţi nu menţionează în scrierile lor manifestările antidinastice şi antihohenzollerniste, astfel e de manifestări au existat în România dinastică şi vom menţiona câteva dintre cele mai reprezentative manifestări antixenocratice.

Cea mai cunoscută şi mai amplă mişcare antidinastică de

tip revoluţionar din România a avut loc în august 1870 şi, deşi iniţial trebuia să se declanşeze concomitent în mai multe oraşe, acea mişcare antidinastică s-a declanşat numai la Ploieşti, fiind cunoscută în istoria României ca „Republica de la Ploieşti”.

Carol I şi politicienii xenofilocraţi, obedienţi Hohenzollernilor, au fost teribil de panicaţi de această manifestare revoluţionară antidinastică şi de aceea Carol a ordonat autorităţilor centrale să intervină brutal împotriva revoluţionarilor, cu efective ale armatei, pentru a linişti „spiritele rătăcite” ale românilor, aşa că revoluţia anităinastică de la Ploieşti a fost repede înăbuşită, rămânând fără urmări practice antidinastice.

Deşi în toată perioada existenţei dinastiei de Hohenzollern în România nu au mai avut loc astfel de manifestări revoluţionare, antidinasticismul românilor s-a manifestat permanent, printr-o rezistenţă antidinastică prezentă mereu în presa vremii, deşi autorităţile sancţionau foarte dur aceste manifestări antidinastice şi, deseori, autorii pamfletelor sau articolelor antidinastice ajungeau după gratii.

Istoricii xenofilocraţi, obedienţi Hohenzollernilor, nu relatează niciodată despre manifestările antidinastice ale românilor care au trăit în acele vremuri, ignorând

antidinasticismul românilor, care a fost prezent în toată perioada existenţei dinastiei prusace a Hohenzollernilor şi s-a manifestat fie ca discursuri în parlament, fie ca pamflete şi articole publicate în presa timpului şi chiar şi ca manifestare revoluţionară antidinastică: Republica de la Ploieşti. Pentru a ilustra andinasticismul românilor, trebuie să evidenţiem că încă de la 1866 au fost români lucizi, politicieni sau oameni de cultură, care s-au manifestat ca antidinastici şi, deşi demersurile lor nu au avut ecoul scontat în rândurile politicienilor xenofilocraţi, aceste demersuri trebuie menţionate pentru a evidenţia că soluţia dinasticismului şi a domnului străin nu a fost agreată niciodată de românii patrioţi.

Trebuie să menţionăm că atunci când s-a hotărât transformarea Adunării Legislative a României în Adunare Constituantă, unele personalităţi politice ale vremii s-au opus vehement domniilor străine şi de tip dinastic în România şi, în acest sens, este edificator discursul lui I.E. Rădulescu, rostit în Adunarea Constituantă din 1866, din care redăm câteva pasaje:

„Cestiunea de la ordinea zilei este una din cele mai însemnate şi mai vitale pentru naţiune; ne aflăm într-o Constituantă; se vorbeşte de o constituţiune şi de un domn pentru România. Naţiunea, sau mai bine, cei ce au putut (pucişţii

– n.a.) au făcut o răsturnare, căreia apoi i s-a dat numele de revoluţiune”.

[…]

„Voiţi a aduce domn străin şi dinastie? Acestea sunt nişte inovaţiuni în legile şi obiceiurile ţării noastre. Să inovăm, însă în bine, nu în rău. Să nu introducem aceea ce ar trebui neîncetat combătut (dinastia străină – n.a.), căci va fi germene a unei revoluţiuni. Voiţi a urca pe tronul ţării pe un străin căruia să-i daţi ţara moştenire din tată în fiu? Nu vă jucaţi cu viaţa şi viitorul unei naţiuni. Ea nu poate fi moştenire decât a ei însăşi. Părinţii nu mai sunt liberi a-şi înstrăina libertatea fiilor lor”.

…

„Permiteţi-mi ca să încep mai întâi cu dinastia, şi în combaterea ce-i voi face mă voi servi de fapte şi voi arăta că ea este nu numai un rău, ci şi o absurditate. Voi stabili mai întâi patru punte principale, pe care apoi la voi dezvolta la rând.

1. Dinastia la noi este contra tradiţiunilor;

2. Dinastiile au cauzat totdeauna suferinţe şi necazuri naţiunilor;

3. Dinastia este o uzurpare a proprietăţii naţionale;

4. Dinastia este contra principiilor şi aspiraţiilor către care ţinteşte lumea modernă”.

…

Deşi în discursul său I.E. Rădulescu a susţinut cu argumente imbatabile că dinastia în general, şi dinastia xenocrată în special, reprezintă cel mai mare rău pe care îl pot face politicienii propriei ţări, Adunarea Constituantă, formată din politicieni anticuzişti (a invalidat alegerea lui Kogălniceanu şi s-a opus admiterii cuziştilor în adunare), a elaborat o constituţie antinaţională, care legaliza alienarea demnităţii naţionale prin xenocraţie, atribuindu-i lui Carol drepturi faraonice, precum dreptul acordat unui individ de a lăsa o ţară – România – moştenire progeniturilor sale, dar şi dreptul aberant, acordat prusacului Carol, de a dispune după bunul său plac de viitorul naţiunii române. La fel de absurdă era şi prevederea constituţională, care îi acorda lui Carol dreptul absolut de veto; drept care i-a permis lui Carol să devină practic dictatorul şi legiuitorul suprem al României, el opunându-se „constituţional” tuturor legilor care i-ar fi limitat prerogativele, sau care erau în contradicţie cu voinţa sa, Carol devenind astfel un dictator „constituţional”, care considera ca voinţa sa reprezenta constituţia României!… Şi prusacul Carol s-a comportat ca atare, şi a transmis şi urmaşilor săi ignobili aceleaşi aberante prerogative dinastice, care aserveau practic un popor – poporul

român – unei nesăţioase familii prusace, care a descoperit în România o oportunitate rarisimă, de a se îmbogăţi prin exploatarea unui popor întreg; oportunitate oferită cu lejeritate lui Carol şi urmaşilor săi de către xenofilocraţii politicieni ai monstruoasei coaliţii criminale de la 1866 care, practic, au oferit nesăţioşilor prusaci nu numai avuţia ţării, ci şi viitorul urmaşilor şi al urmaşilor urmaşilor românilor.

Evident, discursul lui I.E. Rădulescu a rămas fără urmări practice, majoritatea xenofilocrată liberalo-conservatoare hotărând atunci nu numai viitorul sumbru al generaţiei lor, ci şi viitorul generaţiilor următoare de români, întrucât Carol I a dobândit prin acea constituţie xenocrată dreptul suveran de a dispune după voia sa de avuţiile şi de viitorul unei naţiuni obidite. Astfel, Carol a devenit de fapt vârful celei mai retrograde clase sociale şi politice din România acelor timpuri; clasa socială criminală, care a terorizat poporul român cât timp a existat dinastia de Hohenzollern în România.

Antidinasticismul prin cultură a fost prezent mereu, dar a fost şi sancţionat deosebit de dur uneori, căci unii temerari oameni de litere, care au scris pamflete sau articole antidinastice, au ajuns chiar şi după gratii (B.P. Haşdeu, Al. Macedonski, N.D. Cocea etc.) fiind prigoniţi de autorităţi. Din

această cauză, mulţi cărturari eminenţi, antidinastici convinşi, publicau în presa timpului pamflete, articole sau caricaturi, însă fie semnau cu pseudonime, fie nu semnau acele pamflete, pentru a nu suporta rigorile legilor.

Au existat şi manifestări antidinastice făţişe, însă acestea fie sunt denigrate de istoricii xenofilocraţi, fie sunt omise, pentru a crea falsa impresie că în timpul dinastiei de Hohenzollern în România nu exista opoziţie andinastică. Eludarea adevărului istoric este o practică des folosită de istoricii xenofilocraţi, obedienţi Hohenzollernilor, dar, în ciuda acestor practici imunde ale acestor falsificatori ai istoriei României, adevărurile despre crimele comise de regii României şi de politicienii obedienţi dinastiei de Hohenzollern sunt cunoscute şi nu pot fi şterse din adevărata istorie a Românei.

Iată cum era prezentată monarhia nemţească din România, în „Facla „din martie 1912 (una dintre publicaţiile antidinastice, care era condusă de N.D. Cocea), în articolul „Regele, complice al asasinilor. Palatul, gazdă de hoţi.”: „Sub regele Carol s-a înjghebat şi întărit cea mai lacomă şi nemilostivă oligarhie bugetară. Sub regele Carol s-au ferecat lanţurile încătuşării a şaşe milioane de robi. Sub regele Carol au izbucnit patru răscoale ţărăneşti. Sub regele Carol satele au fost bombardate,

11.000 de ţărani asasinaţi. Sub regele Carol s-a înfrânt avântul ţării spre democraţie. Sub regele Carol s-au întinat sufletele, s-au pângărit caracterele, s-au sfărâmat voinţele, s-au domesticit rarele firi dârze. Sub regele Carol, ţara a fost dată peşcheş Germaniei”.

Indignarea autorului a fost amplificată de faptul că regele Carol ordonase ca orice urmărire în justiţie a criminalilor care au ordonat, coordonat şi executat asasinarea ţăranilor răsculaţi în 1907 să înceteze imediat, mai ales că printre cei care cereau condamnarea criminalilor erau şi voci care susţineau că principalul criminal, vinovat de genocidul ţăranesc din 1907, era chiar Carol I.

Tot în 1912, în pamfletul „M.S”. N.D. Cocea scria: „După cei patruzeci şi cinci de ani de domnie ai regelui Carol, suntem astăzi ţara sifilisului, a pelagrei, a răscoalelor cronice şi-a foamei permanente. Suntem poporul castrat de idealuri şi cu aripile avânturilor frânte. Suntem aşternutul în care s-au încuibat şi furnică ploşniţe mărunte, ploşniţe nenumărate, ploşniţe brătieniste şi takiste.

Suntem patria regelui Carol!”

Iată cum este descrisă „personalitatea „lui Carol I şi de către de un politician român monarhist:

„Mare ar fi regele Carol dacă am putea spune că lui îi datoreşte România independenţa […]. Când însă ştiut este că la independenţă a fost dus de Ion Brătianu, că se temea la 1877 să ia armele împotriva Turciei, că a încins coroana de oţel numai fiindcă a avut înţelepciunea în cele din urmă să se supuie stăruinţelor sfetnicilor săi, este greu să apari ca autorul independenţei, oricât de mult ai încerca mai târziu să cercetezi adevărul istoric în memorii cu iscusinţi ticluite”.

„[…] curios este că ceea ce s-a făcut, nu numai că nu s-a făcut din imboldul, dar se poate spune că s-a făcut împotriva regelui Carol. Organizarea economică pe baze naţionale a ţării a combătut-o fiindcă, în loc să vadă într-însa una din temeliile aşezământului nostru de stat, a văzut un instrument de putere în mâinile unui partid, a cărui supremaţie îi încurca micile socoteli”.

„De altfel, cine vrea să înţeleagă psihologia regelui şi lipsa de orizont a concepţiilor sale, nu are decât să privească Castelul Peleş. În loc să-l înalţe pe un loc deschis, l-a aşezat într-o vale nu cu totul fără orizont, dar cu orizont restrâns.

…

Cine a spus că o casă este oglindă sufletului celui care a clădit-o nu s-a înşelat. Îi plăcea mai mult întunericul decât

lumina, mediocritatea decât adevărata măreţie. Toată mentalitatea regelui Carol e exteriorizată în Castelul de pe poalele Bucegilor”.

I.G. Duca: „Amintiri politice”.

După cum se vede, autorii descriau în culori sumbre realităţile monarhiei nemţeşti din România şi evidenţiau clar că, dincolo de fastul regalist, de festivismul necuvenit, afişat de autorităţi, regele Carol era departe de a fi acel erou civilizator, dorit de români, fiind un individ lipsit de scrupule, care urmărea numai realizarea ţelurilor sale personale, ignobile, fiind total nepăsător fată de nevoile reale ale poporului român. Menţionând că şi clica politicianistă din jurul lui Carol era la fel de vinovată ca şi regele, unii autori evidenţiau că marasmul socio-relaţional şi economic, generat poporului român de monarhia de Hohenzollern, se generalizase în România, corupţia politicienilor acelor timpuri afectând grav existenţa majorităţii românilor, periclitând chiar şi independenţa României.

Este necesar să menţionam că printre numeroşii autori antidinastici se regăsesc şi numele unor celebrităţi ale culturii româneşti, dintre care amintim câteva: Cezar Bolliac, M. Eminescu, B.P. Haşdeu, Al. Macedonski, Bacalbaşa (Constantin şi Anton) Al. Vlahută, I.L. Caragiale, G. Coşbuc etc.

În toate pamflete antidinastice, autorii făceau portretul real al lui Carol I, scoţându-i în evidenţă: caracterul perfid; perversitatea şi dispreţul constant al regelui faţă de cultura şi valorile romaneşti; lăcomia proverbială şi nesăţioasa foame de înavuţire; aroganţa regelui faţă de politicienii români etc.

Cele mai reprezentative pamflete antimonarhice au fost grupate de Al. Hanţă în volumul „AURI SACRA FAMES" (Blestemata foame de aur) publicat de editura MINERVA în 1972.

ISTERIA XENOMANIEI REGALISTE CONTINUĂ

Se ştie că regele Mihai a trădat România la 23 august 1944, a fost complicele lui Antonescu şi al fasciştilor români din 1940 până la 23 august 1944, iar apoi a devenit complicele ocupanţilor bolşevici, care i-au redat prerogativele regale uzurpate de Antonescu, regele Mihai fiind obedient ruşilor până la abdicarea sa, de la 30 dec.1947 şi chiar şi până în prezent, dacă avem în vedere că după abdicare ex-regele Mihai nu a pretins niciodată că Moldova de Est şi Bucovina de Nord ar fi teritorii româneşti, ocupate samavolnic de bolşevici, cu largul său concurs.

Dacă avem în vedere numai aceste fapte ale ex-regelui Mihai, putem considera că românii sunt îndreptăţiţi să-l

considere pe ex-regele Mihai criminal şi trădător de ţară.

Deşi această postura îl acuză grav pe ex-regele Mihai ca fiind trădător de ţara, fiind vinovat de crime de război şi de crime împotriva umanităţii, xenofililocraţii români regalişti (unii dintre ei sunt neofascişti) nu se dezmint şi continuă eroizarea regelui-criminal Mihai, hotărând că ex-regele Mihai merită o statuie şi, mai ales, hotărând ei că trădătorul şi vânzătorul de ţară merită ca odiosul său nume să fie prezentizat în mentalul colectiv al roanilor ca erou, prin atribuirea odiosului său nume unei înalte şcoli româneşti universitare, doar pentru că la 30 iulie 1945 regele Mihai a promulgat Legea 617 pentru înfiinţarea Facultăţii de Agronomie, în cadrul Politehnicii din Timişoara. În acest context, la 30 mai 2013, la Timişoara a avut loc o ceremonie oficială, în cadrul căreia oficialităţile locale, în prezenţa membrilor comunităţii academice şi a lui Radu Duda, ginerele ex-regelui trădător Mihai, a avut loc scandaloasa ceremonie antiromânească, privind modificarea denumirii universităţii timişorene în UNIVERSITATEA DE ŞTIINŢE AGRICOLE ŞI MEDICINĂ VETERINARĂ A BANATULUI „REGELE MIHAI I AL ROMÂNIEI” DIN TIMIŞOARA!!!

Iată cum românii regalişti, xenomaniaci, complexaţi de mentalitatea lor seculară de sclavi, dar şi de xenomanie, îl

eroizează pe cel mai criminal şi trădător dintre regii României, atribuind odiosul său nume unei universităţi care nu a beneficiat de niciun sprijin din partea regelui-criminal, căci în realitate universitatea timişoreana a fost înfiinţată conjunctural, de guvernul Petru Groza, regele Mihai semnând numai actul de constituire al universităţii. Faptul că regele Mihai a avut cea mai criminala domnie antiromânească nu este un impediment pentru regaliştii xenofililocraţi bănăţeni, ci dimpotrivă, ei consideră că toate crimele comise de fostul rege (masacrul de la Jilava, războiul civil din ian.1941, trădarea de la 23 august 1944, deportarea evreilor şi ţiganilor în Transnistria, deportarea saşilor şi şvabilor din Banat în Siberia etc.) ar reprezenta gesturi eroice şi deci odiosul nume al ex-regelui Mihai trebuie păstrat în mentalul colectiv al bănăţenilor, însă nu ca mare criminal şi trădătoraşa cum a fost în realitate Mihai şi cum firesc ar fi să fie considerat – ci ca… erou!!! doar pentru că a semnat o lege fără importanţă majoră în evoluiţia societăţii româneşti. Fanaticii xenofililocraţi regalişti români ignoră cu bună ştiinţă şi rea-voinţă toate faptele criminale iniţiate de regele Mihai, sau la care Mihai a fost cel puţin complice: fapte care îl incriminează pe fostul rege, conform Convenţiei asupra imprescriptibilităţii crimelor de război şi a crimelor contra umanităţii, adoptată de

Adunarea Generală a Organizaţiei Naţiunilor Unite la 26 noiembrie 1968. Convenţie care condamnă tocmai crimele identice crimelor comise de ex-regele Mihai, atunci când era regele României.

Şi pentru ca această cacealma xenofililocrată regalistă să fie completă, în aula universităţii timişene va fi instalat şi un bust al regelui-criminal şi vânzător de ţară, pentru a aminti studenţilor timişeni „eroismul” regelui criminal, mai ales că şi regimul bolşevic instalat de regele Mihai s-a inspirat din crimele regelui Mihai şi a fost la fel de „grijuliu” cu bănăţenii, comuniştii plagiind metodele „regale” ale criminalului rege Mihai, deportându-i pe unii dintre bănăţeni prin Baragan: în special pe cei care s-au opus colectivizării şi erau declaraţi duşmani ai poporului. Trebuie să menţionăm că şi la Bucureşti primarul general al capitalei a deturnat fonduri publice şi i-a făcut un bust criminalui ex-rege Mihai, amplasându-l într-o piaţă centrală pe care a demumit-o „Piaţa Regele Mihai”. Evident că pentru fanaticii xenofililocraţi regalişti români nu are nicio importanţă faptul ca cele mai oribile crime împotriva poporului român au avut loc tocmai în timpul dinastiei de Hohenzollern, în general, şi în timpul domniei regelui Mihai, în special. Exonerându-i cu de la ei putere pe regii de

Hohenzollern ai României de răspunderea pentru crimele comise de ei împotriva poporului român, aceşti xenomaniaci regalişti, xenofililocraţi, jignesc profund demnitatea naţională a poporului român, eroizându-i necuvenit pe unii dintre cei mai criminali regi din Europa, trecând cu vederea crimele lor, pe care le cosmetizează, falsificând istoria reală a României, tocmai pentru a manipula românii neinstruiţi temeinic, inducându-le iluzia că regii României ar fi fost nişte eroi civilizatori ai românilor, deşi în realitate ei au fost, fără excepţie, cei mai criminali regi din Europa acelor vremuri.

Este evident că prostia de calitate se regăseşte şi chiar prisoseşte printre regaliştii români xenomaniaci, cu studii medii sau superioare. Susţinătorii aberanţi ai criminalei xenocraţii de Honhenzollern sunt mai puţin prezenţi printre românii fără studii, căci lipsa demnităţii umane este mai pregnantă printre intelectuali, decât printre cei mai puţin instruiţi. Instruirea tendenţioasă determină fiinţele labile psihic să ia decizii contrarea propriilor interese, aceşti xenofilocraţi susţinând aberant că interesele străinilor ar fi şi interesele lor, sau, în cazul de faţă, susţinând că regele-criminal este… eroul lor!!! Jalnic erou, jalnici susţinători!… mai ales dacă avem în vedere că printre xenofilocraţii români se regăsesc şi militari veterani, care

au ajuns captivi la ruşi tocmai din cauza trădării regale de la 23 august 1944. Această manifestare a prostituării sinelui este caracteristica comună a tuturor regaliştilor xenofililocraţi din România, care nu sunt capabili să deosebească binele de rău, făcând confuzia specifică sclavilor, care consideră eronat că binele stăpânului lor ar fi şi binele lor, iar răul stăpânului lor ar fi şi răul lor. Aceasta este reala motivare logica a xenofililocraţiei românilor, care îi eroizează şi chiar îi venerează pe toţi criminalii regi ai României, în loc să-i condamne pe regii României pentru crimele făcute de ei împotriva poporului român.

Toate aceste manifestări ale xenofililocraţiei regaliste sunt antinaţionale, dar sunt susţinute şi de către politicienii trădători ai intereselor naţionale care, ca şi la 1866, urmăresc doar să-şi conserve pentru ei şi pentru progeniturile lor supremaţia elitista, prin susţinerea aberantă a monarhiei xenocrate ca formă de stat în România, bazată pe ascendentocraţie, aşa cum este în oricare regim monarhic din lume. Pentru a-şi realiza dezideratele morbide, rapacea şi xenofililocrata elita politicianistă se foloseşte cu perifidie de toate mass-media naţionale – S.R. Tv. Şi S.R.R. – pentru a manipula poporul român prin eroizarea criminalilor regi ai României, falsificând istoria reală,

eroizându-i necontenit pe criminalii regi ai României, precum şi pe ignobilii urmaşi ai Hohenzollernilor, ale căror singure „merite” reale, moştenite de ei de la strămoşii lor sunt: ascendenţa occidentală; rapacitatea specifică Honezollernilor; imoralitatea; venalitatea; dispreţul profund fată de poporul român (xenofobia „regală”) şi fată de valorile româneşti autentice; dispreţul „suveran” al teutonilor fată de Constituţia ţării etc. Contrar acestor evidenţe, manipulatorii xenofilocraţi susţin ca ex-regele Mihai şi progeniturile sale ar fi exemple de moralitate şi de patriotism, de altruism etc, aceşti manipulatori prezentându-i invariabil pe Hohenzolerni ca pe nişte eroi civilizatori, urmărind ca prin aceste imunde practici ale manipulării să-şi realizeze dezideratul lor perfid: alienarea demnităţii naţionale a poporului român.

Toate aceste manifestări xenofililocrate, antinaţionale, sunt posibile deoarece în prezent în România actuală există un ciudat dualism republicano-monarhist – deşi oficial, conform constituţiei în vigoare, România este republică – dublat de un şi mai ciudat dualism laico-clerical, căci în constituţia actuală (iliesciana) nu se specifică foarte clar dacă România este un stat laic sau este o teocraţie, tot aşa cum nu se specifică nici că dacă România este republică nu mai sunt premise titlurile şi, mai ales,

privilegiile nobiliare, cetăţenii români fiind simpli cetăţeni, egali în drepturi. Mai mult, influenta B.O.R. a instituit deja în România o teocraţie, insidioasă deocamdată, căci în instituţiile publice laice din România însemnele naţionale (drapelul şi stema statului) sunt dublate sau chiar înlocuite de simboluri religioase, iar oficialii care depun juramântul de credinţă fată de statul român nu jură pe Constituţia ţării, aşa cum se procedează într-un stat laic, ci jură pe biblie, iar în învăţământul laic din România este permisă îndoctrinarea religioasă a elevilor, prin aşa-zisele ore opţionale de religie: care în realitate sunt ore de îndoctrinare mistică şi sunt obligatorii pentru toţi elevii. Se pare că şi viitoarea constituţie, elaborată în grabă de U.S.L., ignoră volitiv principiile democratice şi va fi doar o copie (plagiat) a constituţiei iliesciene şi are rolul de a spori privilegiile puterii actuale, în detrimentul principiilor democratice, aşa cum era şi constituţia de la 1866 – care consfinţea xenofililocraţia şi xenocraţia ca principii „democratice” şi constituţionale în România. Din cauză că actuala constituţie are serioase lacune democratice şi conţine ambiguităţi volitive, este posibil ca România să fie o ciudată republică… monarhistă, în care monarhia este insidioasă momentan, tot aşa cum în România teocraţia este tot insidioasă şi tot momentan.

După cum se ştie, în 1866 principiile xenofililocraţiei şi xenocraţiei constituţionale deveneau atunci doctrina partidelor xenofililocrate, alienante ale demnităţii naţionale, care formau monstruoasa coaliţie şi făceau ţara cadou unui prusac prinţ second hand. Din păcate pentru obiditul popor roman, aceste principii specifice vânzătorilor de ţara sunt considerate democratice şi azi, mai ales de partidele care au în doctrina lor xenofililocraţia şi xenocraţia regaliste, hohenzollerniste, antinaţionale, ca principale prevederi doctrinare.

Practica folosită de fanaticii manipulatori regalişti xenofililocraţi, care susţin aberant şi nejustificat că regalitatea xenocratică ar fi forma de stat cea mai democratică, reprezintă masturbarea raţiunii şi prostituarea demnităţii sinelui personale şi naţionale, manifestată prin susţinerea necondiţionată a dinasticismului străin de neam şi de ţară (xenocrat) şi este generată de complexul de inferioaritate de care sunt copleşiţi ei, ca fiinţe umane iraţionale, imunde, lipsite de logică elementară; complex psihic specific mentalităţilor de sclavi ale xenofililocraţilor regalişti români, ale căror sine sunt alienate ireversibil. Manipulatorii regalişti xenofililocraţi nu conştientizează că regalitatea este o dictatură ab iniţio, (justificată de cei care o susţin doar cu aşa-zisele argumente

bazate pe ascendentocraţie) care impune coercitiv tuturor supuşilor renunţarea la demnitatea umană personală dar şi la demnitatea naţională (regalitatea xenocrată), pe când republicanismul denigrat de ei presupune egalitarismul teoretic al şanselor, fundamentat prin principiul egalitarist al meritocraţiei: principiu total interzis într-o monarhie, unde primul om al statului este desemnat numai pe baza stupidului principiu al ascendentocraţiei şi nu pe baza principiului meritocraţiei reale, personale, aşa cum este într-o republică democratică.

Actualul aparat de propagandă al manipulatorilor regalişti xenofililocraţi este format în mare parte din foşti activişti ai P.C.R. Şi foşti securişti, care în prezent îi eroizează pe criminalii din timpul dictaturii antonesciano-regaliste din trecut, pe care atunci îi considerau criminali, şi îi consideră criminali pe cei pe care îi eroizau înainte de 1989. Majoritatea acestor psihopaţi lucra în trecut şi lucrează şi în prezent în instituţii mass-media ale statului, pe care xenofilocraţii le-au subordonat intereselor oculte ale manipulării fasciste şi regaliste, folosind în scop personal şi partinic, antiromânesc, atât canalele televiziunii române, cât şi posturile de radio ale S.R.R., cu concursul tacit sau, uneori, explicit, al politicienilor vânzători de ţara. Evident,

toţi aceşti psihopaţi fac ce ştiu ei mai bine, întrucât ei au fost instruiţi temeinic înainte de 1989 şi ştiu cum să manipuleze „prostimea „(cultă şi inclută) făcând apologia crimei împotriva umanităţii, prin promovarea absurdei venerări de către români a ex-regelui fascisto-comunist Mihai. Venerare specifică misticismului, dar folosită foarte intens de politrucii de ieri şi de azi pentru a impune absurdul şi imundul cult al personalităţii. Astăzi, ca şi atunci, ei vor să impună insidios-coercitiv regalismul xenofililocrat, concretizat prin aberantul cult al personalităţii unui individ, pentru a justifica susţinerea aberantă a unui regim inuman, criminal şi antinaţional, aşa cum a fost regimul ex-regelui Mihai. Demersurile lor furibunde nu sunt justificate logic şi legal în niciun fel, singurele lor argumente fiind fondate numai cu aberante concepţii xenocrate, antinaţionale. Evident, lor li s-a alăturat şi liota trădătorilor din diaspora, care, printre alte acţiuni aniromâneşti, a susţinut în 1989 dezmembrarea României, aderând la sinistrul document şovin, antiromânesc, semnat la Budapesta.

Parcă pentru a demonstra Europei că în România criminalii şi trădătorii de ţara sunt veneraţi, Emil Constantinescu, preşedinte al României în 1998, (fost secretar P.C.R.) a avut tupeul de a adresa o scrisoare Comitetului Norvegian Nobel,

prin care susţinea aberanata propunere a decernării Premiului Nobel pentru Pace fostului suveran al României, fascisto-comunistului Mihai de Hohenzollern!!!

Acest demers iresponsabil a fost însuşit şi de Consilul C.D.R. (aliantă aflată atunci la guvernare) care a decis să trimită o scrisoare similară, pentru susţinerea acestei candidaturi. Propunerea iniţială a fost făcută de Simina Mezincescu, fosta metresă a ex-regelui Mihai şi preşedintă a aşa-zisei asociaţii „România Viitoare". Mai mult, iresponsabilii politici care au susţinut aberantul demers iniţiat de fosta amantă a ex-regelui Mihai au motivat solicitarea lor motivând că trădătorul şi criminalul ex-rege Mihai ar merita să fie distins cu premiul Nobel pentru pace, luându-se în considerare contribuţia adusă de Mihai de Hohenzollern la 23 august 1944, care ar fi fost decisivă pentru instaurarea păcii şi ar fi fost benefică naţiunii române, deşi trădarea regală de la 23 august a însemnat nu numai o contribuţie decisivă la sovietizarea samavolnică a României, ci şi la sovietizarea altor state europene. Şi mai stupefiantă a fost acceptarea propunerii şi nominalizarea criminalului fascisto-comunist Mihai de Hohenzollern de către comitetul norvegian al decernării premiului Nobel pentru pace, ceea ce demonstrează că şi pe alte meleaguri, departe de

România, criminalii sunt separaţi în criminali buni – ex-regele Mihai – şi criminali răi – Ion Antonescu – această stupefiantă separare fiind acceptată şi impusă de cei trei mari criminali ai umanităţii: Roosevelt, Stalin şi Churchill.

Şi actualul preşedinte al României, Traian Băsescu, l-a eroizat în 2006, în parlamentul României, pe ex-regele Mihai, atunci când a prezentat celebrul raport Tismăneanu – prin care era condamnat public comunismul românesc – căci atunci, lângă preşedintele României s-a aflat permanent ex-regele Mihai, care era prezentat ca o victimă a comunismului, deşi ex-regele Mihai era de fapt principalul personaj politic vinovat de bolşevizarea României. În categoria numită de către Comisia Tismăneanu „Vinovaţi de impunerea şi perpetuarea unui sistem bazat pe fărădelege” au fost incluşi: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Gheorghe Apostol, Gogu Rădulescu, Manea Mănescu şi Ion Iliescu. După cum se vede, în mod vădit tendenţios, Tismăneanu şi acoliţii săi l-au exclus din aceasta listă pe ex-regele Mihai, care ar fi trebuit să fie menţionat primul, deoarece contribuţia regelui Mihai la sovietizarea României a fost determinantă până la abdicarea regelui, însă Tismăneanu şi acoliţii săi au falsificat aceasta incontestabilă realitate istorică, eroizându-l şi victimizându-l pe ex-regele Mihai. Trebuie să

menţionam că preşedintele Băsescu şi-a revizuit ulterior poziţia personală şi politică faţă de regele-trădator, afirmând în public (dar nu în parlament) că ex-regele Mihai a trădat România la 30 dec.1947, când a abdicat ruşinos şi a abandonat ruşilor ţara pe care ipocritul ex-rege Mihai pretinde şi azi că o iubeşte. Însă şi această tardivă acuzare de trădare a ex-regelui Mihai este politicianistă, căci Băsescu îl acuză de trădare pe acest ignobil Mihai de Hohenzollern doar pentru că a abdicat, nu şi pentru că la 23 august 1944 a vândut Imperiului sovietic ţara şi poporul român.

În prezent în România există un curent xenofililocrat regalist, manifestat mai ales printre intelectualii lipsiţi de scrupule, de instruire istorică temeinică şi de demnitate personală şi naţională, care fac propagandă hohenzollernilor şi chiar fascismului românesc, beneficiind de serviciile plătite de contribuabilii români, oferite lor gratuit de posturile publice de radio şi de televiziune. Aceste posturi bugetare, care prin lege ar trebui să fie independente redacţional şi care nu au dreptul legal să se implice în politică, fiind echidistante partinic, practică partizanatul politic, făcând apologia fascismului românesc şi a dinasticismului xenocrat, eroizându-l pe fascisto-comunistul ex-rege Mihai. Putem spune că aceste posturi publice de radio şi

de televiziune sunt infestate de nişte paraziţi sociali lipsiţi de scurpule, xenomaniaci, care practică partizanatul xenofililocrat regalist, antinaţional, practicând concomitent şi un insalubru cult al personalităţii, de tip ceauşist, numai că acum criminalul ex-rege Mihai de Hohenzollern este victimizat şi eroizat de ei chiar mai mult decât îl eroizau pe Ceauşescu.

Aceste nomina-odiosa ale televiziunii române realizează emisiuni precum „Memorialul durerii” (Lucia Hossu – Longin), sau „Ora regelui” (realizatori: Marilena Rotaru, Bogdan Şerban-Iancu, Camelia Csiki şi Cristina Ţilică) falsificând sistematic adevărurile istorice, victimizând şi eroizând criminalii fascişti, în frunte cu ex-regele Mihai, practicând o ilogică propagandă de venerare a criminalilor fascişti, pe care îi eroizează, propagând insidios chiar şi ideologia fascistă, pentru a manipula raţiunea şi demnitatea naţională a românilor, prin inducerea coercitivă insidioasă a xenofililocraţiei, scopul final al acestor imunde practici fiind alienarea demităţii naţionale şi restaurarea criminalei dinastii de Hohenzollern. Aceasta imundă campanie de denigrare a poporului român şi a republicii este susţinută vădit de neofasciştii români, dar şi tacit de către toţi iresponsabilii politici, care permit televiziunii publice să practice partizanatul politic. Televiziunea publică a devenit

astfel un malefic instrument de propagandă antinaţională şi neofascistă, folosit cu perfidie de către xenofilocraţii care lucrează în posturile publice sau sunt doar colaboratori ai acestor posturi publice de radio şi televiziune. În „Memorialul durerii” sunt eroizaţi fasciştii legionari şi chiar şi unii criminali de război, autoarea evidenţiind anii de lemniţă pe care i-au suportat aceştia ca deţinuţi politici, „uitând” însă să evidenţieze că unii dintre ei au ajuns în puşcării încă din timpul lui Antonescu (după rebeliunea legionară) sau în 1945, fiind condamnaţi în baza Decretului-lege pentru sancţionarea celor vinovaţi de dezastrul ţării sau crime de război, semnat de regele Mihai. Prin aceste practici imunde, România este singura ţară din Europa în care fasciştii sunt eroizaţi de neofasciştii din mass-media, fasciştii români primind chiar şi mari pensii de stat, pentru anii în care au fost deţinuţi politici, autoarea prezentându-i pe aceşti criminali numai ca… anticomunişti, deşi aproape toţi au fost şi anticarlişti, au participat la rebeliunea legionară şi au avut permanent manifestări antidemocratice, precum efectuarea masacrului de la Jilava şi asasinarea unor fruntaşi politici care nu erau comunişti, dar erau antifascişti. În interminabila şi repetabila emisiune „Ora regelui” sunt eroizaţi ex-regele criminal Mihai de Hohenzollern şi progeniturile sale,

făcându-se hohenzollernilor o deşănţată propaganda xenofilocată, deşi ei au trădat interesele românilor ori de câte ori au avut de câştigat. Evident, toţi aceşti detractori ai demnităţii naţionale susţin la unison că românii nu ar fi capabili şi demni să îşi conducă ţara, şi trebuie să fie conduşi de „prinţi” second hand importaţi din Occident. Toţi aceşti denigratori ai demnităţii naţionale şi-au făcut culcuşuri bugetare deosebit de călduroase în instituţii ale statului (S.R. Tv., S.R.R. etc.) pe care îl denigrează sistematic şi continuu, cu complicitatea ocultă a politicienilor care conduc România actuală: mai degrabă spre dezastru, decât spre un viitor luminos, aşa cum mint toţi politicienii; regalişti sau republicani, deopotrivă. Folosind cu perfidie imensa putere de penetrare a acestor mass-media, fanaticii xenocraţiei hohenzollerniste eroizează necontenit criminalii fascişti, susţinători frenetici ai xenofilocraţiei hohenzollerniste, culpabilizând poporul român, aceşti xenomaniaci „uitând” că actele legislative ale lui Antonescu erau promulgate de regele Mihai şi, în consecinţă, este absurd să accepţi că unul dintre semnatari (I. Antonescu) a fost criminal, iar celălalt semnatar (regele Mihai) ar fi fost erou, deşi ambii conducători ai României fasciste au fost la fel de vinovaţi, spre exemplu, de deportările evreilor şi ţiganilor, organizate în baza

decretelor antievreieşti etc.

Mai mult, cu complicitatea iresponsabilă, anticonstituţională şi antinaţionala a politicienilor xenofililocraţi, fostului rege Mihai de Hohenzollern i s-a permis să se comporte ca şi cum ar mai fi regele României, el având dreptul – rezervat prin constituţie numai şefilor de stat în funcţie – de a acorda decoraţii şi medalii ale aşa-zisei case regale, actualii politicieni respectându-l pe ex-regele trădător şi criminal cel puţin la fel de dubios şi de ocult ca şi regimul comunist. După cum se ştie, regimul comunist a jignit profund demnitatea naţională a românilor, în general, şi a militarilor, în special, prin consacrarea zilei de naştere a trădătorului armatei de la 23 august 1944 drept sărbătoarea naţională a armatei României, comuniştii motivând în 1959 că data de 25 octombrie – ziua de naştere a ex-regelui Mihaiar trebui să fie sărbătoarea aramatei române, deoarece la acea dată teritoriul României ar fi fost eliberat complet de invadatori, deşi în realitate în România eliberată de fascişti s-a instituit concomitent administraţia noului invadator – Imperiul sovieticsuşţinut şi impus românilor de către regele trădător Mihai de Hohenzollern. Nu se menţionează însă că 25 octombrie este şi data declanşării revoluţiei bolşevice din 1917 şi, deci, este probabil ca bolşevicii să fi regizat

„eliberarea” României la 25 oct.1945, pentru a sărbători astfel ziua lor naţională.

Şi astfel, ignorându-se aceste evidenţe, chiar şi în prezent ziua de 25 octombrie – ziua de naştere a criminalui Mihai de Hohenzollern, ziua ocupării integrale a României de Imperiul sovietic şi ziua revoluţiei din 1917 – este sărbătoarea armatei naţionale, deşi în mod corect ziua armatei României ar trebui să fie ziua de 12/24 noiembrie când, în 1859, Prin înaltul Ordin de Zi nr. 83, al domnitorului Alexandru Ioan Cuza, a fost înfiinţat Statul Major General al armatei române. Evident, comuniştii motivau în 1959 că la 25 oct.1944 a fost eliberat ultimul oraş românesc, deşi în realitate această „eliberare” a fost regizată de regalişti, pentru a-i face un cadou trădătorului rege Mihai, dar şi de bolşevicii care dedicau zilei lor naţionale ocuparea integrală a României: mai ales că în acea vreme în România ocupată ziua naţională a Imperiului sovietic25 oct/ 7 nov. – era sărbătoare naţională şi pentru români.

Deşi manipulatorii regalişti xenofililocraţi îl victimizează pe ex-regele Mihai, susţinând că regimul comunist instalat chiar de rege l-ar fi persecutat pe Mihai, obligându-l să abdice, în realitate comuniştii români i-au fost recunoscători ex-regelui Mihai chiar şi după ce acesta a abdicat.

Consecvenţi promovării cultului personalităţii, folosind cu obstinaţie morbidă aceleaşi stereotipii vetuste, xenomaniacii manipulatori regalişti actuali îl eroizează pe ex-regele criminal şi trădător de ţară, „uitând” să menţioneze că şi comuniştii şi-au exprimat gratitudinea faţă de regele trădător până în 1989, stabilind ca zi naţională a României data de 23 august, care de fapt marchează în istoria românilor trădarea regelui şi, chiar dacă regimul comunist a minimalizat rolul regelui în derularea marii trădări de la 23 august 1944 şi s-a autoeroizat, susţinând că puţinii comunişti ar fi fost factorul determinant al desfăşurării marii trădări, este indubitabil că personajul principal al trădării a fost regele Mihai.

Eroizarea hohenzollernilor se concretizează (asemenea eroizării multor criminali din istoria românilor (Brătienii, Averescu etc.) prin atribuirea odioaselor lor nume unor instituţii culturale, şcoli şi universităţi şi chiar localităţi etc, deşi acei criminali nu s-au remarcat în niciun fel în domeniile respective, precum Mihai de Hohenzollern, care nu are studii reale nici până la nivel de bacalaureat şi nu a făcut nimic pentru învăţământul românesc, însă odiosul său nume a fost deja atribuit unei universităţi timişene de către xenomaniacii din elita învăţământului românesc timişan, iar în decembrie 2007

academia l-a numit pe ex-regele Mihai membru de onoare al Academiei Române!!!

Probabil ca o recunoaştere a „meritelor” sale de trădător şi mare criminal, care a încercat să mai trădeze România şi cu prilejul semnării faimoasei declaraţii antiromâneşti de la Budapesta, din 1989.

După cum se ştie, în 1989 nişte trădători români din diaspora au semnat la Budapesta o declaraţie prin care susţineau că pretenţiile teritoriale ale ungurilor fată de Translivania ar fi întemeiate şi se angajau să sprijine necondiţionat această nouă amputare teritorială a României, dorită de şovinii unguri. Se spune că trădătorii români ar fi obţinut în schimbul acestui sprijin revizionist al maghiarilor, sprijinul tacit la şovinilor unguri pentru restaurarea criminalei dinastii de Hohenzollern din România şi, cu acest argument criminal, l-au convins şi pe ex-regele Mihai să semneze acea declaraţie antinaţională de la Budapesta, mai ales că pentru ex-regele Mihai trădarea României a devenit o practică specifică. Iată câteva pasaje din faimoasa declaraţie de la Budapesta, precum şi lista trădătorilor români, semnatari ai acelei declaraţii antinaţionale, în care se susţine:

„Transilvania a fost şi este un spaţiu de complementaritate

şi trebuie să devină un model de pluralism cultural şi religios. Este în folosul popoarelor noastre ca diversitatea culturală, religioasă şi de tradiţii care a făcut specificul Transilvaniei să fie prezervată.

Dreptul la o reprezentare politică autonomă şi la autonomie culturală a fiecărei naţiuni trebuie garantat”.

În realitate în acest pasaj se invocă numai dreptul maghiarilor din Transilvania de a obţine autonomia politică, etnică şi teritorială, adică desprinderea Transilvaniei de România, căci în aceasta sinistră declaraţie şovina, antiromânească, nu se aminteşte că Transilvania este teritoriu românesc, cotropit de maghiari, şi nici nu se aminteşte că, în afara maghiarilor, în Transilvania mai există şi alte minorităţi.

„Realizarea sa implică, printre altele, asigurarea unei şcolarităţi de toate gradele în limba maghiară, inclusiv reînfiinţarea universităţii maghiare din Cluj”.

După cum lesne se poate observa, în această declaraţie sovinismul maghiar aniromânesc atinge apogeul, căci se solicita explicit: „… asigurarea unei şcolarităţi de toate gradele în limba maghiară „… fără niciun fel de referire la învăţământul în limba română, deci şovinii unguri cer fără jena, iar trădătorii români, în frunte cu ex-regele Mihai – criminal şi vânzător de ţară –

aprobă ca în Transilvania să fie instituit „Status quo ante bellum „(starea de dinainte de primul război mondial) când în Transilvania învăţământul în limba română era interzis iar Transilvania aparţinea samavolnic Ungariei.

De asemenea, se solicita ceea ce nu existase, căci în Cluj nu a existat anterior o universitate maghiară, însă pentru trădătorii români de la Budapesta amănuntele şovine, explicit antiromâneşti, nu aveau importanţă, căci pentru ei era foarte importantă reinstaurarea criminalei dinastii de Hohenzollern, chiar cu preţul unor noi amputări teritoriale ale României.

Şi mai de neînţeles şi condamnabilă este subordonarea ocultă faţă de Hohenzollerni, pe care o practică fără jenă politicienii care au deţinut sau deţin puterea în România postdecembristă, care i-au acordat ex-regelui Mihai tot felul de facilităţi financiare şi au pus la dispoziţia criminalului ex-rege, gratuit, toate mass-media ale statului, care nu numai că nu îi consideră trădători pe aceşti sicofanţi, dar îi şi eroizează.

Iată şi finalul acelei declaraţii:

„Principiile enunţate mai sus vor sta la baza tuturor acţiunilor comune pe care semnatarii înţeleg să le ducă în viitor. Apelăm la organizaţiile democratice precum şi la acele persoane care împărtăşesc aceste principii să se alăture acestei acţiuni.

Budapesta, 16 iunie 1989”.

Semnatari:

Antal G. Laszlo, Antall József, Balogh Julia, Biro Gaspar, Csoori Sandor, Für Lajos, Ilizes Maria, Jeszensky Geza, Keszthelyi Gyula, Kodolanyi Gyula, Molnar Gusztav, Stelian Bălănescu, din partea Cercului Român din R.F.G., Mihnea Berindei, vicepresedinte al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România, Ariadna Combes, vicepresedinte al L.D.H.R., Mihai Korne, director al revistei „Lupta”, Ion Vianu, reprezentant al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România din Elveţia, Dinu Zamfirescu, membru al Biroului L.D.H.R., membru al Partidului Naţional Liberal.

Ulterior şi alte persoane şi organizaţii s-au alăturat acestei declaraţii, dintre care menţionăm: Rockenbauer Zoltan şi Vagvolgyi Andras, din partea Federaţiei Tineretului Democrat (F.I.D.E.S.Z.), Partidul Liber Democrat, Asociaţia Maghiarilor din Transilvania, prin preşedintele Kiss Bela şi secretarul Spaller Arpad, întregul colectiv redacţional al revistei „2000″, Bojtar Endre, şeful secţiei pentru Europa răsăriteana a Institutului de Istorie Literară, prof. Bela Kallman, Dan Alexe, Daniel Boc, Theodor Cazaban, Matei Cazacu, Antonia Constantinescu, Sofia Cesianu, Florica Dimitrescu, Neagu

Djuvara, Paul Goma, Virgil Ierunca, Eugen Ionesco, Marie-France Ionesco, Monica Lovinescu, Bujor Nedelcovici, Adrian Niculescu, Alexandru Niculescu, Alain Paruit, Alex. Sincu, Sanda Stolojan, Vlad Stolojan, Vladimir Tismăneanu, Ileana Vrancea.

Declaraţia a mai fost semnată, ulterior şi de: George Barbul, Doru Braia (exaltatul trădător, care cerea ca toţi cei patru milioane de membri P.C.R. să fie executaţi), Dina Brătianu-Missirliu, Alexandru Missirliu, Ileana Verzea.

La o lună după difuzara acestei declaraţii antiromâneşti, ex-regele Mihai a primit la reşedinţa sa de lângă Geneva o delegaţie din grupul românilor trădători, care au semnat la Budapesta cea mai ruşinoasă şi antiromânească declaraţie ungurească. După cum se vede, în această declaraţie ungurii solicită sprijinul trădătorilor români pentru a obţine necuvenit Transilvania, urmând ca în schimbul cedării Transilvaniei, ungurii să sprijine reinstaurarea dinastiei antiromâneşti de Hohenzollern. Această delegaţie, compusă din Ariadna Combes, (fiica „disidentei" clujene Doina Cornea) dr. Ion Vianu şi Dinu Zamfirescu a înmânat ex-regelui Mihai textul declaraţiei de la Budapesta, iar trădătorul suprem al românilor a aprobat întru totul conţinutul declaraţiei care, susţinea el, exprimă şi

convingerile sale privind relaţiile dintre popoarele român şi maghiar.

După cum se vede, în aceasta listă a trădătorilor, în afară de ex-regele Mihai se regăsesc şi nume sonore ale unor „personalităţi” xenofilocrate actuale, precum Dinu Zamfirescu, Vladimir Tismăneanu sau Neagu Djuvara, care dau românilor lecţii de moralitate, ca şi când trădarea ţării ar fi o virtute patriotică.

Actualii politicieni români, xenofilocraţi, oportunişti şi demagogi, nu numai că nu i-au interzis arogantului trădător să întineze nume ţării, dar îl şi eroizează neîncetat şi, ca o recunoaştere a negocierii abdicării sale, clasa politică din România respectă înţelegerea mârşava dintre venalul ex-rege Mihai şi comunişti, plătindu-i şi acum ex-regelui Mihai o rentă anuală de 1.500.000 de euro, disimulată într-o aşa-zisă chirie pentru castelul Peleş. „Chirie” pe care statul o plăteşte, deşi castelul nu este închiriat de statul român. Deşi nicăieri în lume trădătorii nu sunt recompensaţi de ţara pe care o trădează, în România trădarea patriei este considerată o virtute, iar trădătorii sunt eroizaţi şi, în cazul ex-regelui Mihai, sunt chiar veneraţi. Trebuie să menţionăm ca P.N.L. actual este vârful de lance al xenofilocraţilor din România, acest partid parlamentar încălcând

constituţia României prin susţinerea iraţională a xenocraţiei şi prin „restituirea” unor imense suprafeţe agricole şi forestiere fostului rege Mihai şi unor rude ale sale, deşi acele suprafeţe nu au aparţinut legal Hohenzollernilor ci au făcut parte din patrimoniul statului român, făcând parte din aşa-zisele domenii ale coroanei. Liberalii au „restituit”, tot prin frauda, şi castelul Bran, care fost furat statului de către Carol al II-lea pentru a-l face cadou uneia dintre surorile sale.

Dacă avem în vedere că România nu a fost niciodată o feudă a ignobililor săi strămoşi şi că, dintre toţi regii criminalei dinastii de Hohenzollern, ex-regele Mihai a fost cel mai criminal şi cel mai mare trădător al intereselor naţionale ale românilor, pe care i-a vândut şi nemţilor şi ruşilor, rezultă că ex-regele Mihai şi progeniturile sale nu au nici dreptul şi nici profilul moral de a conduce România în viitor şi nici nu trebuie să maculeze numele României, adăugându-l la odioasele lor nume. Pentru realizarea acestui deziderat democratic, al demascării crimelor „regale” din România, ar fi nevoie însă ca şi politicienii români responsabili (şi alţii, nu numai Traian Băsescu) să-l acuze public pe ex-regele Mihai de crimele şi trădările sale, deoarece faptele sale nu sunt imprescriptibile. Contrar acestor manifestări democratice, crimele făptuite de ex-regele Mihai sunt

musamalizate de xenofilocraţii români, care impun abuziv poporului român aberantul cult al eroizării şi chiar al venerării „personalităţii” celui mai criminal şi mai mare trădător al românilor.

După cum se ştie, departe de ţară, în Elveţia (unde trăieşte „patriotul” ex-rege Mihai) în Germania sau în Anglia, nişte ignobile personaje sinistre se bat pentru a pune mâna pe România şi pe viitorul românilor, ca şi când românii nu ar fi capabili să-şi organizeze singuri viitorul. Ceea ce este mai grav însă, este faptul că xenofilocraţii români, trădători ai poporului român, susţin cu perversitatea caracteristică pervertiţilor aceste iniţiative xeonocrate, antiromâneşti, sfidând cu aroganţă demnitatea naţională a romanilor, aspiraţiile multiseculare ale lor, de emancipare politică şi socială, eroizându-l neîncetat pe ex-regele Mihai, militând pentru transformarea românilor în sclavi ai ignobililor Hohenzollerni şi ai progeniturilor lor.

În încheire trebuie să menţionăm că rolul şi rostul dinastiei de Hohenzollern a fost şi este doar îmbogăţirea membrilor camarilei regale şi a tuturor politicienilor xenofilocraţi din jurul camarilei regale şi nu propăsirea poporului român prin alienare, aşa cum susţin ipocriţii vânzători de ţară: xenofilocraţii români, pentru care mercantilismul este „virtutea” cea mai preţuită. În

acest sens sunt edificatoare şi următoareale definiri ale xenifilocarţiei dinasticiste:

«Fuseşi prin treburi

Fuseşi prin treburi, furaşi parale

Şi puşcăria visezi cumplit.

Fă-te dinastic şi-n graba mare

Capeţi decretul de om cinstit.

Acum la toate s-a găsit leacul

În acest secol de magnetism:

Hapul nemţesc ce se numeşte

C-un singur nume: dinasticism.

Din vol. „Auri sacra fames „»

La fel de edificatoare este şi definirea monarhiei, în epigrama „E scris ca regii să se îngraşe „de Cincinat Pavelescu:

„În maiestatea lor trufaşe

Şi spre sporirea guşilor.

E scris ca regii să se îngrase.

Din sângele supsuşilor!”

Iată cum vedeau românii monarhia, în general, şi dinastia de Hohenzollern, în special, căci în mentalul colectiv al românilor regii de Hohenzollern au rămas doar ca mari criminali şi trădători ai tării, pe când adevăraţii eroi ai românilor, au

rămas în mentalul colectiv al românilor ca modele ale demnităţii şi moralităţii politice, deşi ei sunt ignoraţi sau chiar denigraţi de xenofilocraţii pervertiţi, care denigrează permanent demnitatea românilor, tradiţiile multiseculare ale românilor, eroizându-i neîncetat pe criminalii Hohenzollerni.

Concluzionând, am putea spune fără a greşi ca nu Vlad Ţepeş a fost vampir (el a rămas în mentalul colectiv al românilor ca simbol al echităţii – „Unde eşti tu, Ţepeş doamne…”) fiind invocat şi în prezent de românii obidiţi. Adevăraţii vampiri ai poporului român au fost de fapt toţi regii de Hohenzollern şi politicienii corupţi din jurul lor, care au comis în România nenumărate crime şi jafuri şi, deşi hohenzolerniştii xenofilocraţi îi venerează pe criminalii teutoni, pentru români Vlad Ţepeş rămâne singurul domnitor care impunea cinstea pedepsind foarte drastic toate furturile, cerşetoria, crimele etc, alături de el ragăsindu-se însă şi Al. I. Cuza, Tudor Vladimirescu sau chiar anticii Burebista şi Decebal, care, de asemenea, au rămas în mentalul colectiv al românilor ca adevăraţi eroi ai neamului românesc.

Se spune ca pe mormântul cardinalului francez Richelieu se află următorul epitaf: „Aici doarme faimosul cardinal care a făcut mai mult rău decât bine. Binele l-a făcut rău, iar răul l-a

făcut bine”.

Parafrazând acest epitaf celebru, am pute spune:

„Dinastia de Hohenzollern din România a făcut puţin bine românilor, dar puţinul bine pe care l-a făcut, l-a făcut foarte rău. Dinastia de Hohenzollern din România a făcut mult rău românilor, dar răul pe care l-a făcut, l-a făcut foarte bine”.

EPILOG

Sfidând în continuare poporul român şi deminatea românilor, parctincând aceeaşi prostituare xenofilocratică, clasa politică şi unele instituţii culturale ale statului continuă denigrarea poporului român, a formei de stat republicane, xenofilocraţii încercând să inducă românilor venerarea ex-regelui Mihai şi a progeniturilor sale, făcând apologia fascismului şi a regalităţii xenocrate. În acest scop – folosind cu obstinaţie iraţională stereotipii specifice Evului Mediu – xenofilocraţii exercită o coerciţie insidioasă asupra raţiunii românilor – pro domo hohenzolernistă – penetrantă în mentalul colectiv al poporului român, manipulând raţiunea românilor. Fie cu ajutorul mass-media, fie organizând diferite manifestări festiviste, precum sunt: omagieri ale ex-regelui Mihai, expoziţii etc, care au scopul de a eroiza prin prezentizare persoana ex-regelui Mihai. În acest context se înscrie şi recenta expoziţie,

organizată cu complicitatea tacită a autorităţilor statului şi a unor instituţii ale statului, precum I.I.C.C.M.E.R. Şi C.N.S.A.S.

Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului şi Memoria Exilului Romanesc (I.I.C.C.M.E.R.) este un organism guvernamental care studiază, documentează şi… falsifică istoria României, eroizând criminalii din timpul domniei regelui Mihai, (numai criminalii fascişti şi regalişti) condamnându-i numai pe criminalii bolşevici din timpul domniei regelui Mihai, precum şi pe criminalii bolşevici din România populară, separând cu obstinaţie criminalii români în criminali buni (criminalii fascisto-regalişti din timpul dinastiei de Hohenzollern) şi criminali răi: criminalii bolşevici şi republicani din România populară, iar C.N.S.A.S. (Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii) falsifică dosarele instrumentate de securitate, distrugând chiar dosarele compromiţătoare ale unor oameni politici postdecembrişti şi membri ai elitei, prezentându-i ca victime ale regimului, deşi unii dintre ei au fost colaboratori fideli ai comuniştilor.

Aceste două instituţii bugetare fac de fapt ceea ce ele condamnă cu vehemenţă: fac poliţie politică la nivel înalt, fabricând dosare compromiţătoare adversarilor politici ai dinastiei de Hohenzollern, distrugând, falsificând sau fabricând

dosare eroizante tuturor susţinătorilor criminalei regalităţi fasciste din România, chiar dacă unii dintre aceşti xenofilocraţi de circumstanţă au fost securişti şi nomenclaturişti comunişti. Numai foarte puţine sunt cazurile în care aceste două intituţii guvernamentale demască adevăraţii torţionari ai regimului comunist. Şi mai revoltătoare este această ocultă diversiune antiromânească, susţinută de imperiile neofasciste ale momentului – S.U.A. Şi Marea Britanie – prin mass-media din România, coorodonată de aceste filiale din ţară ale imperialismului neofascist – I.I.C.C.M.E.R. Şi C.N.S.A.S. – care prezintă realităţile postbelice din România republicană drept gulagul românesc antidemocratic, „uitând" să menţioneze că exact în aceeaşi perioadă în „democraţia „din S.U.A. negrii erau ucişi de torţionarii grupării paramilitare rasiste Ku Klux Klan iar Mccarthy-ismul făcea ravagii printre americani, justiţia americană trimiţând în închisorile americane nenumăraţi deţinuţi politici nevinovaţi, taransformând S.U.A. Într-un gulag anticomunist, în care erau vânaţi nişte americani care nu erau nici măcar simpatizanţi ai comuniştilor. În acest context vindicativ, al falsificării realităţilor istorice, se înscrie şi organizarea expoziţiei „Regele urmărit. Mihai I al României în dosarele Securităţii" vernisată de Consiliul Naţional pentru

Studierea Arhivelor Securităţii, la Biblioteca Naţională a României.

Iată această ultimă iniţiativă a xenofilocraţilor, prezentată de mass-media:

«Expoziţia organizată de C.N.S.A.S. Şi Biblioteca Naţională a României, în parteneriat cu Asociaţia „General Nicolae Rădescu”, beneficiază de sprijinul Casei Regale a României şi va fi deschisă publicului în perioada 27 iunie – 27 iulie, în spaţiul central de expoziţii din bibliotecă.

Materialele acoperă perioada exilului, când Mihai I al României a devenit subiect al urmăririi informative coordonată de poliţia politică. De-a lungul anilor, Securitatea l-a numit „Străinul”, „Leon” sau „Rex”, iar măsurile supravegherii informativ-operative, întreprinse împotriva Familiei Regale, au fost organizate în acţiunea denumită „Coroana”.

Expoziţia cuprinde documente emise de poliţia politică pe toată durata urmăririi informative în exil a membrilor Familiei Regale (1948 – 1989), fotografii (o parte dintre ele, inedite, au fost puse la dispoziţie de Casa Regală a României), articole de presă etc.

Conform directivelor specifice, documentele emise de Securitate sunt variate: planuri de măsuri, dirijarea

informatorilor în încercarea obţinerii unor date pentru compromiterea membrilor Familiei Regale, presiuni asupra unor persoane sau instituţii internaţionale spre a nu mai acorda sprijin acţiunilor regelui etc.

În afara supravegherii informative, expoziţia prezintă şi arhitectura operaţiunilor de compromitere, încercările de infiltrare a unor informatori pe lângă Familia Regală şi boicotarea iniţiativelor Regelui Mihai de coagulare a exilului în jurul unor comandamente patriotice.»

Mai mult, xenofilocraţii care au organizat această expoziţie, pentru a manipula naivii, susţin ca securitatea ar fi avut oameni infiltraţi şi la Organizaţia Mondială a Sănătăţii iar aceştia ar fi reuşit să determine O.M.S. să nu o angajeze pe fiica ex-regelui Mihai, Margareta, ca funcţionară la această instituţie a O.N.U. specializată în domenii privind sănătatea mondială. În realitate Margareta nu dispune de studii medicale, iar dacă ea a dorit să devină înalt funcţionar al O.N.U., pretextând că ar avea acest drept deoarece are sânge albastru, atunci este explicabil de ce nu a fost angajată, însă perverşii manipulatori xenofilocraţi folosesc orice eşec al Hohenzollernilor pentru a învinui şi a denigra statul român republican, victimizându-i pe Hohenzollerni prin falsificarea adevărului. Acest aspect iese şi

mai mult în evidenţă, dacă avem în vedere că expoziţia „Regele urmărit. Mihai I al României în dosarele Securităţii” a fost organizată abia în 2013: probabil pentru că C.N.S.A.S. a avut nevoie de foarte mult timp pentru a falsifica adevărul – prin distrugerea compromiţătoarelor documente ale securităţii, care reliefau activitatea constant antiromânească şi imorlitatea ex-regelui Mihai – şi înlocuirea lor cu alte „documente” fabricate chiar de camarila xenofilocrată din C.N.S.A.S. Şi mai elocventă este ura caracteristică xenofilocraţilor din C.N.S.A.S. faţă de instituţiile statului socialist, care folosesc cu obstinaţie depreciativă sintagma „poliţia politică”, deşi în toate statele lumii serviciile secrete (organele de securitate) se ocupă tocmai cu poliţia politică, însă pentru aceşti denigratori perverşi ai României (printre care se află şi trădătorul de la Budapesta, Dinu Zamfirescu) organele de securitate din România ar fi fost doar organe represive ale regimului comunist republican, ca şi când organele siguranţei naţionale regaliste, din vremea dinastiei de Hohenzollern, nu ar fi avut exact aceleaşi atribuţii ca şi securitatea, care le-a înlocuit în 1948. Pentru aceste cozi de topor, organele siguranţei (cel puţin la fel de criminale ca şi securitatea) reprezintă organe ale statului regalist, care ar fi luptat pentru supremaţia binelui socio-relaţional, iar securitatea

reprezintă organe ale statului republican care ar fi luptat pentru supremaţia răului socio-relaţional. În realitate, răul socio-relaţional din vremea dinastiei de Hohenzollern a fost mult mai amplu şi mai profund decât răul socio-relaţional din vremea comuniştilor şi a afectat milioane de români, inclusiv prin sacrificarea inutilă a vieţilor a peste două milioane de români, militari şi civili, în timpul celor două războaie mondiale. Contrar acestor evidenţe, xenofilocraţii denigratori ai republicii susţin că numai răul socio-relaţional din România republicană trebuie condamnat, deoerece, susţin ei, în timpul monarhiei românii trăiau într-o armonie socio-relaţională idilică, exploataţii fraternizând cu exploatatorii xenofilocraţi. Participarea inutilă a statului român la cele două războaie mondiale, antiromâneşti, decisă de fiecare dată de regii criminali de Hohenzollern, a produs de fiecare dată românilor adevărate dezastre socio-relaţionale şi au distrus economia ţării, însă pentru xenofilocraţii iraţionali din România crimele regilor şi crimele fasciştilor români susţinuţi de regele Mihai nu trebuie condamnate, pentru că ar fi fost manifestări ale… anticomunismului! Evident, ei consideră că numai crimele bolşevicilor trebuie condamnate şi, deşi regele Mihai a fost şi colaborator fidel al boşevicilor până la abdicarea sa – fiind deci

la fel de criminal ca şi bolşevicii pe care i-a legitimat, la fel cum a legitimat şi criminalii fascişti, încredinţându-le puterea – ex-regele Mihai, criminalul fascisto-comunist, unic în România şi în lume, este exonerat de răspundere, deşi, spre exemplu, în Germania foştii fascişti, chiar dacă au fost anticomunişti, sunt căutaţi şi în prezent pentru a fi judecaţi pentru crimele făptuite de ei.

Evident, nu putem trece cu vederea faptul că regelecriminal Carol I şi criminalii liberalo-conservatori au transformat armata României, dintr-o armată care ar fi trebuit să apere poporul român, într-o armată criminală, pregătită şi folosită de criminalii Carol I şi de politicienii români respectivi pentru a lupta împotriva poporului român şi nu împotriva unor inamici ai poporului român, aşa cum este normal într-un stat democratic. Cadrele militare criminale, care au reprimat cu brutalitate revoltele ţărăneşti din 1888 şi 1907, au fost recompensate cu solde consistente şi înalte onoruri militare pentru făptuirea acestor crime oribile, criminalul Averescu fiind avansat chiar la gradul de mareşal, armata României devenind astfel doar un organ de represiune, pus în slujba criminalei regalităţi xenocrate. Trebuie să menţionăm că numai cadrele militate au fost recompensate, militarii de rând fiind trataţi ca sclavi, fiind

folosiţi de criminalii xenofilocraţi, în frunte cu regele-criminal Carol I, împotriva rudelor lor, pe care soldaţii le ucideau pentru a asigura perpetuarea criminalei regalităţi xenocrate de Hohenzollern, care, în 1888, a ucis chiar şi veteranii ţărani din războiul de independenţă de la 1877 „răsplătindu-i „astfel pe ţăranii care au luptat pentru independenţa României. Tot în acest context, trebuie să menţionăm că inutila sacrificare a armatei României în cele două războaie mondiale nu a folosit poporului român, ci imperiilor pe care le-au susţinut Honezolernii, pentru a-şi prezerva perenitatea criminală în fruntea statului român. Pentru Hohenzollernii venali, lipsiţi de scrupule şi imorali politic, uciderea inutilă a sute de mii de militari şi civili în fiecare război în parte, prin sacrificarea armatei României, devenise o obişnuinţă criminală, care a culminat cu înalta trădare a armatei de către regele criminal şi trădător Mihai, care a trădat ţara, armata şi poporul român la 23 august 1944.

În prezent în România ex-regele Mihai beneficiază de impunitate, asemenea tuturor criminalilor de război din cel de Al Doilea Război Mondial care sunt consideraţi criminali buni şi, prin extensie, neofasciştii români şi din alte state europene acordă impunitate şi criminalilor fascişti din ţările lor, eroizându-i şi pe aceşti criminali, pretextând că fasciştii ar fi fost

doar anticomunişti. Deşi doctrina fasciştilor de pretutindeni a fost antidemocratică, dictatoriala şi imperialistă, asemenea tuturor doctrinelor imperialiste, neofascismul actual, la fel de antidemocratic ca în sec. XX, pretinde că ar fi doar o manifestare anticomunistă, deci îndreptăţită, susţin ei, şi, insidios deocamdată, într-o formă sau alta, se opun şi în prezent democraţiei, deoarece ei înţeleg democraţia numai ca dictatură eltistă.

Putem concluziona că regalitatea xenocrată din România nu a asigurat mult-trâmbiţata stabilitate politică şi nici măcar stabilitatea dinastică, invocate de xenofilocraţi, regii României fiind, fără excepţie, criminali pentru poporul român, pe care ar fi trebuit să-l apere şi să-l conducă. Criminalii regi de Hohenzollern au trădat interesele majore ale României şi ale poporului român, ori de câte ori interesele lor mercantile devenau mai importante decât poporul român – pentru ei şi pentru progeniturile lor – aşa cum s-a văzut din această succintă trecere în revistă a celor mai abominabile crime antiromâneşti, săvârşite de toţi regii de Hohenzollern ai României. De asemenea, trebuie să menţionăm că prin instituirea criminalei dinastii xenocrate din 1866 România nu a beneficiat de creşterea prestigiului său în lumea occidentală a Europei şi nici de

prosperitate, ci dimpotrivă, tocmai instalarea criminalei dinastii xenocrate de Hohenzollern a contribuit la sărăcirea poporului român şi la alienarea demnităţii naţionale, generând totodată obiditului popor român nenumărate şi inutile suferinţe, prin implicarea iraţională, criminală, a popoprului român în cele două conflagraţii mondiale imperialiste, care au generat poporului român cele mai cumplite momente ale existenţei sale, regii de Hohenzollern aservind poporul român, economia naţională şi chiar ţara, rapacităţii şi intereselor expansioniste ale acelor imperii.

Contrar acestor evidenţe istorice reale, în România actuala asistăm la proliferarea neofascismului regalist xenofilocrat român, prin eroizarea criminalilor fascişti din timpul domniei regelui Mihai, deoarece complicea clasă politică actuală din România ezită sau chiar se opune să-i declare criminali pe xenofilocraţii români, prezentizându-i în mentalul colectiv al românilor ca eroi, deşi odioasele lor nume, în frunte cu ex-regele Mihai, ar trebui să se regăsească printre numele celor mai mari criminali ai poporului român.

Dacă elita actuală va continua această politică duplicitară, antinaţională, de complicitate cu asasinii poporului român, pe care îi eroizează, naţiunea română va avea un viitor viciat de

falsuri istorice, deoarece elita xenofilocrată din România refuză să-şi asume responsabilitatea demascării şi condamnării tuturor crimelor antiromâneşti din trecut, făptuite împotriva poporului român de străini – regii de Hohenzollern sau invadatorii vremelnici – cu complictatea politicienilor români. Din acest motiv, în România nu se întrezăreşte armonia socio-relaţională şi prosperitatea generală, dorite de românii obidiţi, exploataţi nemilos de toate regimurile elitiste care s-au succedat al guvernare de la 1866 şi până în prezent, România fiind şi în prezent una dintre ţările U.E. cu cel mai scăzut nivel al prosperităţii, deşi este un stat care dispune de importante resurse economice care, dacă ar fi reaprtizate echitabil şi nu ar fi fraudate permanent de elita conducătoare, ar contribui deisiv la creşterea nivelului de trai al românilor.

Regele Mihai, Tismăneanu, Goma, printre semnatari Declaraţiei de la Budapesta pentru Autonomia Transilvaniei. DOCUMENT al Trădării

DECLARAŢIA DE LA BUDAPESTA

Astăzi, 16 iunie 1989, odată cu celebrarea funeraliilor victimelor represiunii revoluţiei maghiare din 1956, eveniment de o deosebită importanţă pentru popoarele Europei şi, în special, pentru cele care trăiesc încă sub dictaturi comuniste, a avut loc o întâlnire între membrii Forumului Democratic Maghiar şi Români, semnatari ai următoarei

DECLARAŢII

Noi, romani şi unguri.

Consideram ca libertatea şi propăşirea celor două

popoare pot fi realizate şi garantate numai într-un cadru politic pluralist de respectare integrala a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului. O acţiune comuna a forţelor democratice maghiare şi romane se impune pentru atingerea acestui scop. Regimurile comuniste şi în special politica dusă de dictatura ceauşistă a creat o situaţie de criză acuta care împiedică comunicarea dintre romani şi maghiari. Dialogul început astăzi între noi doreşte să învingă aceste piedici şi să stabilească bazele unor relaţii normale între cele două naţiuni care s-au format în acelaşi spaţiu geografic.

Data fiind configuraţia hartii etnice, soluţionarea conflictelor nu poate veni în niciun caz din revizuirea frontierelor, ci din schimbarea rolului lor în sensul liberei circulaţii a persoanelor, a informaţiei şi a ideilor, în conformitate cu acordurile de la Helsinki. Situam deci îmbunătăţirea relaţiilor romano-maghiare în perspectiva procesului de restructurare democratica general-europeană, ***care singur va fi în stare să rezolve problemele acumulate de-a lungul istoriei între popoarele continentului într-un mod care să satisfacă interesele legitime ale fiecăruia în parte.***

Transilvania a fost şi este un spaţiu de

complementaritate **şi trebuie să devină un model de pluralism cultural şi religios. Este în folosul popoarelor noastre ca** ***diversitatea culturala, religioasă şi de tradiţii care a făcut specificul Transilvaniei să fie prezervata.***

Dreptul la o reprezentare politica autonoma şi la autonomie culturala a fiecărei naţiuni trebuie garantat. Realizarea sa implica, printre altele, asigurarea unei şcolarităţi de toate gradele în limba maghiară, inclusiv reînfiinţarea universităţii maghiare din Cluj.

Principiile enunţate mai sus vor sta la baza tuturor acţiunilor comune pe care semnatarii înţeleg să le ducă în viitor. Apelam la organizaţiile democratice precum şi la acele persoane care împărtăşesc aceste principii să se alăture acestei acţiuni.

Budapesta, 16 iunie 1989

Semnatari:

Antal G. Laszlo, Antall József, Balogh Julia, Biro Gaspar, Csoori Sandor, Für Lajos, Ilizes Maria, Jeszensky Geza, Keszthelyi Gyula, Kodolanyi Gyula, Molnar Gusztav, Stelian Bălănescu, din partea Cercului Roman din RFG, ***Mihnea Berindei,*** **vicepreşedinte al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România (LDHR), Ariadna Combes,**

vicepreşedinte al LDHR, Mihai Korne, director al revistei „Lupta”, Ion Vianu, reprezentant al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România din Elveţia, Dinu Zamfirescu, membru al Biroului LDHR, membru al Partidului Naţional Liberal.

Ulterior şi alte persoane şi organizaţii s-au alăturat acestei declaraţii: Rockenbauer Zoltan şi Vagvolgyi Andras, din partea Federaţiei Tineretului Democrat (FIDESZ), Partidul Liber Democrat, Asociaţia Maghiarilor din Transilvania, prin preşedintele Kiss Bela şi secretarul Spaller Arpad, întregul colectiv redacţional al revistei „2000″, Bojtar Endre, şeful secţiei pentru Europa răsăriteana a Institutului de Istorie Literara, prof. Bela Kallman, Dan Alexe, Daniel Boc, Theodor Cazaban, Matei Cazacu, Antonia Constantinescu, Sofia Cesianu, Florica Dimitrescu, *Neagu Djuvara, Paul Goma,* Virgil Ierunca, Eugen Ionescu, Marie-France Ionescu, Monica Lovinescu, Bujor Nedelcovici, Adrian Niculescu, Alexandru Niculescu, Alain Păruit, Alex. Sincu, Sanda Stolojan, Vlad Stolojan, *Vladimir Tismăneanu*, Ileana Vrancea.

Declaraţia a mai fost semnata, ulterior, şi de: George Barbul, Doru Braia, Dina Bratianu-Missirliu, Alexandru

Missirliu, Ileana Verzea.

La o lună după difuzare, într-o „Marţi, 4 iulie 1989, Majestatea Sa regele Mihai a primit la reşedinţa sa de lângă Geneva o delegaţie din grupul romanilor care au redactat la Budapesta o declaraţie comuna împreună cu Forumul Democratic Maghiar. Aceasta delegaţie compusă din Dna Ariadna Combes, dr. Ion Vianu şi Dinu Zamfirescu a înmânat Majestăţii sale textul declaraţiei de la Budapesta. Majestatea sa a aprobat întru totul conţinutul declaraţiei care exprima convingerile sale privind relaţiile dintre popoarele roman şi maghiar”.

REACŢIA EXILULUI ROMANESC LA DECLARAŢIA DE LA BUDAPESTA: Uniunea Mondială a Romanilor Liberi – Ion Raţiu, Liciniu Faina, Alecsandru Miele, Ion Varlam, Coriolan Brad

DECLARAŢIA CELOR ŞASE

Nu e vorba de declaraţia „celor şase” mari comunişti împotriva lui Ceauşescu. E vorba de declaraţia semnată, la Budapesta de 6 români şi 12 unguri, cu ocazia re-înhumării rămăşiţelor lui Imre Nagy, la 16 iunie anul acesta.

Această declaraţie vorbeşte de „cele două naţiuni (română şi maghiară) care s-au format în acelaşi spaţiu geografic” şi de

„dreptul la o reprezentare politică autonomă şi la o autonomie culturală a fiecărei naţiuni (care) trebuie garantat”.

Publicăm în acest număr scrisoarea domnului Liciniu Faina, fost deputat de Târnava Mică şi, într-un real sens, erou al democraţiei româneşti, şi extrase din scrisoarea domnului Alecsandru Miele, şi el fost deputat, de Satu Mare, cu cinci ani de închisoare fără judecată, în „palmaresul” său.

Apoi comentariile domnului Coriolan Brad şi indicaţiile evaluării „declaraţiei” pe care dl. Ion Varlaam a făcut-o într-o broşură ce Domnia Sa doreşte s-o distribuie sub titlu personal.

Publicăm, de asemenea, comentariile ce am făcut la „Vocea Americii”, şi textul exact transmis, aşa cum s-a convenit în prealabil cu d-na Alexandra Ionescu la BBC, al dialogului cu dl. Mihai Korne.

Uniunea Mondială a Românilor liberi a adoptat o poziţie ne-echivocă în problema relaţiilor româno-maghiare. „SĂ NE ÎNFRĂŢIM”, a fost apelul ce am lansat ungurilor, cu litere de o şchioapă în numărul nostru din iunie 1986. Să luptăm împreună împotriva comunismului. Pentru democraţie.

Am repetat aceeaşi idee în Declaraţia din 11 aprilie 1986, în care am cerut „solemn, fraţilor unguri, să înceteze calomnia că ungurii sunt supuşi etnocidului” în Transilvania.

Aşa cum am declarat din nou la BBC şi la „Vocea Americii”, noi avem o reconciliere istorică cu ungurii şi depunem eforturi reale, verificabile, pentru a o realiza, mai ales ajutând pe toţi refugiaţii din România, astăzi în Ungaria, fără absolut nicio distincţie etnică.

Prea mare importanţă nu trebuie să dăm Declaraţiei de la Budapesta.

Fără îndoială, vasta majoritate a poporului român nu poate să adopte o astfel de poziţie şi să-şi nege originea. Şi e absolut sigur că românul ardelean, fără excepţie, o respinge.

Declaraţia, însă, a făcut un mare deserviciu istoriei şi chiar viitorului poporului român.

E prima dată când un grup de români a recunoscut implicit că Transilvania nu e pământ românesc, că ne-am format acolo împreună cu ungurii. E destul să citeşti Erdey Tornete ca să-ţi dai seama că nu vor înceta, de acum încolo, să ne reamintească că această Declaraţie a fost făcută de români patrioţi nesiliţi de nimeni, în deplină libertate, în Lumea Liberă. Mie, personal, mi-a atras atenţia asupra acestui lucru dl. Kszorus, unul din conducătorii militanţi maghiari, la o masă ce ni s-a dat la Washington, în iunie anul acesta. La timpul său UMRL îşi va defini poziţia: pozitiv ca întotdeauna.

Dar astăzi e rândul ungurilor să condamne şovinismul multora dintre ei – de care sunt pline ziarele şi programele de televiziune din lumea întreagă.

Astăzi e rândul ungurilor să recunoască explicit că Transilvania e pământ românesc.

Dar ca să nu rămână nicio umbră de îndoială: ÎNTR-O ROMÂNIE DEMOCRATĂ, UNGURII ŞI CELELALTE MINORITĂŢI VOR AVEA EXACT ACELEAŞI DREPTURI CA ŞI ROMÂNII ÎN MIJLOCUL CĂRORA TRĂIESC.

Ion Raţiu

PROTESTEZ CU TOATĂ ENERGIA

Domnule Director.

Subsemnatul Liciniu Faina, fost avocat în oraşul Blaj, fost deputat al judeţului Târnava Mică, membru al Comitetului Central P.N.Ţ. din anul 1966, în numele meu personal, al românilor ardeleni şi al Partidului Naţional Ţărănesc pe care îl reprezint în mod legitim, vă rog să publicaţi în ziarul (revista) dvs., următoarele:

Protestez cu toată energia împotriva „Declaraţiei" de la Budapesta din 16 iunie 1989, publicată în ziarul „Lupta" din 22 iunie 1989 şi semnată de un grup româno-maghiar, partea românească fiind reprezentată prin: Stelian Bălănescu, Mihnea

Berindei, Adriana Combes, Mihai Korne, Ion Vianu şi Dinu Zamfirescu.

Socotesc, împreună cu alţi români ardeleni ajunşi în exil şi care cunoaştem bine istoria relaţiilor româno-maghiare, că „Declaraţia” de la Budapesta este un act politic deosebit de dăunător românilor din Ardeal şi din statul român.

Transilvania nu este un spaţiu de complementaritate, ci un spaţiu de naştere şi dezvoltare a poporului român, oprimat veacuri de-a rândul de maghiarii ce au ajuns în acest spaţiu ca popor năvălitor şi opresor, de abia în sec. XI-XIII.

Între români şi unguri nu există conflicte, în afara celor create artificial de propaganda maghiară cu scopul de a modifica statutul social al Transilvaniei şi de a-şi asigura promovarea intereselor proprii.

Problema grupurilor etnice, de pe teritoriul Transilvaniei şi al întregii Ţări, este de resortul relaţiilor interne, rezolvarea lor nereclamând altceva decât aplicarea corectă şi nediscriminatorie a Declaraţiei Drepturilor Omului şi a Actului de la Helsinki.

Represiunea ceauşistă o suferă în mod egal toate naţionalităţile din România şi în primul rând naţiunea română. Liberarea Ţării de sub regimul comunist va aduce deplina libertate politică şi culturală a tuturor locuitorilor de pe teritoriul

României, fără nicio discriminare, aşa cum a fost în perioada interbelică. Poporul român a fost întotdeauna tolerant şi iubitor de dreptate.

Autonomia politică şi culturală a fiecărei naţiuni în parte, nu poate duce decât la o vastă anarhie politică şi administrativă în spaţiul transilvan, cu prejudicii grave pentru naţiunea română. Ea ar avea ca prime consecinţe o periculoasă animozitate între români şi unguri.

Declaraţia de la Budapesta întăreşte puterea tiranică a lui Ceauşescu, românii fiind obligaţi să vadă în el un apărător al intereselor naţionale împotriva pericolului maghiar.

Cu stimă.

Liciniu Faina

AM FOST CONSTERNAT

Am fost consternat de imprudenţa unor confraţi de exil în formularea Declaraţiei de au semnat, împreună cu mai mulţi unguri, la 16 iunie, la Budapesta. Au folosit cuvinte necorespunzătoare. De exemplu, „ne-am format”, în loc de „am trăit în acelaşi spaţiu geografic”. Pe urmă, se vorbeşte despre o autonomie politică şi culturală a minorităţii maghiare în Transilvania, de parcă n-ar fi avut depline drepturi în România Mare? Declaraţia aceasta vorbeşte de un neadevăr, ştiut de toată

lumea, când cer „redeschiderea Universităţii maghiare din Cluj”. Din acest text cei neiniţiaţi, sau de rea-credinţă, pot deduce că, între cele două războaie, ea a existat, în realitate o astfel de universitate n-a existat niciodată şi nici Partidul Naţional Maghiar n-a cerut aceasta, având deschise, nelimitat, toate universităţile din ţară.

Din semnarea acestei declaraţii de la Budapesta, s-ar putea deduce că noi, românii, suntem de acord cu aceste doleanţe maghiare. Noroc că aceşti 6 semnatari nu reprezintă poporul român, sub nicio formă, decât pe ei înşişi. Eu cred că ei, în marele entuziasm de la 16 iunie de la Budapesta, au semnat fără să-şi dea seama…

La 4 iulie a.c., o parte din aceşti confraţi au prezentat-o M.S. Regelui ca o mare realizare, iar Regele, la fel a aprobat-o şi i-a felicitat. Sigur că nici el, Regele, n-a sesizat termenii necorespunzători ai acestei declaraţii. Dar, El a dat, totuşi, dovadă de înţelepciune şi simţ politic, declarând că ungurii s-au bucurat totdeauna de drepturi egale în România, conform Constituţiei din 1923.

Alecsandru Miele (R.F.G.)

GRAVITATEA UNUI GEST POLITIC IRESPONSABIL

Un grup de exilaţi români au semnat la 16 iunie 1989, la Budapesta, textul unei declaraţii „româno-maghiare”, care a scandalizat în egală măsură pe compatrioţii noştri din Transilvania şi din diasporă, pentru că reia tezele revizioniste ale actualului regim de la Budapesta formulate în 1987 de autorii oficialului tratat de istorie a Transilvaniei.

Din ideile confuze şi termenii ambigui ai „declaraţiei” reiese că autorii ei se pronunţă pentru dislocarea teritorială a Statului român, în favoarea unor considerabile transferuri de suveranitate, şi pentru subordonarea independenţei naţiunilor faţă de interese străine.

În ciuda inconsistenţei ei, „declaraţia” este un fapt grav deoarece ar putea deveni un precedent în mâna minorităţilor alogene din Basarabia şi Bucovina.

Ion Varlam (Franţa)

N.R. Acesta este preambulul unei analize aprofundate a problemei pe care dl. Ion Varlam a făcut-o sub formă de broşură.

PROTEST LA „DECLARAŢIA DE LA BUDAPESTA”.

Dialogul „între cele două naţiuni care s-au format în acelaşi spaţiu geografic” afirma Declaraţia semnatarilor de la

Budapesta. Aceasta ar însemna că şi românii sunt un popor migrator, pripăşit pe meleagurile carpatine, la fel ca ungurii ce au năvălit din Asia Centrală şi s-au aşezat în câmpia Panonică. Prin girul semnăturii lor au confirmat teoria maghiară de dezvoltare a celor două naţiuni, respectiv română şi maghiară, în acelaşi timp formarea poporului român cu mult înainte de venirea lor şi pe un spaţiu mult mai mare decât este azi România, incluzând bineînţeles şi Transilvania.

Autonomia politică a Transilvaniei, înseamnă a fărâmiţa şi mai mult ţara şi poporul român şi eliminarea lui din istorie va fi mai sigură şi mai rapidă.

Azi Transilvania ne aparţine ca teritoriu legitim, pentru că este vatra de naştere şi suferinţă a poporului român din Transilvania. Acest drept legitim a fost recunoscut şi confirmat prin pacea semnată la Trianon. Amputarea Transilvaniei nu va schimba cu nimic structura politico-socială a României actuale, care în momentul de faţă este simţită mai mult de naţia română decât de naţionalităţile conlocuitoare.

Nu Transilvania este cauza nenorocirilor din România. Cauza este regimul politic şi conducătorii lui, care guvernează în ţara noastră. Fatalitatea istorică a năpăstuit ţara noastră cu cel mai despotic, totalitar regim politic pe care l-a cunoscut

vreodată istoria, împotriva acestuia trebuie luată poziţie, căci prin nimicirea lui se va obţine nu numai salvarea poporului român din ghiarele satanei, ci şi a tuturor naţionalităţilor ce locuiesc în graniţele României.

Transilvania trebuie apărată şi nu scoasă la mezat.

Dr. med. Coriolan Brad (R.F.G.)

„Românul liber” (Londra), V, nr. 9, ***septembrie 1989***

Surse[1]

Civic Media şi **Alter Media**

http://www.ziaristionline,.ro/2011/06/24/regele-mihaitismaneanu-goma-printre-semnatari-declaraţiei-de-la-budapesta-pentru-autonomia-transilvaniei-document/sthash, uă Q6Qqk3. dpuf

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

— Istoria României în date, elaborata de colectiv de autori sub conducerea lui Constantin C. Giurescu, apărută la Editura Enciclopedică Română în 1971;

— Istoria lumii în date, elaborată de colectiv de autori, sub

[1] http://www.ziaristionline.ro/2011/06/24/regele-mihai-tismaneanu-goma-printre-semnatari-declaratiei-de-la-budapesta-pentru-autonomia-transilvaniei-document/#sthash.uSQ6

conducerea Acad. Andrei Oţetea, apărută la Editura Enciclopedică Română în anul 1972;

— Istoria parlamentului şi a vieţii parlamentare din România până la 1918, elaborată de colectiv de autori, apărută la Editura Academiei, în anul 1983;

— Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi, de Constantin C. Giurescu şi Dinu C. Giurescu, ediţia a doua, revizuită şi adăugita, apărută la Editura Albatros;

— Istoria României, compendiu, ediţia a III-a revăzută şi adăugita, elaborată de colectiv de autori, sub redacţia acad. Stefan Pascu, apărută la Editura Didactică şi Pedagogică în anul 1974.

CUPRINS

Pag.

XENOCRAŢIA… 2

ISTORIA TENDENŢIOASĂ… 4

domn IA LUI CAROL I

MONSTRUOASA COALIŢIE DE LA 1866… 9

INSTALAREA LUI KARL CA DOMNITOR… 16

RĂZBOIUL DE INDEPENDENŢĂ… 18
DESEMNAREA MOŞTENOTORULUI DINASTIEI… 21
RĂSCOALELE DIN TIMPUL DOMNIEI LUI CAROL I… 23
RĂSCOALELE DIN 1888… 23
RĂSCOALELE DIN 1907… 28
RĂZBOIUL ROMÂNO-BULGAR… 34
SFÂRŞITUL DOMNIEI LUI CAROL I… 35
domn IA LUI FERDINAND
IMPLICAREA ROMÂNIEI ÎN RĂZBOI… 37
DESFĂŞURAREA RĂZBOIULUI… 39
CONFERINŢA DE PACE DE LA PARIS… 46
MAREA UNIRE… 47
FAMILIA REGALĂ ŞI NOUA ORDINE POSTBELICĂ… 48
REGENŢA… 51
domn IA LUI CAROL AL II-lea
DETRONAREA REGELUI MINOR… 53
DICTATURA PERSONALĂ… 55
A DOUA DOMNIE A REGELUI MIHAI
INSTALAREA LUI MIHAI CA REGE… 59
TRIUMVIRATUL… 61

DICTATURA ANTONESCIANO-REGALISTĂ… 65
TRĂDAREA DE LA 23 AUGUST 1944… 70
POLITICA POSTBELICĂ ŞI ABDICAREA REGELUI
DICTATURA REGALISTO-PROLETARĂ… 75
GREVA REGALĂ… 78
ALEGERILE DIN 1946… 80
ULTIMUL AN DE DOMNIE AL ULTIMULUI HOHENZOLLERN 81
ABDICAREA ULTIMULUI HOHENZOLLERN… 83
MARILE PLAGIATE… 98
LOVITURI DE STAT… 99
LOVITURA DE STAT DIN FEBRUARIE 1866… 99
LOVITURA ANTICONSTITUŢIONALĂ… 99
LOVITURA DE STAT DIN 1888… 103
LOVITURA DE STAT DIN 1930… 104
LOVITURILE DE STAT ALE REGELUI MIHAI… 104
MARI ESCROCHERII FINANCIARE… 105
AFACEREA STROUSBERG… 105
AFACEREA ŠKODA… 109
ANTIDINASTICISMUL… 111
ISTERIA XENOMANIEI REGALISTE CONTINUĂ… 115

EPILOG… 124
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ… 127